

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ing. Danielly Sarah Sotolářové, Ph.D., a přísedících Jana Petra a Martiny Klimentové v hlavním líčení konaném dne 31. ledna 2024 v Praze

takto:

Obžalovaný

Mgr. Ing. J. U., narozený xxx v xxx, trvale bytem ve xxx,

je vinen, že

s cílem získat neoprávněný majetkový prospěch, vědomě zneužil dlouhodobého špatného zdravotního stavu i rozumové slabosti svého otce J. U., nar. xxx, a dne 13. 11. 2018 v rodinném domě na adrese Xxx č.p. xxx, Xxx, jej přiměl podepsat darovací smlouvu datovanou dne 13. 11. 2018, kterou sám vyhotovil, na základě které mu otec daroval pozemek parc. č. xxx (zastavěná plocha a nádvoří), pozemek parc. č. xxx (zahrada), zapsány na LV č. xxx a spoluvlastnický podíl o velikosti id. 2/3 na rodinném domě čp. xxx nacházejícím se na pozemku parc. č. xxx v k. ú. Xxx, vedené u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, vše v celkové hodnotě 9 540 370 Kč, následně nechal ověřit jeho podpis pracovníci Obecního úřadu Xxx, Praha – západ, a poté, v době od 13. 11. 2018 do 16. 11. 2018, na stejném místě dal otci podepsat návrh na vklad vlastnického práva k nemovitostem uvedeným v darovací smlouvě, který sám vyhotovil, a poté, dne 16. 11. 2018, jej společně s darovací smlouvou doručil Katastrálnímu úřadu pro hlavní město Prahu, který rozhodnutím pod č. j. V-79055/2018-101-N povolil vklad vlastnického práva, kdy právní účinky vznikly dnem 9. 1. 2019, přičemž tohoto jednání se dopustil přesto, že věděl o závažném zdravotním stavu svého otce J. U., nar. xxx, se kterým bydlel ve společné domácnosti, a který vylučoval v důsledku znatelných projevů duševní poruchy - těžké kognitivní poruchy srovnatelné s xxx, jeho schopnost činit právní úkony, nabývat práv a brát na sebe právní povinnosti, a tedy i svobodnou vůli, kdy nejméně od počátku roku 2014 v důsledku závažného a nezvratného onemocnění mozku již byly tak narušeny jeho kognitivní a rozpoznávací schopnosti, že v době

podpisu darovací smlouvy a návrhu na vklad vlastnického práva nebyl schopen rozhodovat o vážných majetkově-právních opatřeních, ani nebyl schopen provádět právní úkony a uzavírat právní smlouvy, tímto jednáním uvedl poškozeného J. U., nar. xxx, který zemřel dne xxx, v omyl a způsobil mu tak škodu ve výši nejméně 9 540 370 Kč,

tedy

sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu,

čímž spáchal

zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 (tři) let.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 5 (pět) let.

Podle § 82 odstavec 2 trestního zákoníku za použití § 48 odst. 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá přiměřená povinnost spočívající v tom, aby během zkušební doby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené L. K., narozené xxx, trvale bytem v Xxx, xxx, na náhradě škody částku 9 540 370 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená L. K., narozená xxx odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

Dokazováním provedeným v průběhu hlavního líčení Městský soud v Praze zjistil následující skutečnosti:

1. Obžalovaný **Mgr. Ing. J. U.** odmítl nést odpovědnost za jednání, které je mu kladeno za vinu. Ve své výpovědi uvedl, že v inkriminované době – v listopadu 2018 – byl schopen relevantní komunikace a stejně tak byl schopen se rozhodovat. Ostatně i poškozená L. K. se ke svému otci chovala jako k plně svéprávnému. Ani lidé z okolí jeho otce nikdy nevznesli – v polovině roku 2018 – žádnou pochybnost, ať už to byli pracovníci banky nebo úřední osoby, takže celé obvinění považuje za absurdní. Poškozená L. K. se ho snaží poškodit, neboť právě ona měla s rodiči špatné vztahy a vše eskalovalo v roce 2015 jejím vyhozením z domova. Po smrti jejich matky v květnu roku 2018 se dokonce odmítla podílet na péči o jejich otce a veškerá péče o něj tak zůstala na něm a jeho manželce. I opatrovnícký soud, který ho koncem roku 2020 jmenoval opatrovníkem otce, zaznamenal jeho upřímný zájem o péči a naopak neshledal, že by tak činil ze ziskuchtivosti. Jeho otce pracoval jako referent v podniku zahraničního obchodu v československé keramice. Díky tomu mohl cestovat i za minulého režimu do zahraničí. Při jedné své zahraniční cestě do západní Evropy utrpěl v roce 1981 xxx. Bylo to v době, kdy mu byly tři roky, a proto si svého otce nepamatuje jinak. Od dětství tak vnímal, že jeho otec špatně chodí, protože měl ochrnout pravou

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

ruku a nohu. Kulhal a také špatně mluvil. To bylo proto, že měl současně zasažené řečové centrum. Byl však zvyklý s ním komunikovat a nebylo na tom nic divného. Jeho otec komunikoval převážně jednoslovně, někdy říkal za sebou i více slov a někdy sestavoval i slova do jakýchsi vět. Každopádně, jeho otec byl schopen se domluvit. Zdůraznil přitom, že i soudní znalkyně Divácká ve svém posudku uvedla, že se byli schopni všichni v rodině s otcem domluvit. Konec konců i jeho sestra L. K. potvrdila, že při komunikaci s otcem četli i s jeho výrazu a bylo možné se s ním dohodnout. I svědek M.K. potvrdil, že se bylo možné s otcem dohodnout metodou pokus – omyl. Měl tím na mysli, že pomocí série dalších otázek, na které jejich otec odpovídal ano nebo ne bylo možné dospět k tomu, co měl otec na mysli. On sám vnímal postižení otce především jako tělesné a z pohledu řeči, jako problém logopedický, nikoli psychiatrický. I jeho širší okolí bylo zvyklé a svědci z řad sousedů, kteří jeho otce znali shodně uváděli, že to měl v hlavě v pořádku s tím, že pouze hůře mluvil. Když jezdili na dovolenou, tak jeho otec kontroloval, jestli je vypnutý hlavní přívod vody, jestli není zapnutá žehlička, zda je vypnutý sporák a byl to vždy on, kdo zamykal dům. Když byly na dovolené, tak si jejich otec sám vybíral jídlo, přičemž vždy volil to nejlevnější, takže si byl vědom hodnoty peněz. Byl si totiž vědom toho, že s ohledem na invalidní důchod nepřispívá nikterak do rodinného rozpočtu. Také hrávali karty, a i když je nebyl schopen je držet, tak chápal smysl hry. S jeho matkou chodil otec do kina do kina a objevovali se také na veřejnosti. Když jim například telefonoval a chtěl hovořit se svou matkou, tak mu otec řekl slovo „vana“ a tím pochopil, že se jeho matka koupe a když mu řekl, ať mu matka zavolá, tak se tak skutečně zanedlouho stalo. Bylo tedy jasné, že pochopil, co po něm chce a zprávu vyřídil. To nenasvědčuje tomu, že by nebyl schopen vůbec nich chápat. Jeho otec měl také řadu zájmů a koníčků. Tak například četl cestopisy, díval se na zprávy a sledoval různé přírodovědné pořady. Na to, že chápal dění okolo sebe ukazuje i to, že když umřela princezna Diana – to ještě bydlel s rodiči – tak mu to jeho otec přišel sdělit. Sice k tomu řekl jen málo slov, ale byl schopen pochopit obsah té zprávy a sdělit mu ho. Dokonce se jeho otec účastnil v roce 2018 volby prezidenta, takže mu to myslelo a rozhodně nebyl těžce dementní. Jeho komunikace byla stabilní, paměť mu sloužila a byl rovněž orientován. Například v květnu roku 2018 byl se svým otcem něco vyřizovat na poště v xxx a když jela za týden na to okolo, tak jim táta ukazoval směrem na poštu a řekl slovo „počka“, což byl výraz pro poštu nebo poštovního doručovatele. To dokazuje, že byl orientován v čase i prostoru. O měsíc později s ním byl vyřizovat nový občanský průkaz. Když vešli do foyer tak mu táta řekl „noviny“ a on pochopil, že jeho otec chce noviny. Tehdy pochopil, že chtěl časopis městské části Prahy 6. Měl tedy zájem o dění a měl evidentně svoji vůli. V listopadu roku 2018, když se vyřizovaly jednotlivé položky z pozůstalosti po matce, tak se aktivně účastnil. Byl s ním v MB Bank, kde se účtu jeho matky přepisovaly na otce. Nebyl tam s ním úplně celou dobu, takže si vysel část vykomunikovat sám. Když se pak vrátil, tak mu pracovnice řekla, že už to mají v podstatě všechno hotové. Má zato, že stav jeho otce byl stabilní, a to i v roce 2018. Situace se změnila až po jeho hospitalizaci v roce 2019 a hlavně po nemoci v roce 2020. To ostatně potvrzují i svědecké výpovědi ošetřovatelek jeho otce, anebo praktického lékaře doktorka S.. Jeho matka zemřela v květnu roku 2018. Od té doby otec bydlel u nich. Nikoli však proto, že by rozumově nebyl schopen bydlet sám, ale proto, že špatně chodil a hrozilo riziko pádu. Od května do října roku 2018 se přitom vyřizovala pozůstalost po jeho matce. Šlo o milionové hodnoty a řešilo se rozdělení. Vznikaly různé návrhy, posílal si se sestrou emaily a vše si mohl jeho otec přečíst. Sestře L. K. dokonce navrhoval, že by nabyl její šestinu na domě a naopak, ona by nabyla větší podíl na finančních aktivech, případně by jí rozdíl doplatil. Nejdříve s tím souhlasila, ale poté si to rozmyslela a řekla mu, že nejdříve chce zdědit část domů, kterou mu následně odprodá. Její emailové návrh tisknul a řešil je s otcem. Otec se k tomu různě vyjadřoval a při jednom takovém sezení někdy v polovině září roku 2018 mu řekl, že by mu chtěl svůj podíl na domě přenechat. Konkrétně řekl: „J. – dům – Xxx“, a že by mu chtěl dát. Ptal se otce, jestli si to nerozmyslel, že teď ho nemusí dávat nikomu s tím, že by ho měli jednou napul

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

se sestrou. Dokonce mu ten dům i nakreslil a říkal, že pokud ho chce teď darovat, tak může dát jenom sestře, anebo oběma anebo jenom mně. Napsal tehdy na lístečky slova „J.“, „L.“ a „oba“. Jeho otec tehdy ten obrázek domu přisunul k jeho jménu. Tím otec vyjádřil – podle něj – své přání. V reakci na to připravil darovací smlouvu, kterou se svým otcem prošel. Šlo o jednoduchou dvoustránkovou darovací smlouvu. Také mu ji nechal, ať si jí v klidu přečte. To trvalo několik dní. Poté jí společně 13. listopadu za přítomnosti úřednice, která ověřovala podpisy společně podepsali i s návrhem na vklad do katastru nemovitostí. K tomu došlo u nich doma, aby otec nemusel nikam chodit. Sestře L. K. o tom neříkal, protože měli špatné vztahy a nekomunikovali, přičemž jediná komunikace probíhala ohledně tohoto dědictví, které bylo vypořádáno definitivně 30. října 2018. K opakovanému dotazu, proč neinformoval svou sestru o tom, že mu otec daroval část domu, když to bylo v blízké návaznosti na proběhlé dědické řízení po zemřelé matce uvedl, že spolu nekomunikovali a nevolali si. Jeho otec mu řekl, že mu chce dát dům a on zkrátka připravil smlouvu. K dalšímu dotazu pak uvedl, že se ani nesnažil přizvat k jednání o darování části domu svou sestru, protože otcí říkal, že mu dům nemusí darovat, a naopak ho může darovat komukoli chce. Ostatně, jeho sestra ho také neinformovala o tom, že jí otec daroval to zařízení do domácnosti (mrazák, gauč a další). O tom, že je část domu přepsaná na něj se podle něj jeho sestra dozvěděla až následně v souvislosti s tím, že chystala daňové přiznání.

2. Ke své sestře L. K. uvedl, že na přelomu let 2002 až 2003 měla psychické problémy, které byly tak vážné, že skončila v psychiatrické léčebně v xxx, kde byla hospitalizována a poté, co byla propuštěna zůstala u rodičů, kde se jí dostávalo veškeré péče a pomoci. Na pomoc od rodičů si natolik zvykla, že jí využívala i v pozdějších letech, a to i v době, kdy už to nebylo potřeba, takže toho zneužívala. Jejich pomoci zneužívala i poté, co se jí narodily děti a vdala se. V roce 2005 se objevil její současný manžel M. K., který nikdy do jejich rodiny nezapadl. On byl také příčinou postupného ochlazování vztahů a vše vyvrcholilo v roce 2015, kdy rodiče sestru vyhodili z domu. Byla to konkrétně jeho matka, kdo sestru nakonec vyhodil. V tomto kontextu připomněl, že před darováním části domu svému otcí říkal, že L. nebude ráda a že ho možná přestane navštěvovat. Otec mu na to odpověděl, že „L. nic a I. pryč“, tím podle něj otec mínil, že jeho sestra nedostane nic, protože jí matka vyhodila z domu. Navíc sestra se otce nestarala a v průběhu civilních řízení uváděla rozdílné důvody. Nejdříve nemohla proto, že rekonstruovala dům v Xxx, později se zase musela starat o svého tchána, který měl těžký úraz hlavy, a nakonec zase tvrdila, že ty cesty jsou pro otce moc náročné a dlouhé. Až na pohřbu jejich matky se sestra rozkřičela vyjevila pravý důvod, tedy „že by se starala, kdyby jí nikdo nevyhodil“. Z toho je patrné, že to měla i po těch letech rodičům za zlé. Otec měl zlato v hodnotě zhruba 200 000 Kč, které chtěl, aby převezl k nim domů a on ho tak měl u sebe, protože to už u nich bydlel. To se jeho sestře také nelíbilo a rozkřičela se, jestli to bylo „jako proto, aby ho neukradla“. V tomto kontextu pak uvedl, že v situaci, kdy neměl žádných pochybností o duševním zdraví, tak převod části domu na něj dával z hlediska rodinné historie smysl a bylo to i v souladu s přáním jeho matky, aby se už jeho sestra nikdy do baráku nevrátila. Proto také ten dar v podobě části domu od svého otce neodmítal. Dokonce bezprostředně po smrti matky mu jeho otec dával to zlato. To však odmítl, protože to bylo bezprostředně po smrti matky. Na podzim roku 2018 však již byla situace jiná, protože to bylo s větším časovým odstupem od smrti matky, kdy emoce už nebyly tak silné. Ostatně, i jeho sestra se chovala k otcí jako k plně svéprávnému. V tomto kontextu současně vyjádřil podiv nad tím, jak jeho sestra zařazuje začátek xxx jejich otce velice rozdílně. V řízení o návrhu na omezení svéprávnosti totiž uváděla, že to bylo už od roku 1981, později to upravila na rok 2005 a ještě později na rok 2010. V trestním řízení pak tvrdí, že to byl rok 2012. Ať je to tak, či onak. Každopádně to muselo být – jak jeho sestra uvádí – již dlouhodobě, a tak mu je s podivem, že nikdo z jeho okolí nezaznamenal. Navíc, i jeho sestra uvádí, že byla schopná se s ním domluvit.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

V této souvislosti poukázal několik citací své sestry, které uváděla i při svém výslechu na policii: „Pokud jsem se ho na něco zeptala, ale bylo třeba mu to i názorně ukázat, dokázal adekvátně reagovat. Používal tyto slova jak při komunikaci s rodinnou i třetí osobou, ale ti mu rozuměli“. Ani jeho sestra – jak uváděla před policií – nezaznamenala vadu v myšlení, ale v řeči. Sama jeho sestra v prosinci roku 2018 požádala otce o nějaké zařízení do domácnosti a nebylo toho rozhodně málo. Šlo o gauč, mrazák, sekačku, zahradní nábytek. V takovém případě akceptovala to, že jí otec ty věci dal a nijak to nezpochybňovala. Konec konců, i o té dědické dohodě z konce října 2018 poškozená L. K. prohlašovala, což bylo dva týdny před darovací smlouvou na část domů, že jí její otec rozumí a sama jeho sestra L. K. považovala dědickou dohodu za platnou.

3. V této souvislosti současně poukázal na rozporná tvrzení své sestry L. K.. Uvedl, že jeho sestra tvrdila, že notářskou kandidátku upozorňovala na to, že jejich otec je dementní a neschopen právních úkonů, ale v dědickém spise o tom není ani zmínka. Také tvrdila, že jejich otec není schopen číst, ačkoli celá řada svědků ho viděla číst. Svědkyně D. dokonce uvedla, že ho viděla číst i v angličtině. I kamarád jejich otce z Dánska P. R. uvedl, že jejich otec rozhodně není dementní. Připomněl současně emailovou komunikaci své sestry z roku 2018, konkrétně z 5. srpna, kdy psala, že ruší termín likvidace vosího hnízda, protože by to byla příliš vysoká cena a že táta si myslí, že by to měl vyřešit obecní nebo městský úřad. V srpnu a září roku 2018 mu rovněž jeho sestra psala řadu emailů týkající se dědického řízení a dotazovala se na názor jejich otce a vyzývala ho k tomu, aby otci korespondenci včetně přiložených tabulek vytisknul. Jednoznačně tak otce musela vnímat jako schopného.
4. K svědeckým výpovědím osob z okolí jeho otce pak uvedl, že většina z nich potvrdila, že jejich otce v roce 2018 vnímali jako schopného, konkrétně pak například M. S. nebo E. P., F. S., M. H.. Ještě v roce 2018, když psal seznam na nákup, tak mu otec říkal, co by chtěl, aby mu v obchodě koupil. Zcela pak jeho otec přestal chodit až po té hospitalizaci v roce 2019, tam byl zlom. Otec také chtěl, aby byla vždy ve středu vyvezena popelnice, a to kvůli svozu odpadu. To rozhodně nesvědčí o tom, že by byl mimo realitu. Hlavní roli v péči o otce převzal po smrti matky on, takže velmi dobře věděl, jak na tom jeho otec je po mentální stránce. Byl s ním v dlouhodobém a častém kontaktu, takže věděl, že dokáže komunikovat a rozhodovat se. Připomněl také to, že ještě v květnu roku 2019 jeho otec podepsal darovací smlouvu s nemocnicí xxx. Šlo o nějaký sponzorský dar v době, kdy tam jeho otec byl hospitalizován ve výši 6 000 Kč měsíčně. Tímto způsobem proběhly asi jen dvě platby. U podpisu sice nebyl, ale domnívá se, že nemocnice by nepodepsala smlouvu s někým, kdo by byl nesvéprávný a nemohl činit žádné právní úkony. Nota bene, že v dědickém řízení po jejich matce otec jednal samostatně a akceptovala to i jeho sestra.
5. K znaleckému posudku uvedl, že nesouhlasí s jeho závěry v tom smyslu, že jeho otec byl těžce dementní a neschopen právních úkonů, protože ho v tu dobu viděl a viděl, že fungoval. Závěr znaleckého posudku mohl být zkreslen tím, že jeho otce znalci vyšetřovali s několikaletým odstupem. Vyšetřovali ho v době, kdy byl jeho stav celkově horší. Absolutně nepoznal, že otec je dementní, neměl k dispozici lékařské zprávy a jako laikovi mu to jasné nebylo. Lékařské zprávy od MUDr. S. měl k dispozici až v lednu roku 2019 a tehdy je nesl MUDr. S.. Takže mu není jasné, z čeho konkrétně měl usuzovat na to, že jeho otec není schopen právního úkonu. Jeho sestra navíc měla nějaké lékařské zprávy u sebe a on je viděl poprvé až v době, kdy probíhalo řízení o omezení svéprávnosti. Nadto, porucha řeči ještě automaticky neznamená porucha paměti, jak se ostatně uvádí v lékařské zprávě ze dne 8.4.2019 z Motolské nemocnice. Celkově pak uvedl, že je přesvědčen o tom, že jeho otec byl v rozhodném období roku 2018 schopen relevantně komunikovat a rozhodovat se. Pokud jde o lékařská vyšetření, pak uvedl, že jeho otec byl začátkem roku 2018 v Nemocnici Motol. Jeho matky tehdy odjela do lázní, nikdo další se v tu dobu o něj

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

starat nemohl, a proto nastoupil na tu dlouhodobou péči. Nebyl tam ale šťastný, a tak ho dovezl k němu domů. K dotazu, jak projevoval jeho otec pocity neštěstí uvedl, že si stěžoval hlavně na to, že nemohl na záchod. Říkal jim „WC“, ale personál chtěl, aby ležel v posteli, protože se báli, aby neupadl, a tak mu dávali pleny. Na podzim roku 2018 pak byl v odlehčovací péči v xxx. Této péči využívali, neboť starost o otce byla náročná. K dotazu, jakým způsobem vyslovil otec souhlas s umístěním do odlehčovací péče uvedl, že když o tom řekl, tak odpověděl „ano“. K jeho lékařské dokumentaci měl přístup až od ledna roku 2019, kdy jí převzal od původního praktického lékaře a předal jí novému. Pokud nějaké lékařské zprávy přebíral, když byl s otcem přítomen nějakému vyšetření, pak jí nejspíše vyndal a dal jí otci do jeho pokoje. Lékařské zprávy měl u sebe otec, ale on se na ně nedíval. „Neměl potřebu je nijak zkoumat“.

6. Ke své osobě uvedl, že v rozhodné době pracoval a dosud pracuje v XXX, což je xxx. Pracuje v oddělení xxx a věnuje se především xxx, xxx a xxx. Aktuálně je na pozici xxx a vedle ekonomického vzdělání má i právní. Nejsou proti jeho osobě vedeny žádné exekuce a jeho měsíční příjem činí řádově 100 000 Kč. S rodiči bydlel v jejich domě – který je předmětem trestního řízení – až do roku 2004, kdy skončil studia na vysoké škole. Do domu k rodičům pak dojížděl jednou za týden, nebo za čtrnáct dní.
7. Poškozená **L. K.** uvedla, že podala trestní oznámení v srpnu 2020. Tomuto podání předcházela jiná právní řízení. V lednu 2020 podávala žalobu na určení vlastnictví a návrh na omezení svéprávnosti otce J. U.. Její bratr na ní podal žalobu o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví jejího podílu na nemovitosti. Na mediacích se nedomluvili. Její bratr odmítl možnost se s ní setkat a věci vyřešit mimosoudně. Jejich vztahová situace je nevratná, očekával od ní akorát určení částky za odkup jejího podílu na nemovitosti, který má po matce. Nabídl jí milion korun. Ona chtěla, aby vrátil vlastnictví nemovitosti do původního stavu, tedy do vlastnictví jejich otce, a proto finanční nabídku nepřijala. Žaloba na určení vlastnictví k nemovitosti jí byla zamítnuta, protože nebyla účastníkem řízení, a proto podala trestní oznámení, žaloba se tedy ani věcně neprojednávala.
8. O darovací smlouvě se dozvěděla v lednu 2019, podle ní je smlouva od počátku neplatná. Nemyslí si, že by byla smlouva podepsána na základě svobodné vůle. V této nemovitosti vlastní podíl ve výši 1/6, který má po své matce. Bratr jí dal několikrát nabídku na odkup její 1/6 domu. O darovací smlouvě se dozvěděla z katastru nemovitostí, bratr jí nic nesdělil. Její bratr trvá na tom, že smlouva je platná. Zdravotní stav jejího otce však nebyl takový, aby mohl právní jednání zvážit a trestní oznámení podat. Otec na všechno říkal pouze ano a pokud by ona chtěla něco podepsat, tak by jí to také podepsal. Její bratr jí o ničem neinformoval, ani o sezení, kde jejich otec posunoval papíry směrem k němu, z čehož vyplynulo, že chce nemovitosti darovat. Kdyby taková situace byla, tak by na to setkání byla pozvána. V prosinci 2018 chtěla trávit Vánoce se svým otcem a s celou rodinou. Bratr jí však sdělil, že si nebudou kazit Vánoce a že pokud chce otce navštívit, tak ať ho vezme do restaurace. Vysvětlil jí, že s ní hodlá ukončit všechny vztahy do budoucna, bylo to pro ni nepochopitelné, fungovali jako rodina. V květnu 2018 přišli o matku, a proto očekávala, že se rodina semkne za účelem zajištění péče o otce. Na konci ledna pak zjistila, že došlo k přepisu. Bratr se asi obával, aby to nezjistila a neřešila před jeho dětmi, nechtěl se hádat. Jejich vztah se zhoršoval, ze společné komunikace byla vystresovaná. Jednání ohledně nákladů na dům si vzal na starost její manžel. V červnu 2019 obdržela od bratra předžalobní výzvu, chtěl jí zbavit jejího podílu na nemovitostech. Za účelem posouzení zdravotního stavu jejich otce kontaktovala znalce Turka. Zajímalo jí, zda otec mohl smlouvu podepsat. V listopadu 2019 podala návrh na omezení svéprávnosti otce. V listopadu 2020 soud omezil jejich otce na svéprávnosti a jako opatrovníka určil jejího bratra. Bratr v průběhu řízení tvrdil, že omezení není potřeba, že vše funguje. Jejich otec utrpěl v roce 1981 xxx a xxx, měl závažné poškození mozku, jejich matka se o něj starala. Otec byl

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

ochrnutý na pravou stranu těla, měl zasažené řečové centrum a silnou epilepsii. Jeho zdravotní stav se nezlepšil. Vždy mu byli nápomocní. Nebyl schopný číst knihy, docházel na logopedii, ale nebyl schopný mluvit ani v jednoduchých větách. Používal pouze jednotlivá slova, kterým rozuměla rodina, ale tato slova určitě nepoužíval v roce 2018. Už od roku 1981 vzhledem k omezené slovní zásobě bylo nutné interpretovat a vysvětlit, co otec svým projevem zamýšlel. Od roku 2005 byl apatický, řešili s ním pouze osobní hygienu, péči a stravu. V roce 2018 se o něj starala měsíc každodenně. Viděla, že došlo ke zhoršení oproti předešlým letům. Říkal několik standardních slov jako třeba ano, ne, ahoj a dobrý. Podle výrazů se odhadovalo, co potřeboval. Už v předešlých letech měl problém porozumět čtenému textu, plynulé řeči nebo řeči v souvětích. V roce 2018 když zvonil telefon, tak už to vůbec nevnímal, neměl snahu zvednout sluchátko, nereagoval ani na domovní zvonek. Do roku 2015 s ním byla v denním kontaktu, než se odstěhovala do Xxx, to se ještě volně pohyboval. Do té doby zajišťovala péči o něj, když matka byla pryč. Když někde spadnul, tak nebyl schopný si zavolat pomoc, k narozeninám v roce 2015 mu koupili jednoduchý seniorský telefon s tlačítkem pro zavolání pomoci, ale nebyl schopný se s ním naučit. I její matka si stěžovala, že jeho stav je horší, nedokázal pochopit ani jaká mast je na ruce a jaká na nohy. Od roku 2014 už nebyl schopen si ani ohřát jídlo v mikrovlnce. Nebyl schopen si dávkovat jídlo, snědl vše, co viděl, jídlo se mu muselo dávat v přesné časy. Nikdy nepodepsal žádný dokument bez přítomnosti někoho z rodiny. Vždy mu říkali, kde a co má podepsat a jak to má podepsat. Obsah dokumentu mu tlumočili. Její matka zemřela v květnu 2018, bylo třeba zavolat lékařskou pomoc, čehož nebyl otec schopen. Nebyl schopen ani rozpoznat závažnost situace, pomoc zavolala až teta. V roce 2015 měla spory s matkou, která chtěla, aby se odstěhovali. Její otec se do sporu nijak nezapojoval. Po odstěhování zůstala s matkou a otcem v pravidelném telefonickém kontaktu. Kromě období těhotenství se vídala s rodiči i osobně, na návštěvy jezdila zhruba jednou do měsíce. V roce 2017 se o otce starala celý týden, protože matka měla xxx a její bratr byl na dovolené. Na dovolenou s bratrem měla jet původně také a o otce se původně měla starat teta J..

9. Vypořádání majetku se zašlo řešit až po odstěhování. Opakovaně jí matka řekla, že bude mít poté polovinu domu, a proto se i podíleli na jeho renovaci. Během renovace do domu investovali, to skončilo vyrovnáním ve výši 35 000 Kč, které jim matka dala v hotovosti. Podepsali smlouvu, že matka v budoucnu tyto peníze nebude nárokovat. Do domu však investovali zhruba 500 000 Kč, které sice uplatňovali, ale nedostali. S otcem dědictví nikdy neřešila. Po smrti matky bylo třeba vyřídit dluh u pečovatelské služby. Dluh zaplatila a poté si ho od otce vyžádala a vzala si peníze z jeho peněženky. Řekla mu, za co to je a on jí řekl ano. V roce 2018 nejprve s bratrem komunikovali, jakým způsobem se o otce budou starat a jak se budou v péči střídat. Poté se však sám rozhodl, že si otce vezme k sobě do domácnosti a bude to střídat s odlehčovací službou. Odlehčovací služba byla hrazena z otcových financí, z příspěvku na péči. Naposledy se otec dokázal vyjádřit v písemné formě v 90. letech 20. století, poté psal již jen jednotlivá slova. Když mu posílala nějakou zprávu, tak předpokládala, že mu to přečte rodina nebo paní z odlehčovací služby. V roce 2018 již její otec nebyl schopen řešit náročnější věci, pouze jednoduché potřeby. Ptala se ho, zda mu má namazat rohlík nebo chleba, vše mu ukázala. Ukázal jí třeba ponožku, že ji potřebuje nandat. V té době již nerozuměl abstraktním pojmům, ale věděl, co jsou peníze. Vše řešila s bratrem, ale předpokládala, že se otec informace dozví, že ho o tom bude jednoduchým způsobem přiměřeně informovat.
10. Otec byl jmenován správcem pozůstalosti po matce, ale to bylo pouze formální opatření, jednalo se o standardní postup, všechno však reálně zařizoval její bratr. Otec nebyl schopen jednat sám při právních úkonech, nebyl ani schopný být sám doma, nikam už sám nechodil, nebyl soběstačný. S otcem nikdy neřešila, jak bude dům rozdělen. Otec se už nijak nevyjadřoval. Když prováděli renovační práce a šli si pro jeho souhlas, tak u toho byl přítomen, ale nijak výrazně nereagoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

Otec dle znaleckého posudku znalce Turka nebyl schopen právně jednat už od roku xxx. V roce 2012 však daroval polovinu jiného rodinného domu na vesnici matce. To jí nepřišlo zvláštní, matka s otcem ten dům postavili v době, kdy už byli manželé. Iniciativa převodu však určitě vzešla od její matky. Pokud otec od roku 2012 uzavřel nějaké smlouvy, nejednalo se podle ní o projev svobodné vůle, a to včetně dědické dohody z října 2018, kterou uzavřela s otcem a bratrem. S uzavřením této smlouvy souhlasila, notářská kandidátka jí vysvětlila praktické benefity této smlouvy. Tuto smlouvu vnímala, že otec něco dostává, a proto s tím neměla problém, ale zjevně to nebylo právně v pořádku. Notářce sdělila pochybnosti o zdravotním stavu otce, ale ta na to nijak nereagovala, notářka otce také viděla. Na konci dědického řízení podepsal otec dohodu a další dokumenty, které mu byly předloženy. V té době však už říkal pouze ano. Notářka mu položila otázku, na kterou měl správně odpovědět záporně, ale on odpověděl ano. Notářka proto otázku přeformulovala, aby byla správná odpověď ano. Ukázali mu, kde se má podepsat, nedokáže říct, zda otec věděl, co podepisuje. Otcí posílala jednoduché pohlednice s minimem textu. Předpokládala, že mu je někdo přečte. Když si v létě 2018 odvážela věci, tak pokud otcí ukázala konkrétní věc, kterou si chtěla odvézt, tak to pochopil. Otec uměl říct „ne“ pouze na nějakou otázku ohledně jeho péče.

11. V prosinci roku 2018 došlo kvůli změně přechodného bydliště otce i ke změně praktického lékaře. Bývalá lékařka MUDr. S. jí volala, že si mají vyzvednout otcovu zdravotní kartu, tuto zprávu předala bratrovi. Bratr pomáhal otcí s návštěvami u lékaře, byl s ním určitě u xxx, otec potřeboval doprovod. V roce 2018 její otec užíval xxx, léky na xxx. Léky si už v roce 2018 nebyl schopen připravit sám.
12. Když jejich matka zemřela, nebyla u toho, když se otec dozvěděl tuto informaci. Bratr jí pak sdělil, že to otec nese v pohodě, ani na pohřbu neprojevoval žádné emoce, nechápala to. Zdálo se jí, že otec tuto situaci úplně nechápe, pohřeb byl 14 dní po úmrtí matky. Bratr již v minulosti připravil pro otce slovníček výrazů, které otec používal. V 80. a 90. letech používal aktivně tak 2/3 slov, později už jen 1/3, slovní zásoba byla omezenější.
13. V lékařské zprávě bylo napsáno, že otec trpí xxx, což bylo vidět i na xxx, které bylo součástí zdravotních zpráv. Nepamatuje si však, o jakou konkrétní lékařskou zprávu se jednalo. Určitě tento údaj obsahovala zpráva z roku 2018, ale myslí si, že i dříve, protože to řešila s matkou.
14. Obžalovaný J. U. k výpovědi svědkyně L. K. uvedl, že jeho sestra s ním měla pouze formální vztah, s rodiči měla dlouholeté konflikty. Nakonec jí v roce 2015 vyhodili z domu. Po vystěhování bydleli rodiče doma sami a zvládali to. Svědkyně nevypovídala pravdu a skutečnosti překrucovala. V roce 2018 na tom otec nebyl tak zle, jak jeho sestra tvrdí. On se staral o otce, sestra o něj zájem neměla. Vztahy v rodině prověřoval i opatrovnícký soud, Okresní soud pro Prahu-západ, který ho na konci roku 2020 jmenoval opatrovníkem otce. Toto rozhodnutí potvrdil i Krajský soud v Praze, ačkoliv sestra proti tomu brojila a argumentovala podaným trestním oznámením. Sestra se po vystěhování nevidala s otcem každé tři týdny, jak uvedla. Na návštěvy jezdila pouze párkrát do roka, v lepším roce to bylo do pěti návštěv za rok, někdy pouze jedna ročně. Sestra pořád mění určení data, kdy podle ní otec nebyl schopen právních úkonů. Není pravdou, že by v roce 2018 jejich otec nerozuměl předávaným informacím. Emaily z toho roku dokládají, že sama sestra psala „prober to s tátou, domluvte se s tátou, táta si myslí, táta zaplatil“. Pokud sestra z převodů majetku, které otec provedl, profitovala, tak tyto úkony jí nevadí a nenapadá je. Vybírá si, co se jí hodí. Rozhodnutí otce vždy respektoval. Respektoval i, když otec nechal bydlet sestra na Xxx zadarmo. V lékařských zprávách není nic napsáno o xxx otce, navíc je obdržel až v lednu 2019, což potvrdila i jeho sestra. Otec ještě ve druhé polovině roku 2018 a v první polovině roku 2019 vykonal více než desítku právních jednání a nikdo si ničeho nevšiml, ani notářka Rambousková, která ho i viděla osobně. Nikdo z úředních osob či pracovníků bank otcovu zjevnou těžkou xxx nezaznamenal. Sestra uvádí

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

nepravdy, které jsou v jejím majetkovém zájmu, ale jsou v rozporu s objektivními důkazy. Její tvrzení jsou také v rozporu s výpověďmi svědků.

15. Svědkyně **J. D.** uvedla, že si pamatuje pana U., jak komunikoval a jak vypadal. Nekomunikoval, na všechno říkal ano, ano, všechno odkýval. Když s ním prováděla ošetrovatelskou rehabilitační péči, tak všechny pokyny, které mu dala, tak provedl. Cvičil horní a dolní končetiny, chůzi, šoupal jednu nohu za sebou. Pokyny byly ve smyslu „zvedněte horní končetinu, ohněte končetinu, zakružte končetinou“. Žil v domácnosti s rodinou, starala se o něj mladší žena, paní U., která mu připravovala jídlo a léky. Pan U. měl vždy léky nachystané. Občas neměl léky snědené a když se ho ptala, jestli si má léky vzít, tak odpověděl ano, ano na všechno. Pan U. většinou seděl u stolu nebo na gauči a díval se na pohádky, poté přešli do jeho pokoje. Pomocí hůlky si došel sám na toaletu. Nikdy od něj neslyšela jiné slovo než ano. Nikdy nic po ní nechtěl. Chodila tam dva až tři měsíce, střídaly se s kolegyní. Vše je zaznamenáno v programu Signus, kam se psala realizace ošetrovatelské péče. Docházela tam i paní M. a pečovatelky na hygienu. Nikdy ho neviděla nic číst nebo sedět u počítače. Má pocit, že jí rozuměl. Na všechno pokyvoval hlavou, nikdy jí neodpověděl celou větou, nebo aby řekl něco jiného, než ano, ano. Návštěvy domlouvala s paní U.. S panem U. nebylo možné se domluvit, komunikace vážla.
16. Obžalovaný se k výpovědi svědkyně D. vyjádřil tak, že je podstatné, že svědkyně viděla jeho otce v rozhodné době pouze jednou, a to na konci listopadu 2018. To doložil i pan N. písemně na č.l. 860-861. Svědkyně potvrdila, že bylo možné se s otcem domluvit a rehabilitace realizovat. Kromě rehabilitace se kvůli pracovnímu vytížení nikdy nezdržela. I pan N. potvrdil ve své výpovědi, že se otec během úvodního šetření jevil jako orientovaný a relativně komunikoval.
17. Svědkyně **A. M.** uvedla, že si nejprve přečetla lékařské zprávy, které jí dala snacha. Z rodiny komunikovala pouze se snachou, obžalovaného nikdy neviděla. Jednalo se o deset let starou zprávu, novější žádnou neviděla. Dle nich měl pan U. před patnácti lety xxx. Úplnou anamnézu ale neznala, o mrtvičce jí řekla snacha. Až po patnácti letech s ním začali cvičit, chodil s chodítkem, ale museli ho držet. Odpovídal jen ano a dobrý, nic jiného neříkal. Nebyl schopný s ní komunikovat, ani jí odpovídat, prostě nevěděl. Dohledali, že docházela za panem U. v období od 21. 11. 2018 do 26. 11. 2018, a poté ještě po dobu tří měsíců od února 2019. Chodily tam třikrát týdně. Střídaly se s paní D.ou podle rozpisu, který sestavoval vedoucí N.. Rehabilitace spočívala v tom, že se snažila, aby se zvednul z postele, rukama, nohama, aby mu netuhly ještě více svaly. Posadili se, šli se projít, snažila se na něj mluvit, ačkoliv jí neodpovídal. Říkal jen ano a dobrý. Odpověď se nikdy nesnažil napsat. Nikdy ho neviděla používat telefon. Nikdy jí nic nevyprávěl. Její návštěva trvala tak dvacet minut, poté už byl unavený, bylo to pro něj náročné. Vedoucím centra byl Petr N.. Do běžného chodu domácnosti se pan U. nezapojoval. Když mu dala nějaký náznak, že má někam jít, tak to pochopil, že se má zvednout a někam dojít. Dala před něj jídlo a on už věděl, že se má najíst, zvládal to, ale padalo to okolo. Na okolí nebo změnu počasí nereagoval, nikdy nevtipkoval. Když šli cvičit, tak na ní musel koukat a ona mu ukazovala, co budou dělat, a pomáhala mu s nemocnou rukou. Sice mu říkala, co budou cvičit, ale musela mu to vždy ukázat. Neviděla ho nikdy nic podepisovat, ale jednou u nich viděla logopedku, která se snažila, aby držel tužku. Tužku držel jak malé dítě, ale neudržel jí a hned jí pustil. Nebyl schopen číst. Jediné, co jí dokázal náznakem sdělit, bylo, když potřeboval na toaletu. Ze začátku se ho ptala, jaký je den, měsíc a rok, ale on vůbec nevěděl, co mu říká. Nikdy ho neviděla připravovat si léky, to by ani rukama nezvládl vyndat je z platička. Nebyl schopen si obstarat věci na úřadech nebo nakupovat. Vyspělostí by ho přirovnala k miminku, byl hodný, usmíval se, ale vůbec nevěděl, co mu říká a proč na něj mluví, nijak negestikuloval. Jeho zdravotní stav se postupně zhoršoval, po mentální stránce už nebylo, jak se zhoršovat, zhoršoval se fyzicky,

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

později byl jen ležící. Když zvládal chodit, tak byl jeho duševní stav stejný. Právních úkonů schopen nebyl.

18. Obžalovaný se k výpovědi svědkyně A. M. vyjádřil tak, že si svědkyně nepamatuje, kolikrát viděla jeho otce v roce 2018. Dle čl. 860 ho viděla pouze jednou v rámci krátké úvodní schůzky. Naučila se s ním nějakým způsobem komunikovat, pochopila, když chtěl na toaletu. Trávila s ním pouze patnáct minut při pro něj náročném cvičení, takže nemohla zaznamenat, jak běžně fungoval v rodině. Léky si chystal jeho otec v neděli, a proto ho nemohla vidět. Pokud svědkyně uvádí, že u nich byla třikrát, tak to ale bylo celkově třikrát za Včelku, tzn. jedna schůzka byla úvodní a jednou tam byla paní D. a jednou paní M..
19. Svědek **PhDr. M. R.** uvedl, že na konci roku 2018 měl na starost odlehčovací službu, což jsou krátkodobé pobyty v domově pro seniory. Evidoval žádosti a komunikoval s rodinami, které pečují doma o seniora. Žádost o pobyt pana U. staršího řešil s jeho synem. Ještě před pobytem se setkal s panem U. mladším, který vyplňoval formuláře. To poznal z rukopisu a také podle situace, kdy senior, který má omezenou schopnost se o sebe postarat, tak většinou za něj vyplňují žádosti pečující osoby. Obžalovaný k žádosti dokládal též lékařské zprávy. Pobyt začal v září 2018, žádost byla podána několik měsíců předtím. Tento typ sociální pobytové služby je určen pro seniory ve věku 65 let a více, kteří mají omezenou schopnost se o sebe postarat, pobyt trvá maximálně 3 měsíce a končí návratem seniora do domácího prostředí. Jejich zařízení je schopno zařídit ubytování, stravu, běžnou péči a pomoc při každodenních činnostech. Když se vídal s panem U., byl schopen fungovat, spolupracoval. Není ale pracovníkem přímé péče, viděl ho pouze při nástupu k pobytu, občas při ukončení pobytu a obvykle několikrát velmi krátce v průběhu každého pobytu. Jeho zdravotní stav v průběhu pobytů zůstával stejný, pouze jednotlivými pobyty se postupně zhoršoval. V období roku 2018 a 2019 byl u nich pan U. na pobytu celkem pětkrát. Zhoršení zaznamenali při posledních pobytech v roce 2020. Nikdy s ním nemluvil, když ho však přijímal, přišlo mu, že mu ho vnímá a chápe ho. Obžalovaný se svým otcem o smlouvě komunikovali a poté ji podepisoval pan U. starší. Ve dvou případech využili možnosti, že zaškrtnou ve smlouvě, že uživatel není schopen se sám podepsat, a smlouvu podepsal obžalovaný. To bylo v situaci, kdy pan U. starší při přijímání usnul. Se sestrou obžalovaného nikdy nejednal. Od obžalovaného dostali popis, který jim usnadňoval péči o jeho otce, jednalo se o takový manuál. Při dalších pobytech měl vždy pocit, že ho pan U. starší pozná, poznal to z výrazu z očí. Mají zkušenosti s pacienty po centrální xxx, velmi často mají jen potíže s vyjadřováním, ale tento typ postižení neovlivňuje kognitivní funkce.
20. Obžalovaný se k výpovědi svědka PhDr. M. a R. vyjádřil tak, že svědek potvrdil, že byl jeho otec schopný komunikovat, byt' s obtížemi, rozuměl pokynům. Dle předloženého manuálu, který musel vzniknout před prvním nástupem na odlehčovací péči, tedy v létě 2018, je uvedeno, že jeho otec komunikuje a rozumí.
21. Svědkyně **R. Č.** uvedla, že jako pečovatelka se v roce 2018 setkala s panem U. dvakrát, v roce 2019 k nim začala chodit pravidelně. Pan U. byl po xxx ochrnutý na půl těla, postihlo mu to řečové centrum, vyjadřoval se pomalu. Ale chápal všechno, když spolu komunikovali. Jezdila tam hlavně na pomoc s hygienou. Pan U. v té době ještě chodil, sám se najedl, bylo třeba mu ale pomoci, protože mu nefungovala jedna ruka a jedna noha. Chodil s hůlkou a s dopomocí se zvednutím došel sám, sám komunikoval, i když omezeně, protože vyjadřování bylo horší. Chápal vše, co mu říkala, povídali si o obecných věcech a on odpovídal krátkou větou nebo jednoslovně. Reagoval na to, co se dělo v rodině, když tam byly děti, nebo na počasí, když viděl něco z okna, jinak si nevšimla, že by se zajímal o okolí. Léky bral, měl je ve svém pokoji v dávkovači, léky mu připravovala snacha, ta se o něj starala nejvíc. Ze začátku si léky připravoval sám do dávkovače a snacha to kontrolovala. Snažili se ho zapojit, aby vyplnili den nějakou činností. Četl noviny, to poznala, jak mu jezdily oči

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

a soustavně se díval delší dobu na stránku. Když se jeho stav v roce 2020, 2021 zhoršil, tak ví, že jen prohlížel, nečetl vůbec nic, jen otáčel stránky. Měl problém vyslovovat některé hlásky. Ukazovala mu různé věci, jestli ví, co znamená, tak všechno pojmenoval. V prostoru byl orientován, v denním čase také, poznával, které je roční období. Jevil se, že chápe, co se mu říká nebo o čem se baví. Jako pečovatelky tam byly vždy maximálně hodinu a půl. První půlrok v roce 2019 byl v dobré kondici, s hůlkou chodil až do léta, v roce 2022 na tom byl určitě špatně, zhoršil se fyzicky i méně komunikoval, nechodil, musel se přesazovat na vozík, stále byl schopen se sám najít. Začal se zhoršovat od konce roku 2019 nebo od jara 2020. Naposledy tam byla na hygienu v říjnu roku 2021, mluvil jen jednoslovně ano nebo ne, nepovídali si, jen poslouchal. Snacha s ním komunikovala, mluvila na něj a on rozuměl, odpovídal jednoslovně, krátkou větou, nikdy se nevyjadřoval delšími spojeními.

22. Obžalovaný se k výpovědi svědkyně R. Č. vyjádřil tak, že viděla jeho otce párkrát v roce 2018 a od roku 2019 pravidelně. Jevil se jí duševně v pořádku, pouze s fyzickým omezením a s obtížnou řečí, že se mu špatně vyslovovalo. Orientoval se, rozuměl jí. Zaznamenala zhoršení jeho zdravotního stavu na konci roku 2019 nebo na jaře roku 2020. Její výpověď korespondovala s písemným vyjádřením z října 2020 na č.l. 196 spisu.
23. Svědek **MUDr. M. J.** uvedl, že pan U. byl jeho pacientem, byl po těžké xxx, byl silně postižený, fyzický stav nebyl od začátku příliš dobrý, špatně chodil, což se v průběhu celkem asi 15 let zhoršovalo, jak stárnul. K duševnímu zdraví se nevyjádřil, není psycholog ani psychiatr. Byl schopen krátce odpovídat na dotazy ano a ne, tato schopnost byla stále stejná a nehoršila se. Léčil se u něj s xxx. Probíhala vyšetření, pravidelné kontroly a léčba medikamenty, operován nebyl. Ze začátku ho doprovázela na vyšetření jeho manželka, později obžalovaný. Obžalovaný byl informován o jeho zdravotním stavu. Lékařské zprávy a recepty dával do ruky panu U. staršímu. Na jednoduché pokyny – lehnout, sednout, reagoval normálně, v posledních letech mu pomáhali.
24. Obžalovaný se k výpovědi svědka MUDr. M. M. J. vyjádřil tak, že měl jeho otce v dlouhodobé péči od roku 2006. Komunikoval s ním, rozuměl mu, byli schopni se domluvit, jeho otec relevantně odpovídal, a to vše i v rozhodném období v roce 2018.
25. Svědkyně **MUDr. I. S.** uvedla, že jako praktická lékařka pečovala o pana U. od začátku roku 2010 do konce roku 2018. Naposledy ho viděla 5. 5. 2017, když přišel s xxx. Jeho zdravotní stav se nezhoršoval, už v roce 2010 byl po xxx. Byl postižen ve svých pohybových schopnostech, měl ochrnutou pravou ruku a nohu. Xxx xxx xxx Byl u ní 27x během osmi let. Za celou dobu neřekl jiné slovo než ano. Než si na to zvykla, tak se ho ze začátku ptala, kolik dní je mu zle, on odpověděl ano. Neví, jestli si uvědomoval, co říká. Někdo ho to takhle začal učit po xxx na rehabilitaci. Nejčastěji k ní chodil s akutním onemocněním nebo pro potvrzení na rehabilitaci. Do doby, než mu umřela manželka v květnu 2018, tak nikdy o jeho dětech neslyšela. Vždy ho doprovázela manželka a všechno s ní vyřizovala, manželka se o něj starala i v běžném životě. Byl postižený motoricky i psychicky, měl těžkou expresivní poruchu vyjadřování. Nejprve chodil s hůlkou a padal na pravou stranu, později měl chodítko. Praxi přebírala po doktorce P. k 1. 1. 2010. Potřeboval pomoc při rozhodování, protože odpovídal jenom ano. Podstatu lékařských úkonů by určitě nepochopil. Když mu řekla, aby se vysvlékl, tak mu to musela naznačit a manželka mu pomáhala. Bez pomoci by se nevysvlékl, ale nebránil se. Na její pokyny tedy nereagoval. Když byl u lékaře opakovaně, tak už pokynu asi rozuměl, protože se opakovala stejná věc. Nebyl schopný podpisu, měl plegii pravé horní končetiny a byl pravák. Omezení svéprávnosti s ní rodina neprobírala. Přebírala malé množství lékařských zpráv, byly to staré zprávy, xxx měl v roce 1981. Zdravotní dokumentaci předala v roce 2018 doktoru S.ovi, protože s ním chodila k lékaři jen manželka a jeho děti tak neznaly historii jeho zdravotního stavu, rehabilitace. Lékařskou dokumentaci předávala i

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

obžalovanému, což je doloženo podepsaným potvrzením o předání. Na žádost správy sociálního zabezpečení vyplňovala v roce 2018 posouzení stupně závislosti, resp. bezmocnosti. Souhlasí se závěry znalce Kloseho a Tichého, že pan U. nebyl způsobilý k uzavírání smluv a k jinému právnímu jednání. V listopadu 2018 napsala zprávu pro sociální zařízení Centrin, že nebyl schopný se podepsat, přebírat poštu a rozhodovat. Tuto zprávu předávala dceři pana U.. Od května roku 2017, kdy ho viděla naposledy, se jeho zdravotní stav zlepšit nemohl, byl špatný už v roce 2010. Už v roce 2010 nebyl schopen právních úkonů.

26. Obžalovaný se k výpovědi svědkyně MUDr. I. S. vyjádřil tak, že svědkyně uvedla, že se jeho otec od roku 2010 do roku 2018 nezhoršil, takže nebylo možné zhoršení jeho zdravotního stavu zaznamenat. Potvrdila, že nikdy nebyl zbaven svéprávnosti a rodina to s ní ani neřešila. Zdravotní stav znala jen matka, děti nikoliv. Zdravotní zprávu o špatném zdravotním stavu otce předala sestra, jemu předala obálku se starými zprávami až v lednu 2019.
27. Svědek **MUDr. Tomáš Turek** uvedl, že posuzovaného viděl pouze jednou v domově pro seniory. Oslovila ho dcera posuzovaného L. K.. V tu dobu pracoval jako soudní znalec v oboru psychiatrie se zvláštní specializací geront psychiatrie. Na základě její žádosti vypracoval dva znalecké posudky. Jeden se týkal úpravy svéprávnosti a ve druhém se měl vyjádřit ke konkrétním datům, podpisu inkriminované smlouvy a popsat zdravotní stav posuzovaného. Pana U. vyšetřoval, společně s paní K. šli za posuzovaným do zařízení, ve kterém byl umístěn. Když tam přišel, tak viděl, že na posteli ležet může, ihned byly patrné výrazné poruchy řeči. Odborně se jednalo o expresivní a receptivní fatické poruchy, tedy ve smyslu rozumět mluvenému smlouvu a ve smyslu užívat slova a věty. Byla narušena schopnost chápání, co se po něm chce nebo co mu kdo sděluje, a schopnost na dotazy či sdělení reagovat. K dispozici měl zdravotní dokumentaci, kterou mu předala dcera posuzovaného. Obžalovaného nikdy neviděl. V roce 1981 proběhla xxx xxx xxx Dle zdravotnické dokumentace docházelo od určité doby ke zhoršení fatických schopností, tedy schopností plánovat, zařídit něco, komunikovat. Vyšetřoval ho 22. 7. 2019, ale poruchou už trpěl v roce 2018, jak vyplývá z lékařských zpráv. Neumí si představit, že by byl schopen právních úkonů kvůli duševní nemoci. Nemohl pochopit smysl darovací smlouvy, ani následky s tím spojené. Nebyl schopen domyslet následky právního jednání, měl omezenou slovní zásobu, říkal pouze ano, ne, dobře. Když s ním hovořil, tak mu odpovídal ano i na dotazy, na které nelze odpovědět ano, dotazy typu „jak se jmenujete“. Až po opakovaném dotázání mu odpověděl, že J.. Na podzim roku 2018 nemohl činit výslovná prohlášení. Citoval společný rozhovor: „Otázka: jak se jmenujete? Odpověď: ano. Řekněte mi, jak se jmenujete: ano. Tak jak? J.. A dále? U.. Kolik Vám je roků? Ano. Kdy jste se narodil? Ano. Řekněte mi datum narození: 42. Kolik Vám je roků? Ano. Kolik? 42. Správně pojmenoval dceru L., jména vnuků nesdělil správně. Na dotaz, zda ho něco bolí: ne. Zda má hlad: ano.“ Když se zeptal, co zrovna jí, jeho odpověď byla ano. Pokusil se mu dát větu, kterou by přečetl, velkými tiskacími písmeny tam bylo napsáno „ZAVŘETE OČI“. Nebyl schopen toto přečíst a provést. Dal mu do ruky tužku a papír, zda by nebyla možná komunikace písemnou formou. Tužku vzal do levé ruky, protože pravá byla více postižená, udělal na papíře pouze taženou křivou čáru, takže ani komunikace v písemné formě nebyla možná. Dle lékařské zprávy z Motola z roku 2018 byl schopen číst jednotlivá slova, ale ne věty, aby jim rozuměl, nechápal smysl vět, jeho řeč byla extrémně zjednodušená. Důvodem fatických poruch byla xxx v roce 1981. Lékařské zprávy po roce 2000 popisují fatické poruchy, zpráva z roku 2005 konstatuje expresivní fatickou poruchu těžkou. Pokud z počátku byla pouze fatická porucha, tedy neschopnost mluvit, tak si svůj handicap uvědomoval. Jak xxx postupně pokračuje, tak pacient ztrácí náhled na chorobnost svého stavu a bagatelizuje svůj zdravotní stav. Bližší rodina je zpravidla schopná pochopit, co nemocný říká, rozhodně ale se nejedná o uvažování na vyšší úrovni, ve smyslu chápat složitosti textu. Slovní zásobu měl, nejednalo se jen o tři omezená slova, hodinky na ruce pojmenoval jako budík. Jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

stav mohl v průběhu času kolísat, ale nemohl se výrazně zlepšit. Posuzovaný nebyl schopný se o sebe postarat, ani si brát správně léky z dávkovače. Dcera posuzovaného mu potvrdila, že se i při vyšetření chová posuzovaný běžným způsobem, samotné vyšetření mu nevadilo. Rozdíl mezi automatizovanou odpovědí na otázku a odpovědí, která vychází z předchozího uvažování, lze rozpoznat tak, že dotazy jsou pokládány opakovaně v průběhu rozhovoru. U automatizovaných odpovědí je nejjednodušší metodou se k nim v průběhu rozhovoru vrátit. Podpis se naučí všichni od mala, pacienti s xxx podepíší úplně všechno, když je to správně uvedeno. Na základě pouhé orientace není možné říct, zda xxx Pokud bude dezorientován, vyvolá to určitou nejistotu. Rozlišuje se orientace osobou, časem, místem a situací. Pokud člověk není dementní, tak ví, jak se jmenuje, kde se narodil, kolik mu je let a má povědomí o sobě samém. U lehce počínající xxx pacienti na dotaz, kolik je jim let, odpoví rok narození. Orientace časem znamená, že člověk ví, jaký je rok, měsíc či roční období. Orientace situací znamená, že člověk ví, kde a proč je. Často je rodina překvapena, jak velký deficit u pacienta je, protože při běžné komunikaci volnými frázemi toto není zjevné. Pokud byl dlouhodobě dezorientovaný, tak nemohl být najednou orientovaný, dle jeho zkušeností to takto není možné. Při zpracování znaleckého posudku vycházel z veškeré zdravotní dokumentace, kterou měl k dispozici. Všechny lékařské zprávy, až na jednu výjimku, byly ve svých závěrech konzistentní. Po xxx bývá typické zhoršení zdravotního stavu. Mírná kognitivní porucha je předstupen xxx.

28. Obžalovaný se k výpovědi svědka MUDr. Tomáše Turka vyjádřil tak, že svědek není pro řízení relevantní, protože jeho otce v roce 2018 vůbec neviděl, viděl ho až na konci července 2019. Svědkovo vnímání otcova zdravotního stavu tak bylo zkreslené delším pobytem v nemocnici, kde byl otec kvůli doléčení úrazu. Svědek překvapivě hodnotí otcovu komunikaci v rozporu s výpověďmi ostatních svědků, např. doktora R.. Ten otce vídal opakovaně a byl schopen s ním lépe komunikovat, než se mohlo podařit během půl hodinového vyšetření, kdy k nim svědek přišel s jeho sestrou a dětmi. Jeho otec navíc správně odpověděl na otázky, jak se jmenuje, kolik mu je let či na jméno dcery. Pokud svědek otcí ukázal hodiny a otec je pojmenoval jako budík, tak to souvisí s poruchou řeči, protože vyslovoval jen nějaká slova. V posudku je uvedena jedna lékařská zpráva, která neexistuje, takové vyšetření neproběhlo. Ostatní lékařské zprávy uvedené v posudku jsou ze situací, kdy otec utrpěl xxx, a v takovou chvíli je osoba horší, což potvrdil sám svědek.
29. Svědkyně **MUDr. I. Divácká** uvedla, že pana U. staršího vyšetřovala dne 23. 6. 2020 v místě jeho bydliště u jeho syna. Jednalo se o znalecké vyšetření z důvodu řízení o omezení svéprávnosti. K dispozici měla spisovou dokumentaci, zdravotní dokumentaci, včetně lékařských zpráv od roku 1981, kdy posuzovaný utrpěl xxx. Dospěla k tomu, že posuzovaný trpí těžkou kognitivní poruchou a globální xxx, nebyl tedy schopen žádného právního jednání. Jednalo se o jeho současný stav ke dni vyšetření a stav do budoucna, nevyjadřovala se k platnosti právního jednání, které předcházelo. Z jejího vyšetření však vyplývá, že posuzovaný nebyl dlouhodobě schopen žádného právního jednání a vyjádřit svou vůli. xxx v roce 1981 vedla k ochrnutí části těla a ke smíšené xxx, současný pojem je globální xxx. Došlo k poruše řeči jak ve smyslu vyjadřování, tak ve smyslu porozumění. V průběhu let došlo i k neurodegenerativním změnám. Na CT mozku byla vidět xxx, která je popsána už od roku 2005. Ve zdravotních zprávách je uvedeno, že posuzovaný není schopen vyhovět výzvám, že nerozumí, vyjadřuje se jednoslovně a že neodpovídá v relaci dotazu. Z toho tedy dovozuje, že již dlouhodobě před jejím znaleckým vyšetřením v roce 2020 nebyl schopen žádného právního jednání. Nemohl chápat smysl darovací smlouvy, kterou převedl nemovitý majetek na svého syna. Jeho duševní funkce byly v té době už natolik pokleslé, že vůbec nebyl schopen rozumět tomu, co činí. Nebyl schopen porozumět obsahu, ani zhodnotit důsledky. Má velkou pochybnost o tom, že by byl vůbec schopen slovně sdělit, co chce. Schopnost podpisu je schopnost automatická, má ji zachovanou každý člověk, bez ohledu na to, v jak těžkém duševním

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

deficitu je. Argument, že byl člověk schopen se někde podepsat, vůbec nesvědčí o tom, že věděl, co podepisuje. Pana U. vyšetřovala krátkou dobu poté, co byl u notáře. Považuje za zcela absurdní tvrzení, že pan U. mohl u notáře pronášet věty. Jeho zdravotní stav musel být zcela zřejmý jeho rodině a blízkému okolí. Xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx V praxi má porucha řeči dvě složky, motorická fáze znamená, že člověk není schopen se vyjádřit, senzorická fáze znamená, že se vyjadřuje, ale nerozumí. U smíšené fatické poruchy jsou narušeny obě složky. U vyšetření posuzovaný jenom kýval, odpovídal jednoslovně, ale ne v relaci dotazů, takže neodpovídal na to, na co se ptala. Komunikace je zcela limitovaná, vůbec jí nerozuměl, co mu říká. Nebyl schopen nadávkovat léky do dávkovače, nechápal, co po něm chce. Objektivizace v rámci psychiatrického vyšetření probíhá tak, že nejdříve hovoří s posuzovaným člověkem a potom ještě s osobou blízkou, která ho zná. V tomto případě to byl syn posuzovaného, se kterým bydlel. Syn ho prezentoval v lepším stavu, než byla realita. Nesdělila mu ani svoje znalosti, ani závěry. Konfrontovala ho se skutečnostmi známými ze spisu a ze zdravotní dokumentace. Syna se ptala na průběh dědického řízení, zda byl jeho otec skutečně schopen pronášet věty, a i sám syn jí odpověděl, že otec věty nepronášel, že maximálně odpověděl ano či ne. U pacienta s xxx by neměl být diagnostický závěr xxx z důvodu, že mu nelze administrovat žádné kognitivní testy, protože nekomunikuje. Většina kognitivních testů je založená na tom, že jsou lidé schopní odpovídat, pacienti s xxx toho nejsou schopni. Proto její diagnostický závěr nebyl xxx, ale těžká kognitivní porucha a globální xxx, ale to je jenom akademická otázka. U pacientů s xxx je stanovení poklesu duševních funkcí založeno na tom, že objektivizujete od osob z okolí, jak pacient fungoval v minulosti a jak funguje nyní. Na základě tohoto srovnání a objektivizace každodenního fungování se stanovuje určitý stupeň kognitivního deficitu. Z vyjádření doktorky P. z roku 1988 vyplývá, že je s pacientem velmi těžká domluva pro expresivní xxx a těžké vybavování údajů, proto už od roku 1988 trpěl posuzovaný závažným narušením duševních funkcí. Jakmile máte středně těžký nebo těžký kognitivní deficit, tak už člověk není schopen právního jednání. To je věc, která byla stanovena forenzním výzkumem. Úroveň duševních funkcí u posuzovaného byla nepřehlédnutelná, nebyl schopen komunikovat na jiné než bazální úrovni. Ve chvíli, kdy posuzovanému umřela manželka, tak byl zcela závislý na péči syna. Kdyby neměl narušeny duševní funkce, tak by byl schopný se o sebe postarat. Pokud není schopen si zařídit život bez pomoci druhé osoby, tak se jedná minimálně o středně těžký kognitivní deficit, který znemožňuje právní jednání. To, že s ním určitým způsobem komunikovali, neznamená, že by byl schopen samostatného života v duševním smyslu. Jeho zdravotní stav se dá zhodnotit i retrospektivně podle dokumentace, které je dostatečné množství, je tam popis ze strany manželky, personálu a spousta cílených vyšetření zaměřených na schopnost komunikovat. To, že není v dokumentaci uvedené slovo xxx, nic neznamená. Nemusí být uvedeno právě z důvodu, že s tím člověkem není možné komunikovat. V diagnostice xxx se vychází i z chování člověka a jeho běžného fungování.

30. Obžalovaný se k výpovědi svědkyně MUDr. I. Divácké vyjádřil tak, že jeho otce viděla na konci června roku 2020. Je zřejmé, že jeho zdravotní stav se zhoršil mezi rokem 2019 a 2020, protože doktoru Turkovi odpověděl na řadu otázek správně a doktorce Divácké neodpověděl na žádnou otázku. To koresponduje i s jeho výpovědí, že na přelomu února a března roku 2020 byl jeho otec nemocný a od té doby zaznamenal znatelné zhoršení jeho schopností komunikovat a vůle komunikovat a soustředit se. Překvapilo ho, že svědkyně v rámci vyšetření pouze kladla jeho otci otázky, neprobíhalo žádné jeho pozorování v prostředí. Když mu zadal úkol, aby si nachystal léky, tak jí v průběhu vyšetření poprosil o to, aby mu vyndala tabletu z blistru, byl tedy schopen projevit prosbu a ona ji pochopila. Zprávu z roku 1988 neviděl, a to ani v roce 2018. Ošad roku 1988 do roku 2018 mu nepřipadal moc jiný. Důvodem, proč otec u nich od roku 2018 bydlel, bylo hrozící riziko pádu, jednalo se o problém související s jeho tělesným stavem, a nikoliv o jeho duševní

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

schopnosti. Svědkyně dovozuje domněnky a závěry na základě vyšetření z roku 2020, kdy s ní otec nespolečně pracoval a nebavil se s ní.

31. Svědek **J. K.** uvedl ohledně J. U. staršího, že se s U. vídali. Paní U. jim řekla, že měl U. starší xxx, ale jezdil k nim i na návštěvy, cizí prostředí mu nevadilo. Navštěvovali se během roku pravidelně od roku 2007 do roku 2018, vídali se každý měsíc. V té době se pan U. pohyboval v rámci možností, zvládl si objednat jídlo v restauraci z jídelního lístku. Koukal se s nimi na zprávy na televizi, uměl vyjádřit, když se mu něco nelíbilo. Četl, hrál si s dětma, skládal s nimi puzzle, komunikoval s nimi a děti mu rozuměly. Děti mu přinesly prášky a on si je dal do zásobníčku. Vyjadřoval se jenom ve zkratkách, ale člověk to pochopil, museli si na to zvyknout. V roce 2018 měl pan U. zlomenou ruku a jeho zdravotní stav se zhoršil, jeho pohyblivost se zhoršila. Poté už byl na vozíčku, ale chtěl být mezi lidmi, seděl s nimi u stolu, když přijeli na návštěvu. Stále četl, chtěl vždy nějaké noviny, chtěl vědět, co se děje. Měl notýsek, do kterého si dělal poznámky. Byl schopen právních úkonů, kvůli zhoršené pohyblivosti však potřeboval doprovod. Určitě byl schopen si přečíst smlouvu. Byl postižený tělesně, ale ne psychicky. Pokud by si smlouvu přečetl a něco se mu nelíbilo, tak to uměl dát najevo. Doma se o sebe částečně postaral, ráno si došel na hygienu, sám na záchod, vyčistil si zuby a došel do kuchyně, kde snídali. Léky si připravoval i v roce 2018, ale už mu to musela dcera překontrolovat. Zvládnul by i napsat nějaký jednoduchý dopis, písmo měl roztřesené, ale zvládnul by to. Psal pohledy, které si posílali k narozeninám, vždy tam byl podepsaný, ale text psala dcera I.. V roce 2018 spolu mluvili i sami, když něco pan U. potřeboval, člověk věděl, co po něm chce. Udělal vždy nějaké gesto, znali ho dlouho, a proto tomu rozuměli. Syn pana U. s jeho manželkou mu zajišťovali lékařskou péči. Rodina se k němu chovala normálně jako k postiženému člověku, který potřebuje trochu pomoci. Obžalovaný se choval ke svému otci jako ke svéprávnému.
32. Obžalovaný se k výpovědi svědka J. K. vyjádřil tak, že svědek byl schopen se s jeho otcem domluvit, byť komunikace byla obtížnější. Viděl ho číst, psát, a to i v jiném prostředí než doma.
33. Svědkyně **M. K.** k panu J. U. staršímu uvedla, že se s ním setkala poprvé na svatbě sestry. Svatbu měli v roce 2007. Děda měl po xxx a nejprve si nerozuměli, mluvil jednoslovně, nejdřív vůbec nevěděla, jak s ním komunikovat. Pak se navštěvovali častěji a ona mu začala více rozumět. Když se zeptala, jestli si dá kávu nebo čaj, tak věděla, co jí děda odpověděl. Byl schopen si ho sám vypít, k tomu pomoc nepotřeboval. Poté se navštěvovali častěji, když bydlel u její sestry a oni tam jezdili i s dětma na návštěvy. Děda ukazoval na děti, usmál se, říkal ano. Zvládl si ukázat, když potřeboval léky, které si i sám připravoval. Když potřeboval na záchod, tak řekl jenom WC a ona mu řekla, ať si dojde. Na záchod si došel sám, byl schopen se najíst, napít, dolít sklenici s vodou, byl schopen si říct. S dědou jezdili i k nim na návštěvy. O žádných těžkých tématech se nebavili. Ale ví, že obžalovaný s ním těžká témata probíral, protože ho znal celý život. Změnu jeho stavu nepozorovala. Když chtěl přidat jídlo, tak ukázal na talíř, ukázal, kolik chce přidat knedlíků. Míval před sebou vždy noviny, které četl, a dále časopisy nebo letáky, aby měl přehled, nevěděla, že by četl knihy. Podepisoval vánoční přání. Od J. věděla, že je pan U. po xxx, jednu ruku měl nepohyblivou, xxxe porušila řečové centrum. Byla s ním v kontaktu i na podzim 2018, jezdili často za její sestrou. Na začátku roku jí přišlo, že dorozumívání bylo stále na stejné úrovni, ale hůř se pohyboval, což přisuzovala stáří. Měl úraz ruky, byl delší dobu hospitalizovaný v nemocnici. Po návratu z nemocnice už nechodil s hůlkou, byl na kolečkovém křesle. Po mentální stránce to bylo pořád stejné. Emoce projevoval, ukazoval na děti, říkal ano, ano, smál se na miminko v kočárku. Myslí si, že byl schopen právních úkonů a zařídit věci na úradech, protože četl noviny a koukal na zprávy. Když viděl, že bude sedm hodin, tak řekl počasí nebo jednoslovně naznačil, že se chce dívat na televizi. Myslí si, že byl schopen rozumět, co podepisuje, a sám se podepsat. Děti nikdy sám nehlídal, ale skládal s nimi puzzle pro děti od tří do šesti let. Když se díval na televizi, tak měl u

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

sebe ovladač a přepínal si programy. J. oslovoval jménem, postupem času byl schopný vyslovit i P.. Ostatní jména členů širší rodiny nevyslovoval. Uměl dát najevo nesouhlas razantním ne, ne, když neměl na něco chuť. S J. probírali i události ve zprávách, děda odpovídal ano. J. mluvil větami a děda na to reagoval. I se třeba zazlobil, že prostě ne, když se mu něco nelíbilo, např. co se děje na politické scéně. Jejich rodiče se dříve společně vídali, chodili do divadla a do restaurace na rodinné oslavy. Její sestra s ním komunikovala normálně, zeptala se ho, co chce k jídlu, zda chce přidat, nalít pití, jestli něco nepotřebuje. Pomáhali mu s oblékáním. I paní U. se ke svému manželovi chovala jako ke svéprávnému. Na návštěvy k nim jezdil opakovaně, poté už si pamatoval, kde mají záchod a sám si došel na toaletu. V době covidu v roce 2020 a 2021 už dědu neviděli.

34. Obžalovaný se k výpovědi svědkyně M. K. vyjádřil tak, že potvrdila, že se celá rodina chovala k jeho otci jako ke svéprávnému, nikdo nevyjadřoval pochybnosti o tom, že by byl xxx.
35. Svědek **J. N.** uvedl, že s panem U. starším se poprvé potkal na svatbě J. a P. v roce 2007, kdy věděl, že je po xxx a ochrnutý na půl těla. Je partnerem sestry J. manželky. V první fázi s ním komunikace byla těžší, mluvil jen v pár slovech. Když už ho znal déle, tak si našel cestu, jak s ním komunikovat, a komunikace byla jednodušší. Jako rodina se s ním setkávali na Vánoce a na oslavách. Komunikoval s ním tak, aby mohl odpovídat ano, ne, a tak se s ním dalo domluvit. Stýkal se s ním jenom o víkendech, témata při konverzaci byla taková ve slušnosti, jestli chce pomoci podat hůlku, jestli by si nedal kávu, jestli chce podat noviny. Náročnější témata s ním neprobíral, ale od J. ví, že s ním tato témata probíral, bavili se o politice a o aktuálním dění v republice. J. komunikace s ním byla lepší, vídali se častěji. Po roce 2007 žádné změny nepozoroval, šlo spíš jen o fyzické věci, huř se mu chodilo vlivem stáří. Pan U. byl schopen humoru, ušklíbal se na děti. Když mu někdo říkal něco, co se mu nelíbilo, tak to jednoznačně slovem ne a gesty dal najevo. Nevidí důvod, proč by nebyl schopný činit právní úkony či podepsat darovací smlouvu. Několikrát ho viděl, že si čte noviny, textu evidentně rozuměl. Od J. ví, že měl přehled, článkům rozuměl. Viděl ho naposledy před covidem, paní U. v té době už nežila. I na podzim roku 2018 byl schopný se o sebe postarat sám. Posudku doktora Tichého a Klose nevěří, pan U. fungoval dobře, mentálně se nezhoršoval, textu rozuměl. Chodili jim k Vánocům pohledy podepsané od pana U., text psala paní U.. Ostatní členové rodiny včetně pana U. mladšího se k němu chovali zdvořile jako ke svéprávné starší osobě.
36. Obžalovaný se k výpovědi svědka J. N. vyjádřil tak, že svědek potvrdil, že nejprve byla komunikace s jeho otcem obtížná, ale našli si cestu, jak spolu komunikovat. Svědek zaznamenal, že byly v rodině osoby, které se s otcem domluvili lépe, třeba matka, manželka a on.
37. Svědek **M. K. mladší, nar. xxx** uvedl, že v roce 2018 byli v kontaktu s panem U. starším, když jezdili do Prahy s manželkou a dětma. Navštěvovali ho jak u obžalovaného, tak na odlehčovačkách. Od roku 2015 bydleli v Xxx. Iniciativa se přestěhovat byla z jeho strany, poté řešili i nějaké rodinné problémy, pak se odstěhovali. Došlo i ke slovní přestřelce mezi jeho ženou a její matkou, která se dozvěděla, že čekají třetí dítě a měla z toho afekt. Padlo i, že si mají jít někam jinam. Tchyně byla na něj naštvaná, že vyhodil plesnivé dříví, ve kterém byly vosy. Bylo to pro něj překvapivé, do domu investovali hodně peněz, a vždy to bylo po domluvě s paní U.. Ta L. vždy říkala „máš tady půl baráku, tak co řešíš“. Vše šlo přes paní U., s panem U. nic neřešil. Myslí si, že v tu dobu nebylo možné s ním nic řešit. I po jejich odstěhování se jeho žena s její matkou stýkaly. V roce 2018 chtěla jezdit za dětma do xxx každý měsíc. V roce 2017 L. slavila narozeniny, tak přijeli jak U. mladší, tak i starší do Xxx, kontakt zůstal nepřerušen. Konflikt s tchyní byla krátkodobá věc, tchán do toho nezasahoval. Tchyně ani poté nevěděla důvod konfliktu. Nevzpomíná si, že by kromě rekonstrukce něco s tchyní řešili ohledně domu. Investovali do domu na jeho rekonstrukci milion korun, v rámci narovnání poté dostali 30 000 Kč, to bylo úsměvné. S tchánem vyrovnání neřešili, protože mu přišlo, že to moc nechápe, o čem se baví. Už v roce 2005, když začal bydlet s L., tak se vše vždy

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

řešilo s tchyní, a nikoliv s tchánem. Fyzicky byl na tom v roce 2005 lépe, duševní stav se příliš nezměnil. Ani v roce 2005 nebyl schopný se s ním domluvit. V roce 2018 viděl tchána tak pětkrát až desetkrát, manželka se o něj měsíc starala. Probíhala letmá konverzace, dialog neprobíhal. Neví, jestli s ním nějaký dialog někdy vedl. Od té doby, co ho zná, říká jen ahoj, ano, dobrý, neodpovídá relevantně k tématu. Fyzická vitalita se postupně horšila, jeho pohyb. Potřeboval nepřetržitý dohled, aby neupadl. Komunikace byla zhruba stejná, zhoršoval se jeho fyzický stav. Co se odstěhovali do Xxx v roce 2015, tak chodil ven jen s pomocí. Když tam bydleli, tak dopisy nečetl, díval se na televizi a u toho podřimoval, seděl na svojí židli většinu dne, nezaznamenal ho, že by listoval novinami. Politické události s ním neřešil, nemyslí si, že by toho byl pan U. schopen. Poštáčka za ním chodila až do domu, ukázalo se mu, kde má co podepsat, bylo to takové ano, ano. Komunikaci s poštáčkou byla velmi strohá, na poštu nechodil. Pokud potreboval k lékaři, do banky nebo na úřad, tak vždy s doprovodem. Když bydleli společně, starala se o něj paní U., když nemohla, tak péči přebírala L.. Dříve byly snahy ho rozmluvit, ale paní U. se zdálo, že nereaguje adekvátně. Už před rokem 2015 se jí zdálo, že neslyší. Na lékařské prohlídce zjistili, že slyší dobře. Fyzický handicap byl vidět na první pohled, neovládal polovinu těla, duševního si také brzy všimnul, když s nimi žil. Nikdy od něj nic napsaného nečetl. Neviděl ho jednat s cizími lidmi, jen v rámci rodinného kruhu, dvakrát ho potkal někde na cestě a jednou v místním obchodě, to bylo kolem roku 2010. Na nákupy už nechodil od roku 2012, protože měl cestou nehodu a bál se, to mu říkala jeho žena nebo paní U.. Když s ním hovořil, bylo to obecné, o počasí, o dětech, bylo to spíše jednostranné, promlouvání k němu. V roce 2009 se jim narodil první syn, a to se dle jeho ženy k němu nějakým způsobem choval, měl radost, říkal ahoj, ano, dobrý. U druhého syna už bližší kontakt nebyl. Bral léky, ale nikdy ho neviděl, že by si je sám připravoval. Změny nálady projevoval, když se mu stala nehoda, tak byl dle jeho ženy našťvaný. Když ho přišli navštívit na odlehčovačku, tak měl radost, že je vidí. Zdálo se mu, že si ho s někým spletl, nebyl zvyklý na přivítání, to bylo v roce 2018. Používal pouze pár slov jako ahoj, ano a dobrý. Když chtěl nějaké jídlo, tak na něco ukazoval a všichni zkoušeli, co ze stolu třeba chce. Tchyně se ho ptala a vydedukovala z toho, jestli to tak je nebo není. Nebyl schopen činit právní úkony. V roce 2018 řešil obžalovaný a manželka svědka umístění pana U. do ústavu na odlehčovací péči. Doktorka S. ve svém vyjádření ohledně možnosti vstupu uvedla, že pan U. není schopen se o sebe sám postarat a není schopen právních úkonů. Tento dokument měl obžalovaný k dispozici, věděl tedy, v jakém stavu pan U. je, a i přesto jednal tímhle způsobem. V roce 2018 po smrti tchyně navrhl L., aby zažádala o znesvéprávnění otce. Obžalovaný začal hned na sebe přepisovat energie a všechno k domu, ohledně dědictví měl spočítanou každou korunu. Začal se chovat divně, bylo zvláštní, jak vehementně se ujal péče o svého otce, protože do té doby nechával všechno na jeho matce a působil jen okrajově. Tchyně si i sekala trávník na etapy, ačkoliv měla svého syna ve vedlejší vesnici. Pana U. viděl naposledy v roce 2020 na odlehčovačce. Na smrt manželky v podstatě nereagoval. Dali mu telefon, kdyby se mu stala nějaká nehoda, tak aby měl možnost zmáčknout tlačítko a zavolat si pomoc. On ale telefon nikdy neobsluhoval, nenosil ho, když se mu něco stalo, tak musel počkat, až někdo půjde kolem a zavolá pomoc. Když zemřela tchyně v květnu 2018, tak byl u toho a neudělal nic, nezavolal pomoc a nepostaral se o ní. Když nemohli, tak ho odvezli k obžalovanému do Xxx, kde se o něj starala švagrová. O jeho zdravotním stavu se v rodině vědělo, když byl problém s jeho zdravotním stavem, tak to řešila tchyně s jeho ženou. Obžalovaný jeho zdravotní stav také znal, bavili se o tom u společných obědů. Když si ho vzal obžalovaný do péče, tak měl k dispozici veškerou zdravotní dokumentaci. První, co udělal bylo, že mu změnil doktora a vyzvednul zdravotní dokumentaci u doktorky S., která popsala, že jeho zdravotní stav vylučuje nějaké právní úkony. I v roce 2018 musel obžalovaný vědět o zdravotním stavu svého otce, v dalších letech totiž bojoval za to, aby byl opatrovník svého otce. Podpis pana U. byl kostřbatý. L. uzavřela s panem U. dědickou dohodu asi z důvodu, že chtěla mít uzavřenou tuto životní

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

kapitolu, právní povědomí nemá. O dědické dohodě komunikovala s obžalovaným, navrhovala, aby tchán dostal veškerou hotovost a dům a všechny věci, se kterými by měl pan U. problém, aby to bylo předáno na obžalovaného a na L.. Švagr s tím nesouhlasil a vymyslel si, že tchán potřebuje mít dům a starat se o něj, když se o něj ale nikdy nestaral. Obžalovaný jim neřekl, že je dům už přepsaný, s L. na to přišli v podstatě omylem. L. i paní U. se s panem U. domluvili lépe než on. Měli naučená slova, obdobně jako je to u malých dětí, a znali ho lépe, L. s ním žila kromě dvou let celý život. Z domu si s L. odvezli nějaké věci, protože jí je v prosinci 2018 pan U. dal.

38. Obžalovaný se k výpovědi svědka M. K. mladšího, nar. xxx vyjádřil tak, že svědek neměl s jeho rodiči dobré vztahy, ačkoliv tvrdí opak. Byl podstatným faktorem rozpadu vztahu mezi rodiči a jeho sestrou. Nebyl schopen se s otcem dorozumět, protože mu to za to nestálo. Ostatní svědci toho byli schopni. Tvzení, že rodičům nepomáhal a nesekal trávu, není pravdivé. Nejedná se o nestranného svědka, protože jeho žena bude mít přímý prospěch v případě jeho odsouzení. Z č.l. 193 vyplývá, že rok poté, co zjistila, že otec na něj převedl dům, tak chtěla, aby nemovitost převedl na ní, a nikoliv, aby jí vrátil otcí. Svědek potvrdil, že otec chodil na nákupy a přestal ve chvíli, kdy začal trpět častými pády. Svědek neuváděl před soudem vždy pravdu, např. tvrdí, že vynaložil na rekonstrukci domu až milion korun, ale dle tabulky vycházel součet na 170 000 Kč. Tvrdí, že sestra chtěla, aby otec dostal hotovost, což je v rozporu s č.l. 190, kde sestra píše, že pro vyrovnání svého dílu upřednostňuje hotovost, a z notářské kanceláře v říjnu 2018 odešla z notářské kanceláře s obálkou, ve které bylo přes 200 000 Kč.
39. Svědek **M. K. starší, nar. xxx** uvedl, že s panem U. starším moc nemluvil, viděl ho pouze párkrát. Pana U. viděli na svatbě v září 2009, na přivítání říkal jen ahoj, ahoj, dobrý, dobrý. Pan U. chodil do obchodu, prodavačky ho už znaly, prodavačka mu pomohla vyndat z peněženky papírek, vyskládala mu vše do košíku, pomohla mu s placením a nasměrovala ho ven. Nakupoval jen drobnosti jako pečivo a mléko. Měl noviny, které četl, seděl vždy v kuchyni. Když se zeptal pana U., co píšou v novinách, tak odpověděl dobrý, dobrý. Naposledy ho viděl v roce 2016 v Xxx. Byl jak malé dítě, dovedli ho, posadili, potřásl si rukama, řekl dobrý, dobrý. Jeho stav se zhoršil, I. ho už na nákup neposílala, musela ho totiž párkrát hledat po nemocnicích, protože lidé se starali, jestli nezabloudil. Jeho syn bydlel s U., pomáhal jim s domem. Za bydlení platil jeho syn vysoké náklady, chtěli po něm ale ještě víc, což bylo příčinou sporů. V létě 2015 se dozvěděl, že paní U. vyhodila L. a jeho syna z domu. Daroval jim proto svůj dům v Xxx, do kterého se nastěhovali. S panem U. se bavil ze slušnosti, pozdravili se nebo se ho zeptal, zda něco nepotřebuje, a odpověď byla dobrý, dobrý. Odpovídal dobrý na všechno. Nerozuměl mu, nedokázal se s ním na ničem domluvit, všechno domlouval s paní U.. Má dojem, že se kvůli panu U. zamykali dveře na schody, že se tam v minulosti potloukl.
40. Obžalovaný se k výpovědi svědka M. a K. staršího, nar. xxx vyjádřil tak, že to není relevantní svědek, jeho otce vídal velice málo. Když už ho viděl, tak se s ním ani nepokoušel mluvit. Ve výpovědi potvrdil nedobré vztahy mezi svým synem, sestrou obžalovaného a rodiči. Náklady na dům, které platil syn svědka, byly vyšší, protože to byla čtyřčlenná rodina. Údajné vysoké náklady a zvyšování poplatků nesouvisí s tím, že obžalovaný stavěl dům, protože dům ve Xxx koupil už v roce 2008 a hypotéku měl splacenou v roce 2014.
41. Svědkyně **P. U.** uvedla, že poznala pana U., když se seznámila s manželem v roce 2004. V roce 2004 na rodinné oslavě ho celá rodina vnímala jako zdravého, jejich chování nevypovídalo o tom, že by měl být těžce dementní. Nemluvil v dlouhých větách, nevedl dlouhé debaty, ale mluvil, vyjadřoval to, co chce, co si přeje. Špatně se pohyboval, špatně chodil. Věděla od manžela, že je po xxx, paní U. jí později předávala více informací a detailů. Ze začátku měla problémy se s ním domluvit, nerozuměla slovům, které používal. Rodina jí to překládala, J., I. i L. mu rozuměli. Musela

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

se to naučit, časem to bylo jednodušší, zejména když u nich později i žil a starali se o něj. Bydlel u nich trvale od května roku 2018 poté, co paní U. zemřela. I předtím k nim jezdil na kratší návštěvy a fungoval u nich stejně, jako fungoval doma. Měl k dispozici svůj pokoj, věděl, kde má svoje věci, na své věci dohlížel vždy sám a nemuseli mu to připomínat. Osobní věci si chystal každý večer na komodu. Společně snídali, léky si bral sám. V roce 2018 si léky připravoval sám vždy na týden dopředu v neděli odpoledne. Chystání mu nejdříve trvalo třeba hodinu a půl, později tím trávil i celé odpoledne. Vždy jen koukla, jestli tam léky má, ale on věděl, jaké léky užívá, kontroloval si to sám. Správné dávkování léků kontrolovala až později v roce 2021. Když u nich byl na začátku roku 2018, když paní U. odjela do lázní, tak jí paní U. telefonicky potvrdila, že si léky chystá sám. O politice se s ním nebavila, četl si převážně noviny nebo časopisy, a to i v roce 2018. Četl televizní program, časopis Šestka, xxx dále časopis Metro, Albert. Manžel mu vozil časopisy z práce, v roce 2018 si už pro ně nejezdil. V časopisu Albert jí často ukázal recept, který ho nějak zaujal, tak se s ním snažila domluvit, jestli to chce připravit. Z toho nabyla dojmu, že věděl, co jí ukazuje a věděl, co chce. Často jí v novinách nebo v časopisech ukazoval články. Hodiny sledoval, protože sledoval, kdy bere léky. Když její manžel nebyl doma, tak se na něj vyptával, ptal se J., večer. Měl svůj slovník, ale rozuměli mu, místo Německo používal jen písmeno D, místo Anglie říkal Richard, podle známého z Anglie. Emoce vyjadřoval. Když mu umřela manželka, tak se roztrásl a chytil manžela za ruku. I jí chytil za ruku, když nebyl manžel doma, říkal I., povzdechl si, věděl, co se stalo. Odlehčovací péči měl až v době, kdy u nich bydlel, protože zbytek rodiny péči odmítl. Jednalo se o krátkodobé dočasné pobyty v domově seniorů. Bylo třeba mu pomoci ohřát oběd, podat hrnek, protože chodil o hůlce a druhou ruku měl nepohyblivou, potřeboval pomoci s oblékáním. V roce 2018 se oblékal téměř sám, když potřeboval dopomoci, tak si řekl. První odlehčovací péče byla až na konci roku 2018 zhruba jednou za půl roku, jinak bydlel u nich. I na odlehčovací péči si došel sám do jídelny, pouze jim pečovatelky řekly, že je oběd. Chodily k nim domů zdravotní sestry, které s ním rehabilitovaly. Chodily na patnáct minut, jednalo se o jednoduché cvičení, projít se po bytě, zvedat ruce, cvičit s míčkem. Zdravotní sestry se jmenovaly M. a D.. Chodily jednou až třikrát týdně na patnáct minut. Během podzimu roku 2018 tam byly tak pětkrát. Docházely k nim do dubna roku 2019. Zdravotní sestry měly informace o zdravotním stavu pana U. od nadřízeného N., se kterým zdravotní stav řešila. Jemu předkládala lékařské zprávy, protože sepisoval anamnézu pana U.. Ohledně duševního stavu žádné lékařské zprávy neměli, ohledně fyzického stavu předkládala lékařské zprávy z xxx. Paní M. žádné zprávy k nahlédnutí nedávala. Pokud paní M. uvedla, že viděla starou lékařskou zprávu, aby věděla, jakým způsobem měla s panem U. rehabilitovat, tak se musela splést. Naopak byla našťavaná na pana N., že jí posílal k takovým pacientům na rehabilitaci, že není rehabilitační sestra. S panem U. cvičila jen jednodušší cviky, nikoliv fyzioterapeutické. Xxx pana U. jí popsala slovně a pouze chtěla, aby trénoval zvedání z postele, ze židle a chůzi. Tyto úkony dělal běžně sám, ale šlo jim o to, aby zůstal fit. Mobilní telefon nepoužíval, jen jako hodiny. Telefonoval jen přes pevnou linku, pravidelně mu volala jeho sestra, a to i v roce 2018, telefonáty byly zhruba pětiminutové. Neví, co si říkali, ale slyšela ho, že mluví a reaguje, v celých větách nemluvil. Říkal dobrý den, ahoj, dobrý. Do telefonu jednodušší věty neříkal, ale když mluvil s nimi, tak říkal prosím, drak. V roce 2018 chodil sám na vycházky v okolí domu, obléknul se, obul se, vzal si hůlku, kterou měl na ven, a šel asi na deset minut ven. Procházky se postupně zkracovaly, později chodil ven s pečovatelkami. Nikdy se ale neztratil. V průběhu let zaznamenala zhoršení jeho zdravotního stavu po fyzické stránce, a to zejména po jeho pádu, kdy si zlomil ruku. Nebyl pak schopný zkoordinovat chůzi, byl hospitalizován, po hospitalizaci už nechodil, to bylo v létě roku 2019. Koncem roku 2020 a v roce 2021 omezil i řeč, jeho slovník se omezil, celkově méně mluvil. V roce 2018 a 2019 vnímal smysl slov, měl abstraktní myšlení, jen měl omezené možnosti vyjadřování. Když mu říkala, že J. není doma, tak se zeptal, kde je, jestli je v Německu. Když mu řekla, že je na služební cestě, tak říkal éro, vlak, auto. Pochopila, že nemluví z cesty, ale že se ptal, na jakou služební cestu J. jel. Ptal

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

se při snídani, jestli paní myje, to znamenalo, zda přijde pečovatelka ho vykoupat. Viděla ho se podepisovat, podepisoval zmocnění, notářsky ověřené dokumenty či individuální plány s pečovatelkami. Tyto dokumenty i četl, dávali je mu dopředu, aby měl čas si je přečíst po částech a vracet se k tomu, aby to pro něj nebyl dlouhý text a mohl se na to soustředit. Měl prostor, aby si dokument přečetl a případně se doptal. Nikdy se jí nestalo, že by se doptával, ptal se ale na místo, kde se má podepsat. U dokumentu pro vyřizování záležitostí se zdravotní pojišťovnou mu nejprve vysvětlovala, k čemu to je a proč to je a věřila tomu, že to chápe. V roce 2018 chodil na úřady, ale potřeboval tam dovézt. Někdy s ním byl u jednání manžel a někdy to zvládnul sám, např. v bance na podzim roku 2018. Všechno by zvládl zařídit sám, ale trvalo by to dlouhou dobu, fungovali jako jeho tlumočníci. Dokázal se představit, když k nim přišly nové pečovatelky, tak řekl dobrý den, U.. V roce 2018 si přebíral sám důchod, kde musel podepsat převzetí důchodu. Důchod si vždy přepočítal do poslední koruny. U podpisu darovací smlouvy mezi ním a jejím manželem nebyla. Ví, že to proběhlo doma za účasti tajemnice, která ověřovala podpis. Smlouvu řešil její manžel s otcem, řešili to velmi dlouho, od smrti paní U. Sestra obžalovaného u toho nebyla, manžel jí asi ani neinformoval. Rodinné vztahy nebyly dobré, v roce 2015 byla sestra vyhozena z domu. Několikrát byla přítomna tomu, že U. nechtěli, aby se L. s M. vrátili zpátky do domu. Říkala to paní U. a pan U. přitakával. L. se s nimi po odstěhování stýkala zřídka, pouze na Vánoce a narozeniny. Nikdy nezaslechla, že by se v rodině hovořilo o darování domu synovi. V roce 2015 uvažovala paní U. o vydědění L., protože jí vyhrožovali, že neuvidí vnoučata. Vyhrožovali, že vytrhají kabely ze zdi. Manžel se jí svěčil, že pan U. chce darovat svůj podíl na domě svému synovi. I paní S., sestra pana U., jí říkala, že by bylo nejlepší, kdyby otec dům převedl na obžalovaného. Manželovi říkala, ať si to dobře promyslí a proberou to i s ohledem na L., která po smrti paní U. chtěla konkrétní věci a nebyla ochotná přistoupit na kompromis, chtěla zdědit hlavně hotovost, což napsala manželovi. Týden poté, co zdědila hotovost, tak napsala obžalovanému, že nemá na to, aby přispěla na pohřeb. I pan U. se aktivně do dědického řízení zapojoval, každý večer to řešili, psali na papír sloupečky se jmény J., L., táta. I L. brala otce jako duševně zdravého, když se řešil v dědictví automobil, tak psala vzkazy, jestli ho táta nechce, tak ať si ho prodá, ať si to zařídí, a tím dávala najevo, že ho bere jako duševně zdravého člověka. Byli ukřivdění, že museli odejít z domu. L. se vždy chovala k otci jako ke svéprávnému, pak ale přišel zlom, bylo to nejspíš tím, že zjistila z katastru nemovitostí, že došlo k převodu nemovitosti. Návrh na zbavení svéprávnosti pana U. podala L., která usilovala o to, aby se stala opatrovníkem, který se ale nebude fyzicky o otce starat. V rodině se nikdy duševní či psychiatrická péče o pana U. neřešila, neřešil to on, ani paní U., L. či někdo další z blízkých příbuzných. Vždy se řešila pouze jeho fyzická stránka, aby neupadl. Pan U. byl schopný si hrát s dětma, choval miminka v náruči. Ani paní U. si nikdy na duševní stav pana U. nestěžovala, ani lékaři jí nikdy na nic neupozorňovali. I po xxx rozuměl pan U. anglicky, což potvrdili i jejich přátelé z Anglie.

42. Obžalovaný se k výpovědi svědkyně P. U. vyjádřil tak, že jeho manželka se musela naučit s otcem komunikovat. Zaznamenala, že se celá rodina k němu chovala jako ke svéprávnému. Nejlépe ho poznala v roce 2018, když u nich bydlel. Nezaznamenala, že by nebyl schopen komunikace, adekvátně reagoval, dokázal vyjádřit své přání.
43. Svědek **V. S.** v hlavním líčení využil svého práva a odmítl ve věci vypovídat, a to z důvodu toho, že obžalovaný je osobou mu blízkou.
44. Svědkyně **H. D.** uvedla, že blízký vztah k obžalovanému nemá. Pana U. staršího viděla naposledy, když byl schopen být na zahradě, seděl na lavičce nebo se prošel po zahradě. Když měl problémy s chůzí, tak už ho neviděla. Když ještě chodil, tak všemu rozuměl, zapojil se a věděl o čem je řeč. Bavily se s jeho manželkou ohledně zahrady, nakupování, dětí, a on poslouchal. Rozebírali i, co

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

chtějí udělat s domem, paní U. chtěla, aby dům dostal J., ale musí se podělit i s L.. S panem U. se o domě nebavila. Vztah sourozenců L. a J. je podle ní dobrý, průběžně k rodičům jezdili na návštěvu. Vždy se s I. bavily, že by dům měl zdědit syn, aby byl schopen ho udržet a byl i lépe finančně zajištěný. Pan U. starší měl xxx, když měl záchvaty, tak někdy upadl, rozumově na tom byl dobře. V kontaktu s ním byla pouze za života jeho manželky, když ještě chodil, poté ho měl v péči J.. Nemohl být sám, nemohl chodit do schodů a potřeboval osobní péči. Řeč měl omezenou, ale rozuměl všemu, dával najevo že rozumí, říkal ano, používal jednoduchá slova, byl orientovaný. Ví o drobných rozporech v rodině mezi dcerou L. a matkou.

45. Obžalovaný se k výpovědi svědkyně D. vyjádřil tak, že těžko zařazovala období, kdy se s otcem viděla naposledy. Bylo to před máminou smrtí, když otec ještě chodil, ten chodil do roku 2018, matka zemřela v květnu 2018. Jednalo se o řadu let po roce 2012 nebo 2014. S paní D. komunikoval otec o běžných věcech.
46. Svědkyně **V. H.** uvedla, že pan U. byl dlouholetým sousedem, zná ho od doby, co tam bydlí, v 80. letech se už určitě znali. Byl ochrnutý na půlku těla, rozuměl, vše vnímal, ale měl omezené vyjadřovací schopnosti, prakticky nemluvil, když s něčím souhlasil, odpovídal ano, když nesouhlasil, tak ne, ne, ne, bavili se pouze o běžných věcech, ohledně zahrady. Snažil se dlouho, obstarával drobné nákupy, nosil do ulice noviny, ale nepamatuje si, ve kterém roce to bylo. Poslední roky už prakticky nevycházel z domu, na jeho zdravotní stav se proto vyptávala jeho manželka. Fyzicky ho viděla minimálně 5 let před jeho smrtí, to mu pomáhala, když upadnul na ulici. V domě s nimi bydlela nějakou dobu i jejich dcera s manželem a s dětma, nebylo to idylické soužití. Obžalovaný tam často dojížděl, jako jediný pomáhal rodičům. L. jim nepomáhala, po smrti tam ale byli několikrát si odvézt nějaké věci z domu. Asi dvakrát tam přivezla vnoučata. Po smrti paní U. pan U. potřeboval pomoci prakticky se vším, pochybuje, že si dokázal sám uvařit. V době smrti paní U. pan U. ještě chodil běžně do obchodu pro noviny nebo pro nějakou maličkost.
47. Obžalovaný se k výpovědi svědkyně Věry H. vyjádřil tak, že sousedé nezaznamenali duševní postižení u jeho otce. Svědkyně vnímala konfliktní situace mezi jeho sestrou a rodiči a také, že si z domu sestra odvážela nějaké věci.
48. Svědkyně **J. V.** uvedla, že byli s panem U. sousedé na jedné ulici, znala ho od dětství. Stýkali se až v dospělosti, když měli stejně staré děti, začala se přátelit s jeho manželkou I.. Po xxx pana U. se s I. setkávala víc, byla pro ni oporou. Po xxx pan U. špatně chodil a mluvil. V období roku 2016 a 2017 bylo možné s ním komunikovat, chodil sám na nákupy i k lékaři, měl omezenou vyjadřovací schopnost. Myšlenkové postupy měl v pořádku. Jak stárnul, tak se jeho schopnosti snižovali, hůř mluvil i chodil. Vždy s ním prohodila pouze pár slov, odpovídal jo, jo, dobrý, byl jsem u doktorky, nesu rohlíky. Nikdy se nerozpovídal. V roce 2018 chodila navštěvovat paní U., pana U. vždy pozdravila a viděla, že sedí u televize, něco si čte, měl otevřené křížovky, ale nevybavovala se s ním. Stoprocentně věděl, kdo je a v rámci svých možností se vyjadřoval k tomu, o čem mluvili, ale jednalo se pouze o zdvořilostní konverzaci, odpovídal krátce: „Co jsi nakoupil? Rohlíky. Kde jsi byl? U doktora.“ Postupně se zhoršoval, zhoršil se tak v roce 2016 a nechodil moc ven, manželka I. se o něj starala jako o málo pohyblivého. Musela mu pomáhat, sama ho nezvládala a měla strach, že upadne. Paní U. říkala, že se spolu dorozumějí. Když přišla k nim na návštěvu, tak se ptala pana U., jak se má, a on dobrý, dobrý. Na otázku, co dělá, ukazoval na knížky. Nikdy ho neviděla nic psát ani číst. Pouze viděla, jak tam měl knížky a křížovky. I. neměla ráda manžela od dcery L., ti se nakonec odstěhovali, měly konflikty. Zeť jí nepomáhal, a naopak jí odvezl věci do sběru, vztah mezi nimi nebyl dobrý a L. byla na jeho straně. I. jim pak řekla, aby odešli. Po odstěhování se moc nestýkali, jejich syn jim jezdil pomáhat a sekát trávu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

49. Obžalovaný se k výpovědi svědkyně J. V.. vyjádřil tak, že znala otce řadu let a mohla i porovnat jeho zdravotní stav před a po xxx. Dle ní bylo zcela zjevné fyzické postižení a postižení řečového centra, ale duševně byl v pořádku. Potvrdila špatné rodinné vztahy mezi jeho sestrou a rodiči.
50. Svědkyně **H. R.** uvedla, že je osobní bankéřkou, měla celkem 550 klientů a všechny je neznala. Jméno J. U. jí nic neříká, neví, o koho jde. Nepamatuje si, že by na její pobočku chodili osoby se zdravotními problémy. Dle interních předpisů, pokud je člověk nesvéprávný, tak musí mít opatrovníka. Nesvéprávného člověka by poznala tak, že by s ní vůbec nekomunikoval. V tom případě by s ním smlouvu neuzavřela, musí odpovídat a reagovat.
51. Obžalovaný se k výpovědi svědkyně H. R. vyjádřil tak, že si svědkyně na daný úkon v roce 2018 nevzpomíná. Potvrdila, že pokud by na pobočku České spořitelny dorazila osoba zjevně těžce duševně a neschopná jakkoliv komunikovat, smlouvu by s takovou osobou neuzavřela.
52. Svědkyně **L. Š.** uvedla, že je matrikářkou na úřadě Xxx, v agendě její činnosti je i ověřování podpisů, kdy se setkala s panem U. starším u nich doma. Byla u toho, když se podepisoval do knihy. Vždy se podepisoval sám, její povinností bylo to kontrolovat, vždy podepsal sám dokument i do knihy. Byla tam asi třikrát, věděla že je imobilní a nechodící. Vždy mu řekla, kde se má podepsat a on odpovídal ano, ano. Někdy platil i on sám, jindy jeho příbuzní. Není její povinností vysvětlovat podstatu podpisu, vždy paní U. říkala, „to je smlouva, papír.“ Není povinná ověřovat zdravotní způsobilost, jen se zeptá, jestli je svéprávný a schopen se sám podepsat. Na svéprávnost se zpravidla dotazuje rodiny, která si ji zavolá. Na svéprávnost se ptala asi paní U.. K podpisu smlouvy si nic nevybavuje. Když jí pan U. starší platil, otevřel peněženku a vyndal jí mince. Pan U. vypadal spokojeně. Říkal pouze ano, ano a kýval hlavou. Neviděla nic, co by jí vedlo k domněnce, že je duševně nebo nesvéprávný.
53. Obžalovaný se k výpovědi svědkyně L. Š. vyjádřil tak, že její výpověď byla plně v souladu s výpovědí z přípravného řízení. V průběhu ověřování nezaznamenala nic nestandardního, řekla, že je běžné, že jí volá rodina. Nezaznamenala, že by byl těžce duševně. Její svědectví je relevantní, protože otce viděla 13. 11. 2018. Viděla ho i v jiné dny, takže měla možnost pro případné srovnání, kdyby se jeho stav změnil. Při úkonu si všimla, že tátovi vždycky řekli, o jaký dokument se jedná a co podepisuje. Ověřovací úkon byl jeho otec schopen si i sám zaplatit, neplatil vždy stejnou částku.
54. Svědek **P. N.** vypověděl, že v současné době pracuje xxx ve společnosti Domácí péče Xxx Praha. Jeho pracovní náplní je zajištění provozu několika poboček xxx xxx Ve společnosti pracuje od dubna 2018, kdy začínal xxx xxx xxx Společnost Domácí péče Xxx se zabývá zajištěním domácí zdravotní péče. Má středoškolské vzdělání s maturitou v oboru všeobecná zdravotní sestra. Xxx xxx xxx. U poškozeného J. U. byl dne 21. 11. 2018. Zřejmě ho kontaktovala telefonicky snacha po domluvě s praktickým lékařem, ale přesně si to již nepamatuje. Sdělila mu, že tchán je snad po delší hospitalizaci a potřeboval by se rozhybat. Domluvili první termín návštěvy, kde se zhodnocuje zdravotní stav a co mohou klientovi nabídnout za péči. Toho dne, tedy dne 21. 11. 2018, jel na adresu Xxx, Xxx. Vešel nejspíše do řadového domu, kde byla první předsíň s chodbičkou, dále se šlo do obývacího, který byl spojen s kuchyní. Poškozený J. U. seděl na sedačce, vedle sebe měl položené francouzské hole. Posadil se k jídelnímu stolu a za pomoci snachy společně začali sepsávat jeho vstupní anamnézu. Poškozený nebyl schopen mluvit vzhledem k prodělanému xxx, a tak téměř všechny dotazy zodpověděla snacha. Poškozený tomu byl přítomen, seděl na tom gauči po celou dobu. Pamatuje si, že nechal poškozeného projít po místnosti, aby věděl, jak je na tom s chůzí. Nastavili péči na domácí rehabilitaci, asi třikrát týdně, na pondělí, středu a pátek. Snacha mu ke zdravotnímu stavu poškozeného sdělila, že je po xxx a špatně se hýbe, asi nic konkrétnějšího. Osobně u poškozeného zjišťoval jeho orientaci osobou, místem i časem, a to tak, že mu pokládal otázky, např. jestli ví, kde je, a on zakýval hlavou, že jako „dobrý“. Dle záznamů z příjmového

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

dokumentu jej zhodnotil jako orientovaného místem, osobou. Jediné, kde našel problém, byla jeho koncentrace, nedokázal se soustředit, to zjistil, když na něj mluvil, on nebyl soustředěný na hovor, ale už neví, jak se konkrétně projevoval. Vypozoroval, že byl z toho svého celkového zdravotního stavu jakoby naštvaný. Třeba chtěl něco říct, ale nešlo mu to. S odstupem času si již bohužel nevzpomene, na co dalšího se poškozeného ptal, ale rozhodně nevypadal jako zmatený. Když přišel k poškozenému, tak ho pozdravil a seznámil ho s tím, za jakým účelem tam je. On na to nijak nereagoval, a právě proto ho snacha upozornila, že nemluví. Ale neví, zda poškozený reagoval alespoň neverbálně, možná mu podal ruku, ale tím si opravdu již není jistý. Prvotní příjem proběhl standardně, úkolem na místě bylo zjištění zdravotního stavu klienta a nastavení adekvátní péče. Pohyboval se za pomoci francouzských holí. Je možné, že byl ochrnutý na půl těla, nebyl ležící. V přijímacím protokolu to uvedené nemá, ale ten je takový zjednodušený, uvádí se tam, zda je pacient ležící, chodící, případně chodící s pomůckou. Již si nevzpomíná, že by se poškozený nějak aktivně verbálně či neverbálně projevoval, nebo že by někam odešel. Určitě si v té době nepřipravoval léky, a co ví, tak v příjmových papírech má uvedeno, že je třeba poškozenému zajišťovat stálou péči, potřeboval pomoci s veškerou činností. V rámci své výpovědi pak předložil ošetřovatelskou anamnézu ze dne 21. 11. 2018, a dále jeden list realizace ošetřovatelské péče. V kolonce „kvalita vědomí zachována“ je uvedeno ne, tak si myslí, že to asi byla informace od té snachy, že má poruchu paměti. Více to vysvětlit nedokáže. Fakt, že v kolonce „vyjadřuje vlastní přání, postoj“, je uvedeno ne, tak to je bráno tak, že pacient nemluví, v kolonce „riziko špatného užívání léku“ je uvedeno ano, což vyhodnotil on. Při sepisování ošetřovatelské anamnézy získal převážnou část informací od snachy, určitě se ale poškozeného na něco ptal, ale již neví, na co konkrétně. Ale nepamatuje si, zda se za tu dobu, co tam byl, poškozený dokázal verbálně či neverbálně nějak projevit. Ke své výpovědi také přiložil dokument realizace ošetřovatelské péče klienta J. U., roč. xxx, ale současně upozornil, že Mgr. I. N. nikdy s poškozeným v kontaktu nebyla, je tam uvedena jako nositelka výkonu v souvislosti se zdravotní pojišťovnou. A. M. a J. D. poskytovaly určité odbornou kvalifikovanou péči, žádný problém nikdy nevznikl, pracovní povinnosti vůči klientovi plnily dobře. Pokud jde o originál dokumentu „Ošetřovatelská anamnéza“, který je založen v kartotéce v Mníšku pod Brdy, Prahazápad, pak na tomto originálu dokumentu je podpisová doložka, pacient by měl stvrdit svým podpisem, že souhlasí s tím, co je uvedeno, ale v případě, že toho není schopen, uvede se to, a podepisuje to někdo v jeho zastoupení. Zápisy z jednotlivých návštěv zapisují sestry přímo do systému. Nevzpomíná si, že by viděl poškozeného něco podepisovat. Nedokáže posoudit, zda byl schopen právních úkonů. Dle jeho názoru byl ve stavu odpovídajícím jeho věku a zdravotnímu stavu, ale nijak to nezkoumal, je to jeho odhad. Na otázku, aby vysvětlil rozpor ve výpovědi paní A. M., která při výslechu dne 10. 11. 2021 uvedla, že to ona byla při prvním příjmu pana U. a vyplňovala příjmové dokumenty, které svědkovi předala, odpověděl, že si to paní M. nepamatuje. To, že by v roce 2018 vysílal sestry na přijímací návštěvu, nebylo běžnou praxí, myslí si, že to bylo možná od až poloviny roku 2019. V roce 2018 tomu tak nebylo. Paní M. si to plete s jejím předchozím zaměstnáním, kde to tak bylo. Co ví, v Charitě xxx se tak děje. Každých čtrnáct dní se zapisuje zhodnocení stavu klienta. Především je potřeba rozdělit senilní xxx a xxx, kdy xxx je v podstatě mechanické poškození mozku z důvodu nedostatku kyslíku, a pak podle zasažení postihuje různé části těla. Senilní neboli stařecká xxx je přirozený vývoj stárání, nastupuje postupně, a důkazy o xxx přichází také postupně. Zkušenosti má v obou případech.

55. Svědkyně **L. K.** uvedla, že poškozený J. U. je tchánem její dcery P. U.. Zná jej asi od roku 2006 nebo 2007, kdy se její dcera vdala za jeho syna. Právě od jeho syna se dozvěděla, jakým onemocněním trpí, že je po xxx, a částečně ochrnutý. Poprvé s ním přišla do kontaktu někdy v roce 2007. Jednalo se o seznámení rodičů, pamatuje si, že se pozdravili a podali si ruku, asi se jí nepředstavil. Mluvil pouze jednoslovně jako „ano, ne, dobrý“. Když se pak následně vídali a

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

položila mu nějakou obecnou otázku, třeba jak se má, tak dokázal odpovědět. Nejdříve se s ním vídali jen sporadicky, žil se svou manželkou na vesnici, a tam jezdili možná tak třikrát nebo čtyřikrát do roka, většinou když byla oslava narozenin. Po smrti manželky poškozeného na jaře 2018 nejméně jednou za měsíc jezdili na víkend k dceři do Xxx, kde se s ním také potkávali. Byl součástí rodiny, díval se s nimi na televizi. Domnívá se, že dokázal reagovat na to, co se tam děje, je to ale jen její osobní pocit. Nevšimla si od něj žádné reakce, ale vnímala to tak. Též ho viděla číst, většinou noviny a časopisy, u jednotlivých článků se zdržoval, tak jí přišlo, že prostě čte. S dětmi i pečovatelkami skládal puzzle pro školkové děti. Psát ho neviděla, ale chodily jim od něj pohlednice s jeho podpisem, text přání psala jeho manželka. Psal leváčkou, takže písmo měl roztřesené. V průběhu času ani v souvislosti se smrtí jeho manželky u poškozeného neshledala žádných změn, co se týká jeho zdraví, jak po psychické, tak fyzické stránce, až tak v posledním roce a půl, poté, co se mu stal úraz ruky. Dcera s manželem si jej vzali k sobě, začali o něj pečovat. Sám ve svém trvalém bydlišti nemohl zůstat, protože byl ochrnutý na půl těla a potřeboval trochu pomoci, co se týče oblečení. Myslí si, že hygienu zvládl sám. Mezi I. U. a její dcerou L. K. asi byly nějaké neshody, ale neví, co spolu řešily, L. K. se pak odstěhovala do Xxx. Věděla, že poškozený byl po xxx ochrnutý na půl těla a špatně mluvil. Poškozený J. U. měl v rodinném domě u dcery svůj pokoj. Když tam v druhé polovině roku 2018 byla na návštěvě přes víkend, viděla, že sám vstal, šel do koupelny, umyl se, došel si na záchod, pomoc potřeboval až s oblékáním. Došel si za pomoci hůlky do kuchyně na snídani, seděl u stolu, kde se sám najedl, když chtěl přidat, tak nějakým tím gestem či jeho „komunikací“ si o to dokázal říci. V průběhu dne si četl, hrál si s dětmi. Nezaregistrovala, že by za ním přišla nějaká návštěva, a co ona sama ví, tak ani jednou za ním nepřišla jeho dcera. Chodil sám na vycházky kolem domu v ulici. V roce 2018 u dcery nebyli na Vánoce, ale oni i s otcem přijeli asi druhý den po Vánocích. Popsala by ho stejně. Neviděla ho telefonovat. Neví, že by sám chodil nakupovat. Na úřady jezdil se svojí manželkou, po její smrti se synem. Tak tomu bylo i ohledně lékařů. Léky si připravoval sám, vždy jednou týdně, na vlastní oči viděla, jak si do lékovky rozděljuje léky, to dokázal bez dozoru, až nyní ke konci, tak před půl rokem, mu to její dcera musela překontrolovat, ale připravil si to sám. Dokázal se zasmát, třeba když si děti hrály, bylo vidět, že je spokojený, když k němu děti přiběhly, žádných jiných emocí si nevšimla. Neví, zda projevil nějaké emoce, když zemřela jeho manželka. Poškozený byl schopen právních úkonů, věděl, co se po něm chce. Popsala by ho jako pána vyššího věku, ale schopného samostatného rozhodování. Dle jejího názoru by se třeba dokázal rozhodnout, co a jak udělat v běžném životě, ale žádný konkrétní případ neví, nebyla tomu nikdy ani přítomna. Všude s ním jezdila jeho manželka, protože nedokázal tak rychle mluvit, tak jestli si to znalci špatně nevysvětlili. Podle ní vše vnímal.

56. Svědek **V. S.** uvedl, že poškozený J. U. byl bratrem jeho manželky J. S.. Znal se s ním od roku 1972. Byli v častém kontaktu, protože bydleli kousek od nich. Znal ho již z doby před proděláním xxx. Poté, co se mu to stalo, zůstali v kontaktu, ale neví, jak často to bylo. Poškozený fungoval prostě jako ochrnutý člověk, tedy komunikace, řeč, byla špatná, částečně ztratil vyjadřovací schopnosti, i když si byl schopen přečíst noviny v němčině i v dalších jazycích, které uměl. Chůzi měl zhoršenou, chodil o holi, neví, zda měl ochrnutou levou nebo pravou část. Když se potkali, komunikace mezi nimi byla dle něj normální, na základě otázek a odpovědí. V té době měl ještě určitou slovní zásobu, která stačila. Neví, o jakých tématech se spolu bavili, jak vnímal fungování poškozeného při běžných návštěvách. Občas pomáhal u nich doma, když mu bylo potřeba pomoci, například zvednout jej, když upadl. V tu dobu jeho zdravotní stav vnímal špatně z citových důvodů, prostě mu ho bylo líto. V roce 2018 s ním byl v kontaktu, když k nim přišel na návštěvu, tak poškozený seděl nebo ležel, určitě ho vnímal a komunikoval tím, že se usmál, kývl, sem tam řekl nějaké slovo, podal ruku, pohládl. V tu dobu za jeho návštěvy nezaznamenal, že by sám něco

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

konal. Na návštěvu převážně chodil s manželkou. Neví, jak dlouho se tam zdrželi. Doprovázel manželku, protože to těžce nesla, když viděla, v jakém fyzickém stavu je její bratr. V té době byl schopen chůze, ale jen krátkodobě, např. dojít si na toaletu apod. Není schopen posoudit jeho duševní stránku. Časopisy si prohlížel stále, díval se na televizi. Nikdy nebyl u toho, když si měl vzít léky. Ví, že měl krabičku na léky, ale jestli si je bral sám, to neví. V roce 2018 už na něj mluvili jen oni, on na to reagoval adekvátně úsměvem, souhlasem. Díval se na zprávy v televizi, jinak neví, zda byl orientovaný v čase. Nedokáže s určitostí říct, že tak, jak poškozeného popisuje, se projevoval pouze v roce 2018, spíše by to rozšířil na léta 2016 až 2018. Nikdy nebyl u toho, když poškozený musel konat nějaký právní úkon. Po smrti paní U. za ním dojížděli do těch center, kde byl, když si rodina potřebovala odpočinout. Jednou tam byli v době ještě před covidovou pandemií, působil na něj asi stejně, jako když byl doma, takže ještě částečně chodil, nebo si sedl. Nosili mu tam časopisy. Reagoval radostně, zasmál se, podal ruku. Neví, o čem se s ním bavili. Nikdy jej neviděl něco psát, měl ochrnutou jednu stranu těla. Nikdy jej neoslovil jménem, neměl takovou slovní zásobu. Zhoršení jeho duševní stránky není schopen posoudit, ale ta fyzická se určitě postupně zhoršovala. Nikdy nebyl přítomen tomu, že by se řešil majetek U., jak s ním bude po jejich smrti naloženo. Má pocit, že po smrti paní U., když obžalovaný někam svého otce vezl, zastavil se u nich a oni šli jeho otce do auta pozdravit, on z auta nevystupoval. Za života paní U. u nich na návštěvě byl. Také jel do metra vyzvednout noviny Metro a házel je lidem do schránky, ale neví, v kterém roce to bylo. To se u nich zastavil a v rámci jeho možností si popovídali.

57. Svědkyně **Z. S.** uvedla, že od prosince 2016 pracuje ve společnosti Xxx, z.ú. na pozici terénní pečovatelky. Její pracovní náplní je starat se o seniory a poskytnout jim domácí péči tak, aby jejich rodina mohla chodit do zaměstnání, a bylo o jejich rodiče či prarodiče postaráno. Zahrnuje to hygienu, nákupy, ohřev jídel, doprovod k lékaři, na úřady apod. Povolání pečovatelky vykonává od prosince 2016. Na poškozeného J. U. staršího si vzpomíná, pečovala o něj od října 2018 snad až do doby, než zemřel, ale přesně si to již nepamatuje, protože se s kolegyněmi střídaly. Poprvé jej viděla v říjnu 2018, přesně si to již nepamatuje, ale pokud to vyplývá z přehledu péče, tak tomu asi tak je. Jediné, co si ohledně poškozeného pamatuje, je to, že zpočátku si byl schopen stoupnout ve sprchovém koutu, kde ho umývala, takže fyzicky na tom byl relativně dobře. Pouze se převezl na vozíku z ložnice do koupelny. Myslí si, že velice špatně slyšel, takže komunikace s ním byla velmi těžká, určitě nějaká probíhala, ale popravdě si to již nepamatuje. Reagoval na její otázky a pokyny, ale jakým způsobem, to již neví, zda verbálně či neverbálně, nebo zda jen plnil pokyny z její strany. Bydlel u svého syna ve Xxx, a právě tam ona docházela. Bohužel si na nic konkrétního v souvislosti s péčí o poškozeného nevzpomíná. Po fyzické stránce na tom byl celkem dobře s ohledem na jeho věk. Nějaké základní informace k jeho zdravotnímu stavu měla asi od rodiny, ale rovněž si na to nevzpomíná. Myslí si, že o poškozeného bylo ze strany jeho syna velice dobře postaráno, ale nevzpomíná si již, jak poškozený v roce 2018 v rodině fungoval, komunikoval apod. Chodila s ním na krátké procházky, sám on nechodil, vzhledem k jeho postižení se sám nemohl někam dopravit. Pak si už vybavuje roky, kdy ho na vozíku přesouvala do kuchyně. Ale je to již hodně dlouho, podrobnosti si nevybavuje. Když viděla poškozeného krátce před jeho smrtí, tak již jen ležel a asi nevnímal. Na začátku spolu chodili, ve sprše se umyl. Kdy konkrétně došlo ke zhoršení jeho stavu, to si již přesně nepamatuje. Ze zkušenosti ví, že stačí sebemenší úraz, a ti lidé se pak rychle zhorší. Pomáhala mu oblékat se, ale vnímat ji musel. Byl snad ochrnutý na jednu polovinu těla, měl nepohyblivou ruku, a jak řekla, zpočátku chodili na procházky, ale jak dlouho to takto bylo, to neví. Jednou šli ven a pamatuje si, že už ho oblékala do bundy, takže to bylo určitě na podzim. O poškozeného bylo celkově velice dobře postaráno.
58. Svědek **MUDr. R. S.** uvedl, že si na svého pacienta vzpomíná, jak již doložil. Přišel s ním do kontaktu dne 3. 1. 2019, kdy přišel do jeho ordinace na kontrolu, pravděpodobně v doprovodu. Ze

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

zprávy z uvedeného dne vyplývá, že byl schopen mu sdělit své potíže nebo co požaduje. Pokud by za něj hovořil někdo jiný, určitě by to do lékařské zprávy uvedl. Dle něj byl orientován osobou, časem i prostorem, odpovídal přiléhavě. Pokud by tomu tak nebylo, zase by to do lékařské dokumentace uvedl, dělá to běžně. Ze zprávy dále čte, že byl vyšetřen sestřičkou, tudíž pacient musel někam dojít a něco strpět, tedy byl spolupracující. Poškozeného si především pamatuje asi při posledních dvou návštěvách, kdy ho navštěvoval v domácím prostředí. Mohlo to být možná měsíc nebo i kratší dobu před jeho úmrtím. Dále si vybavuje, že když byl jednou u něj na kontrole v jeho domácím prostředí ve Xxx, seděl u stolu, přítomna byla snacha a jeho vnoučata. Asi to bylo v roce 2019. Poškozený seděl u stolu a jedl. Vnoučata se ho na něco ptala, on komunikoval s nimi, se snachou i s ním. Odpovídal na jeho dotazy týkající se jeho zdravotního stavu. Mluvil asi v krátkých větách, například na dotaz „bolí vás něco?“ odpověděl „ne, nebolí“ apod. Nebyl schopen si sám připravit léky, to mu zajišťovala snacha, užíval jich hodně. Byl schopen se o sebe postarat ohledně základních věcí, když mu dali do ruky léky, tak je spolkl, když před něj dali talíř s polévkou, tak ji snědl. Když ho požádal, aby zvedl ruku, že si ho poslechne, tak ji zvedl. Často s ním v kontaktu nebyl, protože nebyl důvod. V nepřímém kontaktu s ním byl pořád prostřednictvím jeho rodiny, konkrétně syna a snachy, a to z toho důvodu, že jednou za tři měsíce se museli zastavit pro poukaz na inkontinenční pomůcky a pro preskripční medikace. V době, kdy sestra vyplňuje poukaz, se rodiny ptá, jak se pacientu daří po zdravotní a sociální stránce, a zda od nich něco nepotřebují. Co se týče poškozeného, pro něj byla zajištěna pravidelná zdravotní péče prostřednictvím terénní sestry a rodinných příslušníků. Nemá jim co vytknout, je to jedna z mála rodin v okolí, co se krásně do poslední chvíle o poškozeného postarala i přesto, že mají tři děti. V roce 2019 byl svéprávný, do ordinace přišel sám, odpovídal na otázky, chápal, že se u nich registruje, takže podepsal registrační lístek, sám dodržoval léčebný proces. Nesdílí názory znalců MUDr. Tichého a PhDr. Klose, pokud tito lékaři pacienta osobně v roce 2018 neviděli a nevyšetřili, nelze brát jejich závěr za relevantní, možná se jejich závěry vztahují k letům 2020 až 2021. Poškozený byl starší pán, ale určitě na něj nepůsobil, že neví, co čte nebo co podepisuje.

59. Svědek **doc. MUDr. Z. V., Ph.D., MBA** uvedl, že poškozený J. U. byl jeho pacient v xxx, vyšetřoval ho v srpnu 2018. Tehdy byl schopen krátké chůze s oporou jedné hole, měl ochrnutou pravou horní končetinu a měl poruchy řeči ve smyslu její produkce a porozumění. Poškozený U. seděl v ordinaci v křesle, na výzvy nereagoval a pravou ruku nedokázal používat. Nebyl schopen komunikovat, nevyhověl ani jednoduché výzvě, nerozuměl, nemluvil, neřekl jméno. Nedokázal vyjádřit své potřeby. Nezkoušel jeho podpis levou rukou, pravou rukou by se nedokázal podepsat. Neví, zda se orientoval v čase a prostoru, protože nemluvil. Z důvodu, že nedokázal porozumět jednoduché výzvě, předpokládá, že nebyl schopen samostatného rozhodování. Nevystalo podezření, že trpí duševní nemocí. Neví, o čem byla ta darovací smlouva. Poškozený nebyl schopen na výzvu zavřít oči a vypláznout jazyk. Poslední vyšetření bylo dne 12. 10. 2021. Jeho pacientem byl nejméně od roku 2010. Jeho stav se postupně zhoršoval. K jeho sluchu v roce 2018 se nedokáže vyjádřit, není ušní lékař. Z vyšetření ze dne 17. 10. 2019 podle doprovázejícího syna ví, že občas řekl „ano“, nebo „málo“, z toho lze dovodit, že v roce 2019 slyšel. Vyšetření probíhalo tak, že přišel o jedné holi z čekárny a posadil se do křesla. Při xxx vyšetření je potřeba zhodnotit schopnost produkce a porozumění řeči, a hybnost končetin. Poškozený starší mu v roce 2018 neřekl ani jedno srozumitelné slovo, nerozuměl jednoduché výzvě a jeho pravá ruka byla nepohyblivá. Byl v jejich ambulanci zejména pro xxx, při stavu pro intracerebrální krácení, tzn. že každému klinickému vyšetření předcházelo vyšetření EEG, to dělal on, resp. laborantka. Součástí vyšetření EEG je hluboké dýchání. Nepamatuje si, jak spolupráci při vyšetření popsala laborantka. Poškozeného vždy přiváděl syn. V samotné ambulanci byl se synem a pacientem sám, z ambulance pacienty posílá za sestrou do vedlejší místnosti. Jeho laborantky se jmenují B. S. a M.C.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

60. Svědek **M. K.** uvedl, že poškozeného J. U. v roce 2018 vůbec neznal, právní vztah s ním navázal v lednu 2020. Z tohoto důvodu odmítá podat vysvětlení, neboť by porušil povinnost mlčenlivosti.
61. Ve věci bylo zpracováno též celkem **pět znaleckých posudků**, jeden z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie a klinické psychologie na duševní stav poškozeného J. U. zpracovaný znalci MUDr. Vlastimilem Tichým a PhDr. J. Klose, Ph.D., a druhý pak z oboru zdravotnictví, odvětví klinické a forenzní psychologie zpracovaný PhDr. Karlem Netíkem, CSc. na posouzení schopnosti komunikace poškozeného. Zbylé tři znalecké posudky pak byly z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady se specializací na nemovitosti na ocenění domu a pozemku. První dva z nich zpracovávala znalkyně Miroslava Dostálová, zatímco třetí z nich pak Ing. Tomáš Rybín.
62. **Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie**, znalců MUDr. Vlastimila Tichého a PhDr. J. Klose, Ph.D., ze dne 16. 7. 2021 vyplývá, že u poškozeného J. U. je přítomna xxx xxx xxx xxx xxx xxx. Shora uvedené poruchy byly přítomny i v době podpisu předmětné smlouvy ze dne 13. 11. 2018. Tyto duševní poruchy závažným psychopatologickým způsobem negativně ovlivňují a ovlivňovaly v době podpisu předmětné smlouvy jeho rozpoznávací i ovládací schopnosti i jeho schopnost projevit vůli a učinit závažná právní rozhodnutí a zvážit kvalifikovaně jejich všechny následky. Základ těchto duševních poruch vznikl po xxx xxx xxx. V souladu s MUDr. I. Diváčkou je pak ve znaleckém posudku konstatováno, že již od roku 2014 se s poškozeným již prakticky nedalo domluvit. V předmětném období podpisu darovací smlouvy v listopadu 2018 byly schopnosti rozpoznávací i ovládací u poškozeného zcela vymizelé. Dne 13. 11. 2018 nebyl poškozený J. U. způsobilý k uzavírání smluv, k podpisům a vůbec jakémukoli úřednímu a právnímu jednání, neboť byly těžkým způsobem narušeny jeho kognitivní funkce, a to do pásma xxx. Poškozený nebyl schopen chápat smysl trestního řízení a nebyl schopen ani výslechu. Plně se pak shodli s názorem MUDr. I. Diváčky v tom smyslu, že poškozený již měl být omezen ve svéprávnosti mnohem dříve, a to na základě zjištění, že někdy od roku 2014 se s ním již prakticky nebylo možné domluvit. Obžalovaný se o poškozeného velmi dobře stará, přičemž zná jeho zdravotní stav, rozumí jeho potřebám a je v tomto směru schopen rozhodovat.
63. V průběhu hlavního líčení soudní znalec **MUDr. Vlastimil Tichý** uvedl, že základ xxx poruch vznikl u posuzovaného po xx xxx xxx xxx. Jelikož byl dělán posudek i s doktorkou Diváčkou ohledně svéprávnosti, konstatují, že již od roku 2013 se s posuzovaným prakticky nedalo domluvit. V období podpisu darovací smlouvy v listopadu 2018 byly schopnosti rozpoznávací i ovládací u posuzovaného zcela vymizelé. V listopadu 2018 byly těžkým způsobem narušeny kognitivní funkce poškozeného do pásma xxx. Posuzovaný není schopen chápat smysl trestního řízení, není schopen výslechu. V souladu s posudkem doktorky Diváčky ohledně svéprávnosti, měl být posuzovaný omezen ve svéprávnosti mnohem dříve na základě zjištění, že od roku 2014 se s ním již prakticky nedalo domluvit. Obžalovaný se o otce velice dobře stará, zná jeho zdravotní stav, rozumí jeho potřebám. Obžalovaný s ním byl v kontaktu ještě v době, kdy bydleli na Xxx. Doprovázel ho k vyšetření a manželka obžalovaného vždy pouštěla do domu pečovatelskou službu, byla i u vyšetření, proto byl obžalovaný o zdravotním stavu informován. Jejich závěry jsou shodné se závěry znaleckého posudku doktora Turka a doktorky Diváčky. Ke zhoršování zdravotního stavu docházelo postupně. K dispozici měli lékařské zprávy, které změny jednoznačně uvádějí, dále i CT a magnetickou rezonanci mozku, které změny v mozku ukazovaly. Dále měli k dispozici výpovědi pečovatelek, které uvádějí, že s posuzovaným byl velmi omezený kontakt. Z lékařských zpráv vyplývá, že má postiženou druhou část mozku, nebyl tedy schopen se vyjádřit, pojmenovat slova a chápat význam slov. Byl schopen komunikovat pouze jednoslovně, nebyl schopen pochopit souvislé věty, natož souvislosti, které z toho vyplývají. Zdravotní stav posuzovaného se postupně

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

zhoršoval, dle klinické zkušenosti byla nejdříve přítomna xxx xxx, později přistoupily i xxx xxx xxx. Podle CT a magnetické rezonance degenerativní změny byly už v roce 2018. Pokud jsou s ním lidé v kontaktu, můžou se vytvářet bazální základy komunikace. Pečovatelky říkaly, že pokyny se neustále opakovaly, probíhalo to stejně a on byl schopen na ně reagovat, ale na nové věci ne. Dle posudku doktorky Divácké při řízení o pozůstalosti je v zápise celá věta, kterou tenkrát nemohl pochopit, natož ji vyslovit. Dokáže projevit bazální přání, to se týká jídla a činnosti, která se neustále opakuje. Ale nemůže pochopit, že mu někdo něco daruje a že tím někdo bude poškozen a jaké to může mít následky. Tento stav je viditelný i pro okolí. Pokud je s ním někdo dlouhodobě a stav dlouhodobě pozoruje, může mít pocit, že se s ním lze v bazálních komunikačních kanálech komunikovat o základních věcech, může mít pocit, že ví, co chce, že chce jíst, na záchod a podobně. Okolí to může vnímat, že je komunikace v rámci stavu normální, okolí si na něj zvykne a on si zvykne na okolí. Pokud jde o osoby blízké, tak při komunikaci s takto postiženou osobou u nich může částečně docházet k takové pseudoprojekci. Pokud mají osoby k takto postiženému člověku blízko, starají se o něj a vnitřně si přejí jeho lepší stav, tak mají subjektivní pocit, že s tímto člověkem dobře komunikují. Při takové komunikaci si nevědomě provokují své právní a představy a mají subjektivní nevědomý pocit, že tento člověk jim na to pozitivně reaguje, tedy „přání je otcem myšl.“. Lze říci, že již od toho předmětného postižení mozku postupně docházelo k progresy a k tomuto stavu se ještě přidaly xxx. Postižení kognitivních funkcí se mohlo u poškozeného aktuálně zlepšovat či zhoršovat (vlivem stresu a dalších skutečností), avšak nikdy by nedosáhlo takové intenzity, aby byl při těch lepších chvílích schopen posoudit darovací smlouvu. Ostatně, nebyl schopen ani domyslet důsledky svého rozhodnutí či jednání a vyřizovat věci na úřadech. Ještě nějakou dobu po prodělání xxxe mohl být schopný se vyjadřovat k politické situaci, protože musí dojít k regeneraci, organismus se přizpůsobí, ale už se nevrátí do stavu před xxxí. Byl asi schopen přecházet základní věci, ale otázka pochopení byla problémová vzhledem k vyjadřování. Postupně se to zhoršovalo, a to i pochopení toho, co čte, co dělá, na co se dívá v televizi, co se tam děje a podobně. V dědickém řízení byl schopný se podepsat, ale nebyl schopný pochopit celý smysl, co bylo prováděno, kdo co dostane. Při zpracování znaleckého posudku vycházeli z lékařských zpráv praktické lékařky MUDr. S., které napsala v období smlouvy; ze zprávy Fakultní nemocnice v Motole, kde byl hospitalizován xxx od 18. 1. do 25. 1., ze zprávy z Homolky od doc. V., ze zprávy v letech 2018, 2019 – domov pro seniory Xxx; ze zprávy z xxx; ze zprávy od foniatričky MUDr. P.; CT mozku z roku 2005; zpráva z roku 2014 z xxx; zpráva z roku 2015 z Nemocnice Na Homolce neurologická ambulance a ze zprávy z XXX – Fakultní nemocnice v Motole z roku 2018. Nejprve je popisovaná pouze expresivní fatická porucha, to je vyjadřování, ale později se píše i o postižení receptivní části, to je porozumění a pochopení slov. Všude je popisováno, že není schopen porozumět několika slovům zároveň, není schopen pochopit celou větu a složitější věci, není schopen zvážit následky svého chování a jednání. U xxx je porušen intelekt, kognitivní funkce, slovní vyjadřování, čtení, porozumění textu, porušená emocionalita. Může jednat podle momentálního nápadu a za krátkou chvíli může mít jinou náladu a v rámci poruchy kognitivních funkcí se rozhodovat jinak. Je určitě narušena i paměť, tyto lidé jsou ovlivnitelní, když někomu důvěřují, protože se k nim chová hezky. Ve shodě s MUDr. Diváckou uvádí, že od roku 2015 se mělo zvážit snížení způsobilosti k právním úkonům. Význam darovací smlouvy mohl pochopit pouze v bazální rovině, obžalovaný mu nakreslil dům, napsal tam J. a jméno sestry, posuzovaný posunul jméno k domu a řekl, že L. ne. Ale nebyl schopen zvážit všechny následky, že třeba dcera nebude spokojená. Důsledky konfliktu s dcerou nebyl schopen domyslet. Mohl být našťvaný na dceru delší dobu, to v něm mohlo utkvět, protože emocionální věci utkví víc, ale nebyl schopen si představit reakci dcery, nebo že by byla po právní stránce poškozena. Dolehla na něj smrt jeho manželky, mohlo to mít emocionální dozvuky a mohlo dojít k přenesení sporu s dcerou. Nebyl by schopen rozlišit, když by se mu daly papíry s domečkem a se jmény, jestli se jedná o darování nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

66. **Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví klinická a forenzní psychologie,** znalce PhDr. Karla Netíka, CSc. ze dne 10. 12. 2023 vyplývá, že není možné s jistotou uzavřít, že pan U. starší nebyl dne 13. 11. 2018 schopen porozumět obsahu darovací smlouvy a platně ji uzavřít. Ačkoliv posuzovaný komunikoval jen s obtížemi, jejich hlavní příčinou se jeví být expresivní (motorická) fáze, která nemá dopad na intelekt. Takový pacient má obvykle svou vlastní vůli, rozumí situaci a je schopen rozhodovat o sobě i svém majetku a tato rozhodnutí dát svým

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

způsobem komunikace najevo. K rozvoji xxx došlo pravděpodobně mezi dubnem 2019, kdy lékařské zprávy potvrzují orientaci, schopnost komunikace a spolupráce, a tedy i zachování kognitivních funkcí, a červnem 2020, kdy lékařská zpráva konstatuje ztrátu kognitivních funkcí. Zpráva z roku 2014, o které hovoří znalec MUDr. Tichý, je ojedinělá a byla překonána pozdějšími lékařskými zprávami, které duševní stav posuzovaného popisují jako lepší. Nemožnost komunikace či zjištění orientace je zmiňována až v lékařských zprávách od data 1. 7. 2019 a později. Xxx u posuzovaného k listopadu 2018 nelze s jistotou potvrdit. Pokud by posuzovaný xxx trpěl, nemuselo by to být pro pečující osobu zcela zjevné. Rodina mohla s posuzovaným relativně dobře komunikovat i přes smíšenou xxx. Pokud byli mezi sebou schopni „hovořit“ o běžných věcech, stejně jako v předchozích letech, pak nutně museli předpokládat setrvalou schopnost rozhodování a komunikace posuzovaného i o složitějších věcech. Pokud tedy v době kolem 13. 11. 2018 pan U. starší xxx skutečně trpěl, nebylo to pro jeho syna zjevné, protože komunikace byla dlouhodobě konstantní (č.l. 1398-1416).

67. V průběhu svého výslechu v rámci hlavního líčení pak **PhDr. Karel Netík, CSc.** uvedl, že trvá na svých závěrech uvedených v písemném znaleckém posudku. Není možné s jistotou dospět k závěru, že J. U. starší nebyl schopen porozumět obsahu darovací smlouvy vzhledem k lékařským zprávám a ke zprávám z jeho okolí. Lékařské zprávy jsou rozporuplné. Od roku 1981 měl posuzovaný poškozený mozek. Trpěl xxx, tedy neschopností formulovat myšlenku a mluvit, ale nikoli neschopností vnímat. Ze začátku se jednalo o smíšenou xxx, později se dle doložených lékařských zpráv určitým způsobem upravila. Poté existovalo období, kdy posuzovaný byl schopen komunikovat s rodinou i s lékaři. Následně se zhoršil zhruba v roce 2019 a 2020, kdy došlo ke ztrátě kognitivních funkcí, což bylo dáváno do souvislosti s opakovanými infekcemi. S jistotou to nelze říct, protože předchozí znalci vyšetřili posuzovaného až po zhoršení v závěru jeho života, ale i tak jsou tam zprávy od praktických lékařů, že je schopen komunikovat. Za 40 let postižení posuzovaného se vyvinula i neverbální komunikace, kdy byl schopen vyjádřit své potřeby. Pokud by posuzovaný skutečně trpěl ke dni 13. 11. 2018 xxx, tak by to pro osoby z jeho blízkého okolí nebylo zjevné, protože komunikace byla dlouhodobě konstantní, jak je popisováno ve všech lékařských zprávách. Ve svém posudku se jako znalec psycholog vyjadřoval ke schopnosti komunikace posuzovaného, a nikoliv, zda byl duševně nemocný či k jeho xxx. Ve složitých případech nebyl schopen se domluvit, domluvil se pouze na základních věcech kolem jeho obsluhy a obsluhy domácnosti obecně. Byl schopen vyjádřit i svůj názor. Pokud posuzovaný v roce 2014, když zemřela paní K., tedy tchyně dcery posuzovaného, reagoval tak, že se pouze usmíval a říkal ano, tak to není běžně adekvátní reakce. Ještě to ale neznamená, že když člověk neprožívá emoce, že je není schopen prožívat. Ve znaleckých posudcích nebyla zmínka o ovlivnitelnosti posuzovaného. Řada lékařských zpráv tvrdí, že byl schopen vyhovět základním pokynům, a to i lékařským. Vzhledem k lékařským zprávám nebyl schopen složitých intelektuálních činností, ale byl schopen fungovat v rodině, říct si o věci, které potřebuje a byl schopen souhlasit i s tím, že jeho dcera byla vyhnána z baráku, jinak by se postavil proti tomu. Byl schopen se vyjádřit ve smyslu ano – souhlasím, ne – nesouhlasím. Blízké osoby nepoznali nástup případné xxx, ale museli by poznat, kdyby došlo k rozvinuté xxx. Ta má určité projevy, které se nedají nepostřehnout. Není schopen říct, kdy došlo k rozvoji xxx, nepochybně byl schopen fungovat od roku 1981 do roku 2000. Lidé, kteří s ním žili, nástup xxx nebyli schopni rozpoznat, protože je to plíživé, pokud se nejedná o např. nádor na mozku. Okolí si všimne až zřetelných symptomů, např. když si osoba nepamatuje, jak se jmenuje, kolik jí je let a kde je. Xxx xxx xxx V jeho případě bylo poškozené především vernikovo centrum řeči, které ovládá porozumění a vyjadřování. Motorická funkce řeči, včetně hlasivek a senzorické centrum nebylo tolik postiženo a bylo dále rehabilitováno. Z logopedických zpráv a ze zpráv z foniatrického vyšetření vyplývá, že byl schopen porozumět. Poškození intelektu bývá

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

výrazné zvláště při poškození čelních laloků. Pokud k poškození této části nedošlo, tak intelekt velmi pravděpodobně poškozen nebyl.

68. Obžalovaný se k výpovědi znalce PhDr. Karla Netíka, CSc. vyjádřil tak, že podle něj to není vůbec jednoznačné, že otec v roce 2018 trpěl xxx a že by nebyl schopný uzavřít darovací smlouvu. Znalec Netík měl k dispozici maximum podkladů, a to i více, než měl znalec Tichý, který ani nemohl mít jako podklad výpovědi svědků. Jiní znalci ve svých posudcích citují menší množství lékařských zpráv, než měli vůbec k dispozici. Znalec Netík prostudoval větší množství podkladů a jeho znalecký posudek je tak nejkomplexnější. Mezi znalci je shoda, že blízké pečující osobě, která o otce pečovala několik let a byla zvyklá na jeho komunikaci, nemohlo být v listopadu 2018 zjevné vůbec nic, protože otcova komunikace se nezměnila, na tom se znalci shodli.
69. Ze **znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady se specializací nemovitosti** č. 2771-038/2020, znalkyně Miroslavy Dostálové, ze dne 7. 10. 2020 vyplývá, že hodnota obvyklé ceny podílu 2/3 rodinnému domu činí ke dni 13. 11. 2018 částku ve výši 4 801 820 Kč. Takto stanovená cena přitom zohledňuje skutečnost, že při oceňování spoluvlastnického podílu na nemovité věci musí být při stanovení ceny obvyklé brána v potaz jeho nižší obchodovatelnost v porovnání s prodejem nemovitých věcí jakožto celku. Konečně, z druhého znaleckého posudku č. 2772-039/2020 ze dne 7. 10. 2020 vyplývá, že obvyklá hodnota pozemku a domu činí 11 675 000 Kč, přičemž hodnota samotného pozemku (včetně trvalých porostů) činí 5 271 096 Kč.
70. Soudní znalkyně **Miroslava Dostálová** ve své výpovědi učiněné v rámci hlavního líčení uvedla, že ve svém posudku uvedla obvyklou cenu celého domu včetně pozemku, a dále obvyklou cenu zahrady samostatně bez domu. Ve znaleckém posudku č. 2771 stanovila obvyklou cenu dvou třetin rodinného domu podle vyhlášky platné v roce 2018. Při oceňování spoluvlastnického podílu na nemovité věci musí být při stanovení obvyklé ceny zohledněna nižší obchodovatelnost v porovnání s prodejem nemovitých věcí jako celku. V tuzemských podmínkách neexistuje trh se spoluvlastnickými podíly, takže jejich ocenění je obtížné. Jelikož nejsou k dispozici vzorky porovnatelných spoluvlastnických podílů na nemovitostech, tak se použije vyhlásková cena, protože podíly nejsou na realitním trhu. Na všech realitních serverech jsou nemovitosti nabízené jako celky s výjimkou hotelů. Závěry o nutnosti použití vyhláskové ceny nevyplývají z žádného předpisu, je to z různých školení. Obvyklou cenu celé nemovitosti nelze vydělit podílem, je to méně, protože podíly nejsou zobchodovatelné, nejsou prodejné. Proto vyšla z vyhláskové ceny, říkali jim to i na různých školeních na stavební fakultě. Pokud by nemusela oceňovat dvě třetiny domu, tak by vzala cenu obvyklou, která se pohybuje na realitním trhu. Podle vyhlášky je cena 4 801 820 Kč podíl na domě ve výši dvou třetin bez pozemku a trvalých porostů. Pokud se oceňuje pouze podíl na nemovitosti, podíl je hůře obchodovatelný, prodej je ztížený a za poměrnou cenu obvyklou domu jako celku je to v podstatě neprodejné, skutečná hodnota podílu je nižší. Musí se použít koeficient pro snížení, který je stanoven vyhláškou.
71. U druhého posudku bylo znaleckým úkolem stanovit obvyklou cenu rodinného domu s příslušenstvím, pozemky a stanovení obvyklé ceny pozemku – zahrada, vše k listopadu 2018. Zde se tedy oceňoval celý dům a vyšla proto z obdobných domů na realitním trhu. Vycházela z realitních inzercí, a nikoliv z cen v katastru. Vyšla z vyhlášky pro vytvoření představy, jak má vyhledávat na realitním trhu obdobné domy. Nabídkové ceny ponížila o 20 %, protože vyhledávala na realitním trhu v roce 2020, ale ocenění mělo být k roku 2018. Dále je v nabídkových cenách na realitním trhu zahrnuta i zprostředkovatelská provize, právní servis a další poplatky, proto nabídkové ceny ponížila o 20 %. Mezi rokem 2018 a 2020 došlo k nárůstu cen rodinných domů v Praze zhruba o 10 %, ale dalších 10 % tvoří zprostředkovatelská provize, právní servis, poplatky

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

a možnost slevy. Obvyklá cena celého domu včetně pozemku a trvalých porostů je 11 675 000 Kč. Samotný dům vypočítala na 7 202 728 Kč podle cenového předpisu. Celková cena podle vyhlášky platné v roce 2018 je 12 473 820 Kč za dům, pozemek a trvalé porosty. Při porovnávací metodě je třeba koeficienty upravit cenu domu i vzhledem k pozemku, na kterém stojí, bude se to lišit u rodinného domu, který má dvoreček 50 m², nebo dům se zahradou velkou 3000 m². U porostů a pozemku vyšla z vyhláškové ceny dle cenové mapy. Obžaloba tedy dospěla k celkové ceně tak, že sečetla 5 210 500 Kč za pozemek podle vyhláškové ceny, dále částku 60 596 Kč za trvalé porosty, a dále dvě třetiny domu podle prvního znaleckého posudku ve výši 4 801 819 Kč, celková cena je tedy 10 072 915 Kč. Ve druhém znaleckém posudku není zohledněna nižší obchodovatelnost podílu na domě, protože byl oceňován celý dům. Teoreticky by šlo udělat z obvyklé ceny celého domu podíl dvě třetiny, ale nebylo by to zobchodovatelné. V tomto konkrétním případě by ale cena vyšla stejně jak podle prvního znaleckého posudku, tak podle druhého znaleckého posudku.

72. Obžalovaný se k výpovědi znalkyně Miroslavy Dostálové vyjádřil tak, že znalec Rybín vzal celkovou hodnotu pozemku a celého domu, kdy vycházel z posudku znalkyně Dostálové, na tom se shodli. Od této celkové ceny odečte cenu pozemku, na které je taky shoda, odečte dále cenu trvalých porostů, na které je taky shoda, a vyjde mu zbytek. Zbytek tedy tvoří hodnota celého domu v rámci celkové obvyklé ceny. A z toho vypočetl dvě třetiny. I pokud by předpokládali, že je podíl prodejní za dvě třetiny obvyklé ceny domu, tak výsledkem je číslo znalce Rybína. A znalkyně dodává, že na trhu by podíl této hodnoty ani nedosáhl. Pokud se výpočet provede jednoduše matematicky, tak dvě třetiny domu mají hodnotu 4 269 000 Kč a v součtu je to potom výsledek podle závěrů znalce Rybína, zhruba devět a půl milionu korun. Dle znalkyně mají ale podíly hodnotu nižší, a proto odkazuje na vyhláškové ocenění pro dvě třetiny domu. Paradoxně však ale celkový součet za pozemek, porosty a dvě třetiny vyhláškového ocenění domu je vyšší, pokud se to pojme za celý dům včetně pozemku, je vyšší než celková skutečná obvyklá cena.
73. Ze **znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady se specializací nemovitosti**, znalce Ing. Tomáše Rybína ze dne 17. 11. 2023 soud zjistil, že částka 10 072 915 Kč neodpovídá ceně obvyklé podle posudků znalkyně Miroslavy Dostálové. Celková částka, tedy cena nemovitých věcí, je určena sečtením dvou dílčích údajů: (i) cena 2/3 domu ve výši 4 801 819 Kč ($= 7\,202\,728,43 \cdot 2/3$) je určena tzv. administrativní cenou, která nemusí odpovídat ceně tržní, tedy ceně dosažitelné prodejem stejného domu ve stejném čase na trhu nemovitostí; (ii) cena pozemků ve výši 5 210 500 Kč je určena podle cenové mapy stavebních pozemků, cena trvalých porostů na pozemcích je určena podle oceňovací vyhlášky. Tento součet nelze vydávat za obvyklou cenu daného souboru nemovitostí (pozemků a dvou třetin domu). Aby bylo možné součet pokládat za cenu obvyklou, musely by se sčítat výhradně ceny obvyklé. Podle posudku č. 2772-039/2020 je cena domu včetně pozemků porovnáním s trhem nemovitostí určena odlišně – obvyklá cena nemovitých věcí (celého domu i pozemků) je stanovena na částku 11 675 340 Kč, administrativní cena je určena na částku 12 473 820 Kč, tedy určená škoda ve výši 10 072 915 Kč odpovídá ceně administrativní, a nikoliv ceně obvyklé – tržní. Vyjde-li se z posudku č. 2772-039/2020 a jednotlivých oceněných částí, pak vychází celková cena obvyklá za pozemky a celý dům celkem 11 675 000 Kč. Z toho cena pozemků je 5 210 500 Kč a cena trvalých porostů 60 596 Kč. Zbyde tedy obvyklá cena celého domu 6 403 904 Kč (výpočet $11\,675\,000 - 5\,210\,500 - 60\,596$). Hodnotu 7 202 728 Kč nelze použít jako obvyklou cenu za celý dům, neboť jde o tzv. vyhláškovou (administrativní) cenu. Proto znalec určil obvyklou cenu z celkové obvyklé ceny za soubor domu a pozemků dohromady. Obvyklá cena 2/3 domu je 4 269 270 Kč (výpočet $6\,403\,904 \cdot 2/3$). Celková obvyklá cena je tedy 9 540 370 Kč za pozemky a 2/3 domu (výpočet $5\,210\,500 + 60\,596 + 4\,269\,270$).

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

74. Soudní znalec **Ing. Tomáš Rybín** ve své výpovědi uvedl, že interpretoval výsledky znaleckého posudku znalkyně Dostálové. Znalkyně vypracovala dva znalecké posudky, znalecký posudek č. 2771 ocenil dům vyhláškovou cenou podle v té době platné oceňovací vyhlášky. Druhý znalecký posudek č. 2772 je rozsáhlejší, dům je oceněn vyhláškovou cenou, poté porovnávací metodou, to je podle vzorku cen nemovitostí, obdobných cen nemovitostí na trhu v době a v čase zpracování posudku, poté je oceněn pozemek a trvalé porosty. Cena nemovitosti je v obžalobě složena ze tří částí. První částkou jsou trvalé porosty oceněné na 60 596 Kč. Cena pozemků je oceněna podle cenové mapy hlavního města Prahy podle zákona o oceňování nemovitostí, resp. oceňovací vyhlášky. U ocenění domu jsou dvě ceny, první je vyhlášková, tedy parametry a koeficienty podle oceňovací vyhlášky, druhá je cena porovnávací, která byla zjištěna porovnáním s jinými nemovitostmi, které byly k prodeji v tom čase a době, je tam použit redukční koeficient na změnu času, protože ocenění bylo prováděno v roce 2020 a cena měla být stanovena v roce 2018. Částka uvedená v obžalobě je složena z ceny trvalých porostů, ceny pozemku a dvou třetin vyhláškové ceny. Toto ale není nejpresnější metoda, přesnější je cena porovnávací. Nejobjektivnější metoda je určení ceny porovnáním s reálným trhem nemovitostí. Neprováděl revizní znalecký posudek, nýbrž vycházel z posudku znalkyně Dostálové. V tomto případě byla vyhlášková cena vyšší, protože vyhlášková cena reflektuje události, které se staly před rokem.
75. Jeho závěr je takový, že obvyklá cena celého domu, pozemku a trvalých porostů je 11 675 000 Kč, z toho cena pozemku 5 210 500 Kč podle cenové mapy, cena trvalých porostů 60 596 Kč. V těchto částkách se neodlišuje od znalkyně Dostálové. Když od 11 675 000 Kč odečtete cenu pozemku a cenu trvalých porostů, zůstane mu obvyklá cena celého domu, tedy 6 403 904 Kč. Z téhle ceny se vezmou dvě třetiny. Celková obvyklá cena pozemku, trvalých porostů a dvou třetin domu je 9 540 370 Kč.
76. Vyhlášková cena nemusí být totožná jako cena obvyklá. Ministerstvo financí vydává pro každé období oceňovací vyhlášku, kde stanovuje koeficienty a základní ceny pro různé typy nemovitostí. Porovnání nemovitostí spočívá v tom, že se vezmou z trhu podobné nemovitosti, které se prodávají a srovnají se s oceňovanou nemovitostí. Cenou obvyklou podle § 2 odst. 2 zákona o oceňování nemovitostí se rozumí cena, která byla dosažena při prodeji stejného, popřípadě obdobného majetku nebo při poskytování stejné nebo obvyklé služby. Obvyklá cena je bližší skutečné situaci na trhu. Sám vycházel z ceny obvyklé, vyhláškovou cenou se tedy neřídil. Řídil se cenou, která vznikla porovnáním s cenou nemovitostí na trhu tak, jak bylo v posudku znalkyně Dostálové. Provedl i prohlídku nemovitosti. Běžně posudky dělá podle skutečně realizovaných prodejů, kdy si vyžádá cenové údaje o prodeji z katastru nemovitostí, tedy skutečnou prodejní cenu. Takto je to nejpresnější, podle vyhláškové metody oceňoval pozemky dříve. Znalkyně to nedělala podle skutečných prodejů, zřejmě nebyly k dispozici, dělala to podle realitní inzerce s koeficientem. On poté vycházel z cen, které znalkyně zpracovala. Porovnávací metoda je citlivá na výběr zvolených dat, ale to považuje v posudku znalkyně za správné.
77. Obžalovaný se k výpovědi znalce Ing. Tomáše Rybína vyjádřil tak, že znalci jsou ve shodě ohledně metodiky, vstupů a výsledku ocenění. Paní znalkyně sama v posudku určila obvyklou cenu domu, bylo potřebné spočítat toliko dvě třetiny z ceny obvyklé domu, protože mají za to, že v obžalobě to nebylo sečteno správně. Pro dům byla v obžalobě použita cena vyhlášková a pro porosty a pozemek cena obvyklá. Pan znalec pouze přičetl dvě třetiny ceny obvyklé, kterou určila v posudku znalkyně Dostálová. Nejedná se o spor mezi znalci, pouze o chybnou interpretaci v rámci obžaloby, která neodpovídá ceně obvyklé. Posudek znalce to pouze upřesňuje a vysvětluje.
78. Rozhodné skutkové okolnosti jsou doloženy též **listinnými důkazy**.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

79. K dispozici je především celý komplex lékařských zpráv mapující zdravotní stav zemřelého poškozeného J. U. a znalecké posudky vypracované pro účely řízení o zbavení svéprávnosti jmenovaného v roce 2019.
80. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie se zvláštní specializací gerontopsychiatrie vypracovaného znalcem MUDR. Tomášem Turkem dne 15. 9. 2019 a ze dne 1. 12. 2019 vyplývá, že poškozený J. U. trpí xxx. Tato porucha je trvalého rázu, nejedná se o přechodnou poruchu. Xxx xxx xxx xxx xxx xxx xxx . Tato porucha ovlivňuje rozpoznávací a ovládací schopnosti, které jsou v důsledku toho vymizelé. Je ovlivněna schopnost právně jednat, která je zcela vymizelá. Tudíž právním jednáním hrozí posuzovanému závažná právní újma. Tato porucha diskvalifikuje posuzovaného rozhodovat se a ten není schopen projevit svá přání (vyjma např. natažení ruky pro sklenici vody). Posuzovaný je zcela neschopen samostatně jednat v běžných záležitostech každodenního života a péče o svoji osobu. Není schopen nakládat samostatně s finančními prostředky, nemá žádnou reálnou představu a hodnotě peněz. Tato porucha jej činila neschopným právního aktu, tudíž nedokázal následky svého právního jednání posoudit, anebo své jednání ovládnout.
81. Ze znaleckého posudku vypracovaného soudní znalkyní MUDr. I. Diváckou, MBA ze dne 5. 7. 2020 vyplývá, že je zcela nepravděpodobné, aby zemřelý poškozený J. U. činil výslovná prohlášení, která jsou v protokolu o dědickém řízení uváděna. Znalkyně ve svých závěrech dále uvedla, že u zemřelého poškozeného se jedná o těžkou kognitivní poruchu. Pokud by měla srovnat tíži onemocnění, pak tato odpovídá syndromu těžké xxx. K postižení kognitivních funkcí došlo již před řadou let po xxx a s přibývajícím věkem k tomuto poškození mozku přibývaly i neurodegenerativní změny. xxx přitom byla na CT mozku patrná již v roce 2005. Poškozený J. U. tak není schopen komunikovat smysluplně s okolním světem. Do určité míry je schopen vyjádřit základní přání (např. co chce k jídlu), ale není schopen porozumět ani pokud by mu text někdo četl. Není proto schopen uzavírat žádné smlouvy, jednat s úřady, nakládat s financemi a spravovat svůj majetek. Není schopen ani porozumět základním pojmům jako je manželství, anebo volby. Schopen není ani rozhodovat o vlastní léčbě. Zároveň není schopen účasti na soudním jednání. Je velmi pravděpodobné, že smyslu jakéhokoli jednání vůbec neporozumí. Xxx, kterou trpí je těžkou kognitivní poruchou, která není jen přechodná a není léčbou ovlivnitelná. Porucha výrazně omezuje schopnost se rozhodovat a projevit své přání, nelze se s poškozeným smysluplně domluvit, a proto pečující osoba z velké části odhaduje jeho přání. Není schopen samostatně nakládat s finančními prostředky v žádné výši a nemůže spravovat své jmění, aniž by mu hrozila závažná újma, a to v žádném rozsahu. Nepochopí ani důsledky např. uzavření manželství nebo řízení o dědictví a ani důsledky obdobného jiného jednání. Poté, co poškozeného požádala o podpis, nebyl tak schopen učinit. Nemůže však vyloučit, že dříve toho nebyl schopen. Péče ze strany obžalovaného o jeho otce je obdivuhodná, neboť se o něj velice dobře stará a byť došlo k neuváženému jednání ze strany syna, kdy si na sebe nechal přepsat nějaký majetek, a to vedlo k rozporu v rodině, jeví se jako vhodný opatrovník, který zajišťuje všechny potřeby svého otce. Závěrem své znalecké analýzy uvedla, že si je syn poškozeného velmi dobře vědom jeho zdravotního stavu.
82. K dispozici je rovněž potvrzení o zdravotním stavu poškozeného J. U. ze dne 13. 11. 2018 vypracované MUDr. I. S.ou. Z něj vyplývá, že poškozený není schopen podpisu, pochopit rozsah jednání, zastupovat se v jednání, přebírat poštu, řešit právní souvislosti a nelze se s ním dorozumět. Obdobné skutečnosti pak vyplývají i z jejího Lékařského potvrzení pro sociální služby Centrin (umístění bez souhlasu žadatele, bez schopnosti jednat) z července roku 2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

[illegible]

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

[illegible]

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

95. Opatřeny byly rovněž výpisy péče za říjen až listopad roku 2018 poskytnuté pečovatelskou službou Xxx, z.ú. a smlouva o poskytnutí této služby obsahující podpis J. U. ročník xxx. Z výpisů péče přitom vyplývá, že J.mu U. bylo pomáháno při úkonech osobní hygieny, při běžných nákupech a pochůzkách, při oblékání a svlékání, při zprostředkování kontaktu se společenským prostředím. K dispozici byly i měsíční výkazy péče za roky 2018 až 2019.
96. Z protokolu o jednání před soudní komisařkou č.j. 26 D 776/2018-131, Nd 112/2018 sepsaného dne 30. 10. 2018 Mgr. M. Rambouskovou, notářskou kandidátkou Mgr. Alexandry Červové je patrné, že řízení o dědictví (po smrti I. U.) byl přítomen obžalovaný, poškozená L. K. a již zemřelý poškozený J. U.. Z protokolu vyplývá, že již zemřelý poškozený J. U. prohlásil, že „Poučení rozumí a žádnou námitku neuplatňuje“. Z usnesení č.j. 26 D 776/2018, Nd 112/2018 ze dne 30. 10. 2018 dále vyplývá, že již zemřelý poškozený J. U. prohlásil, že „dědictví neodmítá“ a že „uplatňuje právo na výhradu soupisu pozůstalosti“ s tím, že se všichni dohodli na tom, že pozůstalost bude spravovat obžalovaný Mgr. Ing. J. U.. Současně také z tohoto protokolu vyplývá, že poškozený J. U. prohlásil společně s L. K., že: „na jejich majetek není prohlášen konkurz, že nejsou v úpadku, že proti nim nebylo zahájeno insolvenční nebo exekuční řízení ani jin nesou známy žádné okolnosti, které by zahájení takové řízení odůvodňovaly“. Poškozený J. U. protokol vlastnoručně podepsal, přičemž v řízení nebyl nikterak zastoupen. Konečně, usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 č.j. 26 D 776/2018-142 ze dne 30. 10. 2018 pak došlo ke schválení dohody pozůstalého J. U. s pozůstalou dcerou L. K. a synem Mgr. Ing. J. U., a to tak že 1/2 domu (která byla mimo jiné předmětem dědictví) nabyli všichni tři rovným dílem (tedy 1/2 domu byla rovným dílem rozdělena, takže každý z nich získal jednu třetinu z poloviny domu). Tuto skutečnost rovněž potvrzují opatřené výpisy z katastru nemovitostí pořízené Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu Katastrální pracoviště Praha.
97. Z Darovací smlouvy ze dne 13. 11. 2018 vyplývá, že J. U., narozený xxx daroval svému synovi Mgr. Ing. J. U., nar. xxx spoluvlastnický podíl o velikosti id. 2/3 na domě čp. xxx nacházejícím se na pozemku par. č. xxx, v obci xxx, části obce Xxx. Tato darovací smlouva obsahuje podpisy obou účastníků spolu s ověřovací doložkou podpisů Obecního úřadu Xxx. Součástí této smlouvy je i návrh na vklad práva do katastru nemovitostí, kde v kolonce navrhovatel je označen obžalovaný Mgr. Ing. J. U.. Tento návrh na vklad práva do katastru nemovitostí byl společně s darovací smlouvou dne 16. 11. 2018 doručen Katastrálnímu úřadu pro hlavní město Prahu, který rozhodnutím pod č.j. V-79055/2018-101-N povolil vklad vlastnického práva, kdy právní účinky vznikly dnem 9. 1. 2019. Tyto skutečnosti vyplývají rovněž z „Informací o průběhu řízení“ doložených katastrálním úřadem.
98. K dispozici je rovněž rozsáhlá emailová komunikace mezi poškozenou L. K. a obžalovaným Mgr. Ing. J. U. týkající se návrhů na vypořádání dědictví po zemřelé matce obžalovaného a poškozené L. K..
99. Z předmětné emailové komunikace:
- ze dne 27. 7. 2018 vyplývá, že L. K. píše obžalovanému o tom, že „Šperky jsi nějak konzultoval s tátou – které jsou mámy a které jeho?“
 - ze dne 2. 8. 2018 v čase 14:08:43 vyplývá, že poškozená očekává nějaké podklady od notářky a žádá obžalovaného, aby jí to „pak poslal“ a současně vytyká svému bratrovi, že nereagoval na její návrh o společné setkání. Také bratra vyzývá k řešení situace, neboť zdravotní stav otce není dobrý a ráda by ho umístila do nějakého zařízení. Její otec podle ní „už opravdu potřebuje nepřetržitý dohled 24 hodin, zejména kvůli tomu, že si nezavolá sám jakoukoli pomoc v jakékoli tísni. Když začne hořet, uhoří, ale jsou to i jakékoli jiné méně dramatické situace které mohou nastat...“.
 - ze dne 5. 8. 2018 v čase 22:47 vyplývá mimo jiné, že za pečovatelské služby je zapláceno, neboť poškozený za pečovatelské služby L. K. zaplatil. A také obžalovaného informuje o

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

tom, že likvidaci vosího hnízda ruší kvůli ceně s tím, že „táta si myslí, že by to měl řešit MÚ“

- ze dne 18. 8. 2018 v čase 22:31 vyplývá mimo jiné, že předmětem emailu je probíhající dědické řízení. Uvádí, že „mám problém s tím, jak bude se zdroji moct prakticky nakládat, když není sám schopen komunikovat s například s bankou apod. – proto navrhuji, aby všechny volné finanční prostředky byly uloženy na jeho účet (včetně i těch do budoucna uvolněných finančních prostředků z podílových listů apod.), kde budou dva disponenti Ty a já, aby vše bylo transparentní a bylo využíváno k tátově zajištění, což by mělo být též oficiálně zmíněno“. V emailu dále uvádí návrhy věci i stran dalšího majetku, především pak vozidla, kdy uvádí: „co se týká auta – nebudu Ti určitě bránit, abys ho úspěšně prodal za 60 000 Kč, i když myslím, že 45 000 Kč už je cena více blízká reálné hodnotě. Vzhledem k tomu, že ani jeden z nás neplánuje auto využívat, navrhuji, že peníze z prodeje případnou plně tátovi – v tom případě se nebude muset řešit jakýkoli přepis, což by kromě zbytečné administrativy a nákladů znamenalo i ztrátu 1 ze 3 konkurenčních výhod vozu pro prodej – a to první majitel, nízké km, dobrý servis Švagr nemá za stávajících podmínek zájem, takže moje avizovaná informace o kupci není bohužel aktuální“ a závěrem píše: „Prosím, předej můj návrh i tátovi, aby ho mohl porovnat s Tvým původním návrhem“.
- ze dne 12. 9. 2018 v čase 22:57 vyplývá mimo jiné, že „táta má zájem o dům a k tomu bude mít auto a snubní prsteny – na čemž jsme se již shodli“. „Zbytek rozdělení nechám na Vás. A když už jsme u návrhů všelijakých možností, existuje i možnost, jak splnit právní vás obou tím, že tátovi odprodáš svůj podíl“. Zároveň svého bratra informuje, že chce uplatnit výhradu soupisu a že stačí, když „sepíšeme momentálně známé položky a ty všichni 3 podepíšeme, což už je v podstatě předpřipraveno“. Závěrem pak vyzývá obžalovaného k tomu, aby se s „tátou“ dohodnul.
- ze dne 26. 9. 2018 vyplývá, že se poškozené L. K. „ozval J. D., jestli budeme prodávat Fabii, měli by o ní s P. zájem – chtějí do 50 tisíc Kč, což jsem mu řekla, že je OK, když jsme se tak domluvili i pro dědictví. Ještě detailně neviděl, ale ví základní info – málo najeto, dobrý servis atd. Asi se musí počkat na vyřízení dědictví? Jeho telefonní číslo je kdyžtak xxx. Řekni, prosím, tátovi, že má J. zájem. Já mu to ještě řeknu, až se tam dostanu osobně. Dej mi prosím vědět, jak dál postupovat, jestli se s ním domluvíš nebo mám Fábii ukázat až tam budu atd. Díky a měj se fajn, L.“.
- ze dne 14. 12. 2018 v čase 20:47 vyplývá mimo jiné, že „V bydlení na xxx Ti nikdo nebrání, ani v minulosti nebránil. Můj podíl na domě není k prodeji. Aktuálně tam ale nikdo nebydlí, dům chátrá a moje otázka je, jestli jsi pro nebo proti pronájmu. Stejnou otázku mám i na tátou, který vlastní 2/3 domu“.
- ze dne 4. 5. 2019 v čase 23:41 vyplývá mimo jiné, že „Odvezené věci nemusíš nijak řešit, protože to byly částečně věci moje – které jsem zakoupila já – a částečně věci, ke kterým mi minulý rok táta řekl ANO, že si je můžu v budoucnu vzít a užívat je. Zřejmě se cítil provinile, že jsi ho donutil ti darovat zbytek domu a celý pozemek (přestože na těch nemovitostech tolik lpěl, jak jsi se i ty několikrát zmínil v mailech)“

100. K dispozici je rovněž emailová komunikace mezi již zemřelou matkou obžalovaného a H. B. z 22. 6. 2015 z níž vyplývá, „že už to nešlo dál, každý rozhovor s L. se změnil v hádku a M. urážky nemám zapotřebí poslouchat. Nechci to svádět jenom na ně, leckdy jsem měla raději mlčet. Je to škoda, kdyby to fungovalo, bylo by to oboustranně výhodné“.

101. Předložena byla rovněž emailová komunikace mezi obžalovaným a poškozenou L. K. ze dne 14. 7. 2020 a ze dne 22. 7. 2020, v níž obžalovaný vybízí svou sestru, at' navrhne nějaké mimosoudní řešení stran výše kupní ceny jejího spoluvlastnického podílu na domě.

102. Opatřena byla rovněž listina označená jako předžalobní výzva adresovaná obžalovanému Mgr. Ing. J. U., kterou na pokyn poškozené L. K. odeslal její právní zástupce dne 20. 12. 2019. V ní je navrhováno, aby v rámci smírného řešení obžalovaný převedl ve prospěch L. K. spoluvlastnický

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

podíl o velikosti 2/6 k předmětnému domu s tím, že pokud bude obžalovaný tento návrh akceptoval do 31. 12. 2019 bude „celá tato akce vyřešena“. Tato předžalobní výzva reagovala na přípis obžalovaného ze dne 11. 12. 2019, v němž svou sestru informoval o tom, že podal žalobu na zrušení a vypořádání spoluvlastnictví ve vztahu k domu č.p. xxx, postaveného na pozemku par. č. xxx, v obci xxx, v katastrálním území Xxx.

103. Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 č.j. 19 C 8/2020-72 ze dne 25. 6. 2020 dokládá, že žaloba na určení vlastnického práva k pozemku a 2/3 domu v Praze 6 – Xxx byla zamítnuta. Důvodem byla skutečnost, že žalobkyně (L. K.) nebyla účastníkem zpochybňovaného právního jednání (darovací smlouvy), resp. prvního vztahu a požadované určení by ani nemělo žádný přímý dopad do jejího právního postavení. Soud tak dospěl k závěru, že domáhá-li se žalobkyně určení, že její otec, jehož je žalobkyně potencionální dědičkou, vystupující v řízení v pozici žalovaného spolu s obdarovaným bratrem (druhým žalovaným), je vlastníkem podle žalobkyně neplatně darované nemovitosti, nemá žalobkyně na požadovaném určení naléhavý právní zájem a není k podání takové žaloby aktivně věcně legitimována. V takovém případě není soud vůbec oprávněn přezkoumávat žalobu po věcné stránce. Přezkum je totiž právě naléhavým právním zájmem podmíněn. Soud proto žalobu podanou dne 8. 1. 2020 zamítl, aniž by se věcně zabýval žalobkyní tvrzenými důvody neplatnosti darovací smlouvy.
104. K dispozici je rovněž rozsudek Okresního soudu Praha – západ č.j. 35 P 16/2020-253 ze dne 19. 11. 2020 s doložkou právní moci a usnesení Krajského soudu v Praze č.j. 24 Co 54/2021-361 ze dne 24. 6. 2021. Z těchto rozhodnutí vyplývá, že J. U., ročník xxx byl dne 19.11.2020 omezen ve svéprávnosti na dobu pěti let od právní moci rozsudku tak, že ze všech právních jednání je schopen samostatně jednat pouze v běžných záležitostech každodenního života s tím, že poškozený není schopen volit a být volen. Jeho opatrovníkem pak byl jmenován obžalovaný Mgr. Ing. J. U.. Návrh na omezení svéprávnosti podala dne 22. 11. 2019 poškozená L. K..
105. Opatřena byla rovněž kupní smlouva o prodeji motorového vozidla ze dne 6. 11. 2018. Předmětem této smlouvy je prodej osobního motorového vozidla značky Škoda Fabia. Prodávajícím je již zemřelý J. U. a kupujícím H. M.. Tato smlouva obsahuje podpis zemřelého poškozeného J. U..
106. Ze zprávy České spořitelny a.s. ze dne 1. 6. 2022 vyplývá, že na pobočce v Roztokách u Prahy proběhla s J. U. nar. xxx celkem dvě jednání, a to 22. 6. 2018 a 17. 8. 2018.
107. K dispozici byla rovněž darovací smlouva uzavřená dne 6. 5. 2019 mezi zemřelým J. U. na straně jedné a Nadačním fondem na podporu a rozvoj zdravotnických zařízení a zařízení sociálních služeb na straně druhé. Jejím předmětem je závazek darovat nadačnímu fondu pravidelný měsíční příspěvek ve výši 6 000 Kč, a to počínaje dubnem roku 2019. Dar bude poskytován formou převodu na bankovní účet č. xxx/0300 vedený u ČSOB a.s.
108. Opatřeny byly rovněž fotografie zachycující poškozeného J. U. staršího z let 2015 až 2021 z nejrůznějších rodinných oslav a svátků, stejně jako videonahrávky z oslavy narozenin poškozeného ze dne 24. 11. 2018, kdy se rodina sešla na slavnostním obědě v restauraci a také nahrávku, jak si poškozený dne 28. 6. 2020 připravuje léky na týden dopředu, včetně nahrávky poškozeného, jak si 25. 10. 2020 připravuje léky na týden dopředu.
109. K dispozici je rovněž úmrtní list. Z něj vyplývá, že poškozený J. U., narozený xxx zemřel dne xxx.
110. Ze zprávy finančního šetření ke dni 4. 3. 2022 vyplývá, že obžalovaný Mgr. Ing. J. U. je vlastníkem nemovitosti zapsané na LV xxx v rámci SJM s osobou P. U.. Zároveň spoluvlastní 5/6 nemovitosti zapsané na LV xxx společně s L. K.. Obžalovaný měl k dispozici práva k bankovnímu účtu, jehož majitelem byl J. U., ročník xxx. Peněžní prostředky uložené na tomto účtu byly použity k pokrytí životních a zdravotních nákladů osoby J. U., ročník xxx. Celková hodnota investičních nástrojů obžalovaného činí ke dni 1. 11. 2021 částku ve výši 1 278 193, 18 Kč. Z majetkového profilu obžalovaného je patrné, že jde o osobu s finančním a majetkovým povědomím a zázemím.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

111. Z pracovního hodnocení XXX Česká republika s.r.o. ze dne 27. 4. 2022 vyplývá, že obžalovaný pracuje v této společnosti na pozici „xxx“, v oddělení xxx, v jehož rámci je odpovědný za poskytování služeb klientům XXX v oblasti xxx. Současně xxx xxx xxx. Ve společnosti pracuje od ledna roku 2015, a to na základě pracovní smlouvy. Jedná se o spolehlivého, důvěryhodného vedoucího zaměstnance, který je svými kolegy plně respektován a vnímám jako odborník ve svém oboru. Nebyl nikdy kázeňsky trestán ani napomínán a nebylo proti němu vedeno žádné disciplinární řízení. Společnost s ním i nadále počítá jako se svým zaměstnancem.
112. Z Opisu rejstříku trestů a evidence přestupků vyplývá, že obžalovaný nebyl nikdy soudně trestán a nebyl ani postižen za přestupek.
113. Městský soud v Praze, vycházející ze shora uvedených důkazů, které **hodnotil** jednotlivě i v jejich souhrnu, dospěl k závěru, že se obžalovaný Ing. Mgr. J. U. dopustil stíhané trestné činnosti. Za podstatné přitom v této souvislosti považoval zejména následující skutečnosti:
114. Skutkový stav je přesvědčivě doložen celým komplexem listinných důkazů, zejména darovací smlouvou, návrhem na vklad do katastru nemovitostí, lékařskými zprávami, znaleckými posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie a z oboru ekonomiky.
115. Skutečnost, že zemřelý poškozený J. U. převedl svůj spoluvlastnický podíl o velikosti id. 2/3 na domě čp. xxx nacházejícím se na pozemku par. č. xxx, v obci Praha, části obce Xxx na obžalovaného Ing. Mgr. J. U. vyplývá z opatřené darovací smlouvy ze dne 13. 11. 2018, která obsahuje jejich úředně ověřené podpisy. Dokladem tohoto převodu je i doložený výpis z katastru nemovitostí. Z něj vyplývá, že právní účinky vkladu nastaly dne 9. 1. 2019. Ostatně, sám obžalovaný se přihlásil k vypracování této smlouvy a podání návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí a také ve své výpovědi velmi podrobně popsal, za jakých okolností jí vypracoval, stejně jako to, za jakých okolností byla podepsána. V této souvislosti uvedl, že v souvislosti s dělením majetku po smrti matky vznikaly mezi ním a jeho sestrou L. K. různé návrhy řešení. Komunikace probíhala prostřednictvím emailů, neboť vztahy v rodině nebyly dobré. Jedním z návrhů bylo, že on zdědí celý dům a jeho sestra větší část finančních aktiv. Ta s tímto návrhem zpočátku souhlasila, avšak později přišla s tím, že nejdříve chce dům zdědit a až poté by mu svou část odprodala. Veškeré návrhy mezi ním a sestrou přitom průběžně řešil se svým otcem J. U.. V té době – zhruba v polovině září roku 2018 – však přišel jeho otec s návrhem, že by mu „chtěl svůj podíl na domě přenechat“. Konkrétně jeho otec tehdy řekl: „J. – dům – Xxx“. Opakovaně se otce ptal, jestli tak chce skutečně učinit s tím, že „to dělat nemusí“. Dokonce mu obžalovaný i pro názornost nakreslil dům a na lístečky napsal jména „J.“, „L.“ a „oba“. Vybavil si, že jeho otec k obrázku domu přiřadil lísteček s jeho jménem. Tím otec jednoznačně projevil svou vůli darovat část domu právě jemu. Neměl přitom důvod jakkoliv pochybovat o tom, že nejde o pravou a vážně projevenou vůli jeho otce.
116. Na místě tak bylo posoudit, zda dnes již zemřelý poškozený J. U. byl schopen skutečně samostatně právně jednat a posoudit, co podepisuje a současně, zda byl schopen pochopit podstatu a důsledky převodu části domu na svého syna, stejně jako to, zda obžalovanému Ing. Mgr. J. U. byl znám jeho duševní stav a zda věděl, že jeho otec není schopen řádně předvídat možné následky svého jednání, a že obsah listiny neodráží jeho pravou vůli.
117. Z opatřených lékařských zpráv, sdělení pečovatelských ústavů, znaleckých posudků vypracovaných pro účely řízení o omezení svéprávnosti mající povahu v tomto řízení listinného důkazu, a konečně i ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, stejně jako ze svědectví slyšených svědků, především pak psychiatrů a ošetřující lékařky vyplývá, že poškozený trpěl těžkou smíšenou fatickou poruchou v chronickém stádiu verbální apraxie, kdy sice porozumění základním pokynům bylo zachováno, avšak již v běžné komunikaci bylo zjevné narušení porozumění mluvené řeči. Z lékařské zprávy Rehabilitační kliniky Xxx se pak dokládá, že poškozený nebyl schopen zhodnotit vlastní řečovou produkci, neboť u něj došlo k narušení kognitivních funkcí. Tyto závěry obsažené v lékařských zprávách pak plně korespondují se závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

znaleckého posudku vypracovaného znalcem MUDr. Tomášem Turkem a znaleckým posudkem vypracovaným znalkyní MUDr. I. Diváckou pro účely řízení o omezení svéprávnosti. Z prvního z těchto posudků vyplývá, že u poškozeného byla přítomna xxx trvalého charakteru, a to plně rozvinutá xxx. Jedná se o chorobu vzniklou na základě xxx xxx xxx. V takovém případě jsou zcela vymizelé exekutivní funkce, tedy vůle, plánování, účelné jednání a úspěšný výkon činnosti. Poškozena byla také paměť, orientace a myšlení. Z psychiatrického hlediska byl poškozený zcela neschopen činit jakékoliv právní úkony, včetně těch nejzákladnějších, přičemž nebyl schopen se postarat sám o sebe ani v základních oblastech ani zabezpečit své základní osobní potřeby (jako je hydratace, strava a osobní hygiena). K obdobným závěrům pak dospěla ve svém znaleckém posudku i znalkyně MUDr. I. Divácká. Ta uvedla, že na CT mozku poškozeného byla znatelná xxx minimálně už od roku 2005. xxx xxx xxx čímž došlo k poruše řeči jak ve smyslu vyjadřování, tak ve smyslu porozumění. Obdobně se pak oba znalci vyjádřili v rámci své svědecké výpovědi učiněné před soudem (bod 63 a 64). Nad rámec toho svědkyně MUDr. I. Divácká uvedla, že schopnost podpisu je schopností automatickou, takže jí má zachovanou každý člověk bez ohledu na to, v jakém těžkém duševním deficitu se nachází. Setrvala na tom, že poškozený nemohl být a rozhodně nebyl schopen pronášet jakékoli věty s ohledem na své postižení a jeho zdravotní stav musel být zcela zřejmý jeho rodině a blízkému okolí. V jeho případě došlo ke smíšené fatické poruše, což znamená, že nebyl schopen se vyjádřit a současně nebyl schopen rozumět. To ostatně odpovídalo tomu, že v době, kdy poškozeného vyšetřovala, tak pouze kýval, odpovídal jednoslovně, nikoli však v relaci dotazů, což znamená, že neodpovídal na to, co byl tázán. Jinak řečeno, poškozený – podle ní – vůbec nerozuměl tomu, co mu v průběhu vyšetření říkala a když jej testovala, zda je schopen si uložit léky do dávkovače, tak vůbec nepochopil, o čem znalkyně žádá. Zdůraznila přitom, že již z lékařské zprávy lékařky MUDr. P. z roku 1988 vyplývá, že je s poškozeným velmi těžká domluva pro expresivní xxx a těžké vybavování údajů. Uzavřela tak, že již od roku 1988 trpěl poškozený závažným narušením duševních funkcí. Vysvětlila, že jakmile je středně těžký nebo těžký kognitivní deficit, tak není člověk schopen právního jednání, což vyplývá z forenzních výzkumů. Úroveň duševních funkcí byla u poškozeného nepřehlédnutelná a dodala, že „nebyl schopen komunikovat na jiné, než bazální úrovni“. Kdyby neměl narušeny duševní funkce, tak by byl schopný se o sebe postarat. Naopak, pokud není schopen si zařídit život bez pomoci druhé osoby, tak se jedná minimálně o středně těžký kognitivní deficit, který již znemožňuje právní jednání. Po smrti své manželky v květnu roku 2018 pak byl zcela závislý na péči obžalovaného, neboť sám by toho s ohledem na výše uvedené nebyl schopen.

118. Ve shodě s těmito listinnými důkazy a svědeckými výpověďmi psychiatrů MUDr. Tomáše Turka a MUDr. I. Divácké vyzněl i znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, zpracovávaný v této trestní věci soudními znalci MUDr. Vlastimilem Tichým a PhDr. J. Klosem, Ph.D. Z něj vyplynulo, že u poškozeného je přítomna těžká kognitivní porucha srovnatelná s xxx, prvotně vaskulárně etiologie vzniklé v roce 1981 xxx s následným krvácením do mozku a následnou operativní evakuací hematomu z mozku a taktéž s následnou těžkou globální fatickou poruchou, posléze ještě zhoršenou neurodegenerativními změnami mozku. Tyto výše uvedené poruchy byly přítomny i v době podpisu předmětné smlouvy dne 13. 11. 2018 a závažným psychopatologickým způsobem negativně ovlivňovaly jeho rozpoznávací i ovládací schopnosti, včetně těch projevů vůle a učinit závažná právní rozhodnutí, včetně kvalifikovaného zvážení všech následků. Minimálně od okamžiku xxx xxx xxx v roce 2001 vznikla u poškozeného xxx, která způsobila, že již od roku 2014 se s ním nedalo prakticky domluvit. V roce 2018 tak u něj byly nepochybně ovládací i rozpoznávací schopnosti zcela vymizelé. S ohledem na to poškozený nebyl rozhodně způsobilý k uzavírání smluv, k podpisům a vůbec k jakémukoli úřednímu a právnímu jednání, neboť byly těžkým způsobem narušeny jeho kognitivní funkce, a to do pásma xxx.

119. Shodně pak způsob komunikace s poškozeným popisovaly ošetřovatelky poškozeného J. D. a A. M., stejně jako ošetřující lékařka MUDr. I. S., neurolog doc. MUDr. Z. V., Ph.D., MBA, sestra obžalovaného L. K. a její manžel M. K.. Ti se vyjadřovali především ke schopnosti poškozeného

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

komunikovat. Tak předně, pečovatelka J. D. uvedla, že poškozený na konci listopadu roku 2018 nekomunikoval. Na všechno říkal „ano“, „ano“ a vše odkýval. Veškeré pokyny, které mu dávala, provedl, avšak šlo o pokyny typu „zvedněte horní a dolní končetiny, zakružte“. Nikdy od něj neslyšela jiné slovo, než „ano“, nikdy po ní nic nechtěl a nikdy jí neodpověděl celou větou. Naproti tomu pečovatelka A. M. uvedla, že úplnou anamnézu sice neznala, ale od snachy poškozeného věděla, že měl xxx. I ona uvedla, že poškozený odpovídal jen „ano“ a „dobrý“, nic jiného neříkal. V listopadu roku 2018 a následně ještě asi 3 měsíce, co za ním docházela, ví, že nebyl schopný s ní komunikovat ani jí odpovídat, „prostě nevěděl“. Zpočátku se ptala, jaký je den, měsíc a rok, ale poškozený vůbec nevěděl, co mu říká a nikdy ho ani neviděla připravovat si léky. Po mentální stránce už nebylo, jak se zhoršovat. Pokud tedy k nějakému zhoršování docházelo, pak jen po fyzické stránce. Obdobně se pak vyjádřil i M. K., nar. xxx. Ten uvedl, že jeho tchán moc nechápal, o čem se doma baví s tím, že říkal pouze „ano“, „dobrý“ a „ahoj“. Jeho stav se nijak po psychické stránce fakticky nezhoršoval. Pokud se něco zhoršovalo, tak to byla jeho fyzická stránka. Konečně ošetřující lékařka poškozeného MUDr. I. S. uvedla, že jmenovaný byl postižený motoricky i psychicky, kdy měl těžkou expresivní poruchu vyjadřování. Podle ní nebyl už v roce 2010 schopen právních úkonů. Potřeboval totiž pomoc při rozhodování, protože odpovídal pouze „ano“. Podstatu lékařských úkonů by určitě nepochopil. Když mu řekla, aby se vysvětlil, tak mu to musela naznačit a jeho manželka mu pomáhala. Na její pokyny zpočátku nereagoval, ale když byl u ní opakovaně, tak už na ně reagoval. To proto, že se opakovala stále stejná věc. Kompletní lékařskou dokumentaci předávala obžalovanému, což je doloženo podepsaným potvrzením o předání. Shodně pak vyzněla i výpověď neurologa doc. MUDr. Zdeňka V., Ph.D., MBA, který poškozeného vyšetřoval v srpnu roku 2018. Ten k poškozenému uvedl, že měl poruchy řeči ve smyslu její produkce a porozumění. Vybavil si, že seděl v ordinaci v křesle, na jeho výzvy nereagoval a pravou ruku nedokázal používat. Nebyl schopen komunikovat, nevyhověl ani jednoduché výzvě, nerozuměl, nemluvil, neřekl jméno. Nedokázal vyjádřit žádnou svou potřebu. To, zda se orientoval v čase a prostoru, neví, neboť poškozený vůbec nemluvil. Protože nebyl schopen porozumět jednoduché výzvě, domnívá se, že nebyl schopen ani samostatného rozhodování. Uvedl, že poškozený nebyl schopen na výzvu ani zavřít oči a vypláznout jazyk. Spolu s poškozeným byl vždy přítomen obžalovaný Mgr. Ing. J. U.. Shora uvedené pak nepřímo potvrdil i xxx MUDr. M. J., kterého poškozený navštěvoval kvůli xxx. Ten uvedl, že na jednoduché pokyny (aby si lehnul a sednul) reagoval normálně, ale v posledních letech mu musela pomáhat rodina.

120. Shora uvedené důkazy pak zcela jednoznačně vyvracejí tvrzení obžalovaného Mgr. Ing. J. U. o tom, že jeho otec měl „tělesné postižení toliko z pohledu řeči“, nikoli psychiatrické, že si byl vědom hodnoty peněz a dokázal se rozhodovat sám o sobě a také chápat obsah zpráv a číst knihy, noviny a časopisy, byť měl velmi omezenou slovní zásobu, stejně jako to, že byl schopný projevit svou vůli a přání, konkrétně pak přečíst si darovací smlouvu, pochopit její obsah a podepsat ji. Zkrátka vylučují tvrzení obžalovaného v tom smyslu, že i přes fyzické omezení to měl jeho otec „v hlavě v pořádku“. V této souvislosti je namístě zdůraznit závěr znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, že poškozený dokázal projevit toliko bazální přání týkající se jídla a činností, která se neustále opakovala. Obdobně pak s ohledem na výše uvedené nemohlo obstát ani tvrzení obžalovaného o tom, že s otcem probíral politické záležitosti a složitější témata, protože toho poškozený nebyl zcela objektivně schopen. Ostatně, již koncem roku 2014 byl poškozený J. U. hospitalizován na rehabilitační klinice, kdy důvodem hospitalizace bylo mimo jiné i to, že nereagoval adekvátně na všechny pokyny a dotazy, kdy byla nejistá i orientace osobou, časem, místem, a již tehdy to bylo lékaři přisuzováno jeho nedobrému duševnímu stavu. Tato skutečnost vyplývá z lékařské zprávy Rehabilitační kliniky Xxx ze dne 6. 12. 2014. Na tomto závěru pak nemůže změnit nic ani tvrzení obžalovaného spočívající v tom, že jeho otec byl schopen podpisu, neboť z výpovědi svědkyně MUDr. I. Divákové a MUDr. Tomáše Turka vyplývá, že schopnost podpisu je automatická a má ji zachovanou každý člověk, a to bez ohledu na to, v jakém těžkém duševním deficitu je. Schopnost určitým způsobem se někde podepsat ještě neznamená, že taková osoba je srozuměná s podstatou toho, co podepisuje. To byl ostatně i případ

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

poškozeného J. U., který nebyl schopen zvážit následky svého chování a jednání, jak ostatně vyplývá ze závěrů znalecké analýzy soudního znalce MUDr. Vlastimila Tichého. Ten na konto poškozeného uvedl, že se mu řekne věta, není schopen porozumět významu, protože si nedokáže v mozku představit, co to je a nedokáže to popsat, takže ani nechápe souvislosti a logičnost věcí. To vše je pak rámováno svědectvím poškozené L. K., která ve své výpovědi uvedla, že „nikdy nepodepsal žádný dokument bez přítomnosti někoho z rodiny“, byl apatický a bylo s ním možné řešit pouze věc týkající se osobní hygieny a stravy.

121. Obstát pak nemohla ani obhajoba obžalovaného založená na tom, že znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie zpracovaný v této trestní věci není směrodatný, neboť znalci viděli jeho otce až v roce 2021 a navíc vycházeli z „historických lékařských zpráv“ s tím, že podle lékařské zprávy z Fakultní nemocnice v Motole ze dne 25. 1. 2018 je pro zjištění těžké kognitivní poruchy třeba dalšího vyšetření, neboť již v této lékařské zprávě se naopak konstatuje „těžká smíšená fatická porucha v chronickém stádiu verbální apraxie“ s tím, že porozumění je u poškozeného výrazně narušeno. Pro úplnost pak soud dodává, že soudní znalci v roce 2021 osobně viděli poškozeného a vyšetřovali ho, přičemž soudní znalec z odvětví psychiatrie MUDr. Vlastimil Tichý jednoznačně konstatoval těžkou kognitivní poruchu srovnatelnou s xxx, prvotně xxx etiologie (vzniklé již v roce 1981 xxx) s následným krvácením do mozku v roce 2001, kdy již vznikla těžká globální fatická porucha. Ta byla posléze ještě zhoršena neurodegenerativními změnami mozku, takže již od roku 2014 nebylo prakticky možné se s poškozeným J. U. domluvit a jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti byly zcela vymizelé. Pokud tedy jmenovaní znalci poškozeného vyšetřovali s větším časovým odstupem od popisu darovací smlouvy podepsané v roce 2018, nemohlo to mít na jejich závěry žádný podstatný vliv. K námitce obžalovaného soud uvádí, že znalci vycházeli mimo jiné – vedle samotného vyšetření poškozeného a lékařských zpráv – rovněž se svědeckých výpovědí slyšených svědků, takže lékařské zprávy samy o sobě netvořily těžiště pro jejich výstupy znalecké analýzy. Nadto ve svém znaleckém posudku konstatovali, že měli dostatek podkladů k učinění závěrů o xxx poškozeného, přičemž žádné další podklady by na jejich závěru nic nezměnily. To na rozdíl od znalce z oboru forenzní psychologie PhDr. Karla Netíka, CSc., který zpracoval znalecký posudek – předložený v průběhu hlavního líčení obžalovaným Mgr. Ing. J. U. – zaměřený na schopnost komunikace zemřelého poškozeného J. U.. Městský soud v Praze však z tohoto znaleckého posudku nevycházel, neboť jeho závěry byly ve světle jiných důkazních prostředků shledány nesprávnými. Otázkou pak byla i věrohodnost jeho závěrů z pohledu úplnosti a bezvadnosti podkladových materiálů, které znalec použil při svém zkoumání a formulování svých závěrů. Tak předně, pokud soudní znalec PhDr. Karel Netík, CSc. uzavřel, že není možné s jistotou dospět k závěru o tom, že poškozený J. U. nebyl schopen porozumět obsahu darovací smlouvy a odkazoval na lékařské zprávy, pak tento jeho závěr spolehlivě vyvrací nejen znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, ale i svědecké výpovědi svědků MUDr. I. Divácké, MUDr. Tomáše Turka, MUDr. I. S., doc. MUDr. Z. V., Ph.D., MBA, a ošetrovatelek A. M. a J. D.. Nadto, soudní znalec PhDr. Karel Netík, CSc. k tomuto závěru dospěl, aniž by poškozeného J. U. jakkoli vyšetřil, anebo s ním alespoň hovořil. To na rozdíl od soudních znalců MUDr. Vlastimila Tichého a PhDr. J. Kloseho, Ph.D., kteří poškozeného osobně dne 24. 5. 2021 navštívili v jeho bydlišti, viděli ho a pokusili se ho psychologicky vyšetřit, což však nebylo s ohledem na jeho stav možné. Nesprávný je pak i závěr o tom, že poškozený trpěl nejprve smíšenou xxx, což neznámá neschopnost vnímat, která se až následně určitým způsobem upravila. Pokud soud odhlédne od toho, že soudní znalec PhDr. Karel Netík, CSc. není z pozice znalce z oboru psychologie oprávněn vyjadřovat se k otázkám duševních poruch, neboť to přísluší toliko znalcům z oboru psychiatrie, pak ani tento jeho závěr není správný. Soudní znalec z oboru psychiatrie MUDr. Vlastimil Tichý, ale i psychiatři MUDr. Tomáš Turek a MUDr. I. Divácká se totiž jednoznačně shodli v tom, že poškozený trpěl těžkou xxx xxx xxx, která prvotně vznikla v roce 1981 (xxx) a následně došlo v roce 2001 ke krvácení do mozku, kdy evakuací hematomu z mozku vznikla těžká globální fatická porucha. Pokud se pak tato porucha jakkoli v čase vyvíjela, pak jen z pohledu neurodegenerativních změn. Nicméně, minimálně od roku 2014

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

nebylo praktický možné se s poškozeným domluvit a jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti byly zcela vymizelé. Všichni tři lékaři z odvětví psychiatrie přitom osobně poškozeného J. U. viděli a vyšetřovali ho. Obdobně pak vyznívá i převážná část lékařských zpráv, zejména pak zpráva z Nemocnice Xxx ze dne 6. 12. 2014 a zpráva z Nemocnice na Homolce ze dne 21. 9. 2015, kde již byla „xxx“ diagnostikována; a tento závěr nepřímě potvrzují i již zmíněné ošetřovatelky A. M. a J. D., když popisovaly chování a způsob komunikace s poškozeným. Jediné, v čem soud závěrům znalecké analýzy znalce PhDr. Karla Netíka, Ph.D. přisvědčil, bylo, že se u poškozeného J. U. za 40 let jeho postižení vyvinula i neverbální komunikace, kdy byl schopen vyjádřit své potřeby, avšak podle soudu s tou výjimkou, že toho byl schopen toliko na úrovni bazální, nikoli abstraktní. To ostatně potvrzují i shora již zmínění lékaři z oboru psychiatrie MUDr. Vlastimil Tichý, MUDr. Tomáše Turek a MUDr. I. Divácká. Celkově vzato pak má soud zato, že časový odstup nemohl mít vliv na kvalitu zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, neboť ke vzniku xxx došlo minimálně už v roce 2014.

122. Namíste bylo vypořádat se i s další námitkou obžalovaného spočívající v tom, že znalci MUDr. Vlastimil Tichý a PhDr. J. Klose, Ph.D. ve svém znaleckém posudku odkazovali na lékařské zprávy, které nebyly součástí trestního spisu a navíc některé lékařské zprávy – z neurologie a logopedie – obsahovaly konstatování, že je poškozený J. U. „orientován a spolupracuje“, což podle obžalovaného vylučuje závěry lékařských zpráv o tom, že nebyl schopen chápat souvislé věty ani souvislosti z nich vyplývající. Těžištěm znaleckého zkoumání nebyly jen lékařské zprávy, ale i výpovědi svědků a znalecké posudky vypracované pro účely řízení o omezení svéprávnosti. Tím se soudní znalci ostatně ani nijak netajili, neboť poskytovaly velmi kvalitní základ pro jejich znaleckou analýzu. Vedle toho měli k dispozici i kompletní zdravotní dokumentaci Fakultní nemocnice Motol a lékařské zprávy z Rehabilitační kliniky Xxx, které považovali za stěžejní a co do rozsahu a obsahu za dostačující. Městský soud v Praze tak nemá důvod pochybovat o úplnosti a bezvadnosti podkladových materiálů, které zmínění znalci použili při svém zkoumání a formulování svých závěrů. Navíc znalecký posudek nebyl jediným důkazem v této trestní věci.
123. Pokud jde o obžalovaným zmiňovaná konstatování obsažená v některých lékařských zprávách z odvětví neurologie a logopedie v tom smyslu, že je poškozený J. U. „orientován a spolupracuje“, pak Městský soud v Praze uvádí, že je všeobecně známo, že v lékařských zprávách se nacházejí slova, která vypadávají z celkového kontextu. Lékaři je píšou automaticky při příjmu nebo propuštění pacienta, aniž by se blíže zabývali tím, jak je to ve skutečnosti. To platí tím spíše, když jde o text psaný malým písmem, který je zpravidla již předepsaný na formulářích, do nichž následně lékaři vypisují závěry svých vlastních vyšetření. Nadto, tito lékaři ani nebyli psychiatři, aby mohli k takovému závěru dospět, a navíc předmětné zprávy na jiných místech obsahují diagnózu objektivně vylučující orientaci a spolupráci poškozeného J. U., takže jsou v tomto smyslu vnitřně rozporné. Nad rámec toho soud doplňuje, že konec konců určitá orientace a spolupráce v základních věcech (v podobě pokynu posadit se, lehnout si, zvednout paže) nebyla v případě poškozeného vyloučena. V tomto kontextu je totiž třeba opětovně zmínit výpovědi ošetřující lékařky MUDr. I. S., xxx MUDr. M. M. J., psychiatra MUDr. Tomáše Turka, psychiatricku MUDr. I. Diváckou a soudního znalce MUDr. Vlastimila Tichého, kteří uváděli, že určitá spolupráce poškozeného v bazálních věcech – navíc opakovaně prováděná (a tudíž zautomatizovaná) – není vyloučena. Konkrétně pak ošetřující lékařka MUDr. I. S. na to konto uvedla, že „když mu řekla, aby se vysvlékl, tak mu to musela naznačit a manželka mu pomáhala. Bez pomoci by se nevysvlékl, ale nebránil se. Na její pokyny nejprve nereagoval. Když byl ale u ní opakovaně, tak už pokynu „asi rozuměl, protože se opakovala stejná věc“. Tato konstatování v některých lékařských zprávách z odvětví neurologie a logopedie podle soudu nijak nezpochybňují celkový závěr o tom, že poškozený J. U. nebyl schopen chápat podstatu jím činěných právních úkonů.
124. Shora uvedené závěry nemohla vyvrátit ani svědectví svědků PhDr. M. a R., R. Č., J. K., M. K., J. N., M. K., nar. xxx, H. D., V. H., J. V., H. R., L. Š., P. N., L. K., V. S. a P. U., kteří podle obžalovaného jasně dokládají, že jeho otec komunikoval a byl schopen chápat význam toho, co se

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

okolo něj dělo. Tak předně, svědek PhDr. M. R. – vedoucí pracovník odlehčovacího zařízení – s poškozeným osobně nikdy nehovořil, pouze při jeho příjmu (kdy však fakticky jednal s obžalovaným) ho viděl a „přišlo mu, že ho vnímá a chápe“. To podle soudu rozhodně neposkytuje relevantní svědectví o tom, že poškozený nebyl stížen duševní poruchou natolik, aby nebyl schopen chápat smysl jím činěných právních úkonů. Obdobně to platí i o svědectví svědků J. K., M. K., J. N., M. K., nar. xxx, H. D., V. H., V. S., L. K., P. N. a J. V... Jde o skupinu svědků z řad příbuzných, osob blízkých a sousedů, kteří však nebyli s poškozeným v každodenním kontaktu, neřešili s ním žádná závažná témata, což ostatně všichni shodně potvrdili. Nadto se vesměs všichni shodli na tom, že poškozený J. U. měl problém s komunikací a že bylo obtížné s ním hovořit, pokud na něj člověk nebyl zvyklý, neboť se vyjadřoval pouze jednoslovně. Pokud pak tvrdili, že viděli poškozeného číst, anebo sledovat televizi, pak toto vysvětluje velmi dobře ve svém znaleckém posudku znalec MUDr. Vlastimil Tichý, který na to konto uvádí, že pokud poškozený četl noviny nebo sledoval televizi, tak se jen díval, ale nebyl schopen pochopit obsah textu nebo zprávy, a to s ohledem na jeho poruchu kognitivních funkcí. Ta současně vylučovala i to, aby poškozený chápal souvislé věty a souvislosti z nich vyplývající, jak o tom tito svědci hovořili. Nadto slyšení znalci MUDr. Vlastimil Tichý a PhDr. J. Klose, MBA, ale i svědci MUDr. I. S., MUDr. Tomáš Turek a MUDr. I. Divácká shodně uvedli, že duševní stav poškozeného J. U. musel být jednoznačně viditelný i pro jeho okolí. Jestliže pak svědkyně P. U. uváděla, že jí poškozený ukázal v časopisu nějaké jídlo a ona z toho vyvodila, že by rád, aby mu ho uvařila, pak to plně odpovídá závěrům předmětného znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie v tom směru, že byl poškozený schopen vyjadřovat svá přání na úrovni bazální. Svědkyně M. K., J. N., L. K. a V. S. sice hovořili o tom, že poškozený s obžalovaným probírali složitější témata, avšak ani jeden z nich tomu osobně přítomen nebyl, a o této skutečnosti věděli pouze zprostředkovaně od obžalovaného Mgr. Ing. J. U.. Ten se sice v tomto smyslu skutečně vyjadřoval tak, že to bylo s jeho otcem možné, nicméně tato tvrzení obžalovaného byla v procesu dokazování spolehlivě vyvrácena, jak je uvedeno výše.

125. Pokud jde o výpovědi svědků R. Č. a P. U., pak jejich výpovědi zněly v kontextu shora uvedeného značně nevěrohodně, a proto soud své skutkové závěry o jejich svědectví neopíral. Jejich výpovědi totiž nekorespondují ani s obsahem opatřených listinných důkazů, ani se svědeckými výpověďmi ostatních svědků, stejně jako nekorespondují se závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, a navíc jsou vnitřně rozporné. Jejich výpovědi tak stojí zcela osamoceně a nejsou podporovány žádným z opatřených důkazů. Svědkyně R. Č., která uváděla, že se jako pečovatelka setkala s poškozeným v roce 2018 celkem dvakrát, kdy poškozený chápal všechno, co mu říkala, reagoval na všechno, co se dělo v rodině, a dokonce ho viděla číst noviny, orientoval se v denním čase, poznával roční období, bylo možné si s ním povídat o obecných věcech a poškozený jí odpovídal krátkou větou nebo jednoslovně, si ve své výpovědi protirečela, neboť na jiném místě své výpovědi uváděla, že si nevšimla toho, že by se poškozený zajímal o okolí a komunikoval pouze omezeně, protože vyjadřování bylo horší, přičemž nikdy se nevyjadřoval delšími slovními spojeními. To vše je pak rámováno tím, že ze zprávy společnosti Xxx, z.ú. ze dne 14. 4. 2022 vyplývá, že R. Č. o poškozeného pečovala až od roku 2019. Nadto, její výpověď byla spolehlivě vyvrácena svědectvím ošetřovatelek J. D. a A., které popisovaly způsob komunikace s poškozeným a navíc – to na rozdíl od R. Č. – pečovaly o poškozeného v inkriminované době roku 2018. Její výpověď nebyla podporována ani výpovědí svědkyně P. U., neboť ta tvrdila, že si poškozený připravoval léky do dávkovače sám, ačkoli R. Č. uváděla, že si bral předem připravené léky z dávkovače, které mu připravovala jeho snaha P. U.. Ostatně, ani výpověď této svědkyně – manželky obžalovaného P. U. – nezněla příliš přesvědčivě a nebyla ani logická, a proto ani její líčení skutkového děje nevzal soud za základ svých skutkových zjištění. Poškozený J. U. si totiž objektivně nemohl v roce 2018 – jak bylo v procesu dokazování zjištěno a shora uvedeno – sám připravovat léky na týden dopředu, chystat si své osobní věci každý večer na komodu, číst noviny nebo časopisy a ukazovat jí články, sledovat čas na hodinách a podle nich si brát léky, téměř sám se oblékat, telefonovat se svou sestrou, sám chodit na vycházky a obouvat se,

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

vnímat smysl slov, mít abstraktní myšlení, vyptávat se na služební cesty obžalovaného, studovat a po částech se vracet k textům dokumentů, které měl podepisovat, jednat samostatně s bankami a úřady, přepočítávat si důchod „do poslední koruny“, anebo se aktivně zapojovat do dědického řízení po smrti jeho manželky I. U.. V této souvislosti soud poukazuje na argumentaci již shora uplatněnou ve vztahu k jednotlivým tvrzením obžalovaného (bod 117 až 121), neboť by jen opakoval to, co již bylo na to konto uvedeno, přičemž se soud i v tomto případě opírá o znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, lékařské zprávy, sdělení pečovatelských ústavů, svědectví ošetřující lékařsky MUDr. I. S., doc. MUDr. Z. V., Ph.D., MBA a psychiatrů MUDr. Tomáše Turka a MUDr. I. Divácké a dále slyšených svědků, zejména pak J. D. a A. M.. Její svědecká výpověď tak zůstala v procesu dokazování osamocena a v daném kontextu zněla značně nevěrohodně, když byla podporována toliko výpovědí jejího manžela – obžalovaného Mgr. Ing. J. U. – která však byla také v rámci dokazování spolehlivě vyvrácena. Konec konců, její výpověď se neshodovala ani s výpovědí obžalovaného stran průběhu dědického řízení, neboť obžalovaný svědkyni MUDr. I. Divácké při vyšetření poškozeného připustil, že v průběhu dědického řízení nepronášel věty uvedené v protokole o jednání před soudní komisařkou dne 30. 10. 2018. V kontextu uvedeného pak absolutně nevěrohodně vyzněla výpověď lékaře MUDr. R. S. a manžela sestry poškozeného V. S.. Pokud jde o posledně jmenovaného svědka V. S., pak ve vztahu k němu lze jen zopakovat argumentaci uplatněnou ve vztahu k svědkům PhDr. M. u R., J. K., M. K., J. N., M. K. i, nar. xxx, H. D., V. H., J. V., H. R., L. Š., P. N. a L. K. (bod 124 rozsudku). Samostatnou kapitolou je pak svědectví lékaře MUDr. R. S.. Ten převzal poškozeného do péče po lékařce MUDr. I. S., která o poškozeného z pozice obvodní lékařky pečovala od 27. 4. 2010 do 20. 12. 2018, přičemž kompletní lékařskou dokumentaci tento lékař mohl získat nejdříve až v polovině ledna roku 2019, neboť teprve 11. 1. 2019 byla původní praktickou lékařkou předána do rukou obžalovaného Mgr. Ing. J. U.. Jeho výpovědi o tom, že poškozený byl v roce 2019 orientován, že komunikoval se snachou a vnoučaty, že mluvil v krátkých větách, že byl svéprávný, že přišel sám do ordinace, že chápal podstatu registrace u lékaře a že odpovídal na otázky – soud neuvěřil, neboť byla nejenom v rozporu s výpovědí předešlé praktické lékařky MUDr. I. S., která pečovala o poškozeného přes 18 let, ale nekořespondovala ani s opatřeními lékařskými zprávami, sděleními pečovatelských ústavů a výpověďmi samotných pečovatelek a podporována nebyla ani závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, přičemž vyvrácena byla i svědkem doc. MUDr. Z. V., Ph.D., MBA. Navíc v situaci, kdy poškozený již v průběhu dědického řízení v říjnu 2018 nekomunikoval a nebyl schopen pronášet jakékoli věty – což potvrdil jak sám obžalovaný psychiatr MUDr. I. Divácké, tak i jeho sestra L. K. v rámci své výpovědi v hlavním líčení – nemohl svědek MUDr. R. S. poznat, zda se poškozený orientuje osobou, časem a prostorem. Také je zcela vyloučené, aby mu poškozený odpovídal na jeho dotazy v krátkých větách a sám dodržoval léčebný proces. To považuje Městský soud v Praze ve světle shora probraných důkazů za objektivně nemožné.

126. Pokud pak obžalovaný v procesu dokazování zpochybňoval výpověď svědkyně L. K. s tím, že na jednu stranu uvádí, že byl její otec zřetelně těžce dementní již po řadu let ještě před rokem 2018, ačkoli je v trestním spise založena dobová emailová komunikace, v níž svéprávnost svého otce nijak nezpochybňuje, a naopak soustavně komunikuje tak, že její otec je plně orientovaný a schopen smysluplně rozhodovat o majetku, kdy k tomuto náhlému obratu v názoru na jeho svéprávnost u ní došlo až tehdy, kdy by z tvrzené nesvéprávnosti otce mohla mít majetkový prospěch, uvádí Městský soud v Praze následující:
127. Nelze přehlédnout, že poškozená L. K. podala trestní oznámení na svého bratra Mgr. Ing. J. U. až poté, co byla její žaloba na určení vlastnického práva v civilním řízení soudem zamítnuta, stejně jako to, že špatným zdravotním stavem svého otce J. U. začala argumentovat až poté, co náhodně v lednu roku 2019 zjistila, že část domu přešla do vlastnictví obžalovaného, přičemž do té doby nebyl tehdejší duševní stav nikým z nich zpochybňován, a to ani v průběhu dědického řízení vedeného před Obvodním soudem pro Prahu 6 pod sp. zn. 26 D 776/2018 na podzim roku 2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

Stejně tak je z provedeného dokazování patrné, že vzájemné vztahy mezi obžalovaným a poškozenou nebyly dlouhodobě nikterak dobré, což ostatně potvrdila i P. U. a její setra M. K..

128. Sama poškozená L. K. nijak ve své výpovědi nezastírala, že trestní oznámení skutečně podala až poté, co vyčerpala všechny možné cesty občanskoprávní obrany. Obžalovaný jí sice nabízel vyrovnání v podobě finanční částky ve výši jednoho milionu korun, avšak to odmítla, neboť požadovala spoluvlastnický podíl na domě po svých rodičích, o nějž díky jednání svého bratra přišla. O tom, že došlo k darování předmětné nemovitosti se dozvěděla až náhodně z katastru nemovitostí, neboť jí o tom obžalovaný vůbec neinformoval a tuto skutečnost jí zatajil. Učinil tak – jak uvedla – navzdory tomu, že v té době probíhala četná komunikace ohledně vypořádání majetku v souvislosti s úmrtím jejich matky a také probíhalo dědické řízení. Sám obžalovaný uváděl, že jednání s otcem ohledně darování části domu probíhala delší dobu, takže musela zasahovat i do doby, kdy ještě probíhalo dědické řízení a kdy byly v kontaktu, ale po emailech.
129. To samo o sobě nicméně ještě nevypovídá nic o její věrohodnosti v rámci trestního řízení a nijak to nezmenšuje podíl na trestní odpovědnosti obžalovaného Mgr. Ing. J. U.. Její výpověď v tom smyslu, že poškozený – nebyl schopen číst knihy, nebyl schopen mluvit ani v jednoduchých větech, používal pouze jednotlivá slova, bylo možné s ním řešit pouze osobní hygienu, péči a stravu, nebyl schopný v roce 2015 používat jednoduchý mobilní telefon, nepodepisoval žádné dokumenty bez přítomnosti rodiny, nebyl schopen zavolat lékařskou pomoc ani řešit náročnější věci, dokázal říct „ne“ pouze na otázky ohledně jeho péče, nebyl schopen si ani připravovat léky a na pohřbu své manželky neprojevoval žádné emoce – naopak plně korespondovala se závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, s lékařskými zprávami, se sděleními pečovatelských ústavů a neposlední řadě i se svědeckými výpověďmi svědků MUDr. I. Diváček, MUDr. Tomáše Turka, MUDr. I. S., doc. MUDr. Z. V., Ph.D., MBA, A. M. a J. D.. To na rozdíl od výpovědi obžalovaného Mgr. Ing. J. U., která byla v procesu dokazování spolehlivě vyvrácena.
130. Také to, jak popsala průběh dědického řízení odpovídá tomu, jak stav poškozeného po její duševní stránce popisovali soudní znalci a lékaři z řad psychiatrů, včetně jeho ošetřující lékařky a pečovatelek D. a M.. Ostatně svědkyně MUDr. I. Diváková uvedla, že v průběhu vyšetřování poškozeného se dotazovala obžalovaného na průběh dědického řízení, zejména pak na schopnost jeho otce pronášet věty uvedené v protokole o jednání před soudní komisařkou, přičemž sám obžalovaný připustil, že jeho otec „věty nepronášel, maximálně odpověděl ano či ne“. Pokud pak poškozená L. K. akceptovala průběh dědického řízení, bylo tomu proto, že šlo o úkony ve prospěch jejího otce. Na tom nemohou nic změnit ani předmětné emaily, které samy o sobě nevypovídají v kontextu poměrů v rodině o tom, že poškozeného považovala za zcela svéprávného. Naopak z emailů je patrné, že veškeré záležitosti okolo majetku a běžných věcí v rodině řeší s obžalovaným Mgr. Ing. J. U. a v emailech ze dne 18. 8. 2018 a ze dne 28. 8. 2018 dokonce poukazuje na špatný zdravotní stav poškozeného J. U.. Jestliže pak v některých emailech vyzývala obžalovaného, aby to probral s jejich otcem, pak to byly zpravidla jednoduché záležitosti, které ve finále vždy řešil obžalovaný, nikoli její otec. Pokud si pak v létě roku 2018 odvážela nějaké vybavení domácnosti, pak šlo o běžné věci, kdy svému otci názorně věc ukázala a vzala si jí, což nepovažovala za nikterak neobvyklou věc vysoké hodnoty, která by zásadním způsobem poškozovala jejího otce. Navíc mu bylo možné názorně demonstrovat, že si vybavení domácnosti odváží. K emailu, v němž řešila s obžalovaným dluh s tím, že „jí ho otec zaplatil“ uvedla, že otcí řekla o dluhu a následně si vzala z jeho peněženky peníze. Obžalovaného o tom ve svém emailu informovala. To na rozdíl od obžalovaného, který jí o darovací smlouvě a o jednání okolo toho vůbec nic neřekl. Městský soud v Praze má zato, že četná emailová komunikace rozhodně nepotvrzuje, že poškozená L. K. byla přesvědčená o tom, že její otec je zcela svéprávný. To platí i o ostatních emailech, v nichž vše řeší primárně se svým bratrem.
131. Nicméně, pokud jde o již zmíněný motiv poškozené k podání trestního oznámení, pak nelze dospět k závěru, že byl veden snahou získat majetek na úkor obžalovaného Mgr. Ing. J. U.. Městský soud

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

v Praze má totiž zato, že tomu bylo právě naopak. Tak předně, obžalovaný uzavřel se svým otcem v listopadu roku 2018 darovací smlouvu, jejímž předmětem byla část podílu na předmětném domě, aniž by o tom poškozenou informoval. Na tom se shodli jak obžalovaný, tak poškozená a ve své výpovědi to potvrdila i manželka obžalovaného P. U.. O této skutečnosti se poškozená L. K. dozvěděla až v lednu 2019. V červnu 2019 obdržela od obžalovaného předžalobní výzvu na odkup jejího spoluvlastnického podílu na domě, který nabyla po své zemřelé matce. V listopadu 2019 – konkrétně dne 22. 11. 2019 – podala L. K. návrh na omezení svéprávnosti jejich otce, přičemž dne 11. 12. 2019 jí obžalovaný informoval o tom, že podal žalobu na zrušení a vypořádání jejího spoluvlastnického podílu k předmětnému domu. V reakci na to L. K. prostřednictvím svého právního zástupce dne 20. 12. 2019 žádá, aby dal věci do původního právního stavu. Dne 8. 1. 2020 pak podává žalobu na určení vlastnictví k předmětnému domu k civilnímu soudu. A po jejím zamítnutí z důvodu nedostatku aktivní věcné legitimace, podala v srpnu roku 2020 trestní oznámení.

132. Z uvedeného tedy vyplývá, že to byl naopak obžalovaný, kdo jako první činil kroky směřující k získání nemovitosti, jejíž hodnota byla vysoká a to tím, že nejprve předložil svému otci darovací smlouvu, přiměl ho jí podepsat, posléze podal návrh na zápis vkladu do katastru nemovitostí a podal proti poškozené L. K. žalobu na zrušení a vypořádání spoluvlastnického podílu. Pokud se pak poškozená L. K. prostřednictvím svého právního zástupce domáhala občanskoprávní cestou získání části nemovitosti zpět do dispozice jejího otce (v podobě nejprve návrhu na omezení svéprávnosti a posléze žalobou na určení vlastnictví), nelze to rozhodně označit za jednání motivované snahou obohatit se na úkor obžalovaného, ale obranou proti jeho protiprávnímu jednání. To vše v situaci, kdy její otec nebyl schopen projevit svou svobodnou vůli při darování této části spoluvlastnického podílu s ohledem na jeho duševní poruchu, jeho opatrovníkem byl ustanoven obžalovaný a její předchozí obrana občanskoprávní cestou byla neúspěšná, neboť nebyla věcně aktivně legitimována. Pro úplnost soud uvádí, že pokud obžalovaný dovozuje z předžalobní výzvy datované 20. 12. 2019, že poškozená L. K. nepožadovala vrácení podílu otci, ale převedení podílu na ní s cílem se obohatit, pak tomu neodpovídají její kroky činěné poté, co obžalovaný nereagoval na její výzvu, protože podanou žalobou dne 8. 1. 2020 na určení vlastnictví se domáhala vrácení majetku zpět do dispozice poškozeného, nikoli její.
133. Městský soud v Praze se neztotožnil ani s tvrzením obžalovaného o tom, že ještě v roce 2018 jeho sestra L. K. nic nenamítala proti tomu, aby její otec svým jménem uzavíral smlouvy, včetně smlouvy darovací nebo dědické, a proto je víc než jasné, že poškozená L. K. je výhradně motivována snahou získat majetek a poškodit tak obžalovaného. Pokud jde o proběhlé dědické řízení po její matce, pak v tomto případě šlo totiž o úkon, z něhož měl její otec majetkový prospěch, zatímco darováním části domu svému synovi mu vznikla ztráta. Soudu není zřejmé, co konkrétně má obžalovaný namysli onou darovací smlouvou. Patrně jde o darovací smlouvu, jejímž prostřednictvím daroval každý měsíc částku 6 000 Kč Nadačnímu fondu pro podporu a rozvoj zdravotnických zařízení a zařízení sociálních služeb, který o něj za to určitým způsobem pečoval. To však byl rovněž úkon, který poškozenému v konečném důsledku prospíval, a navíc nešlo o nijak mimořádně vysokou sumu, takže jí bylo možné podřadit pod běžné záležitosti.
134. Otázkou samozřejmě bylo, zda obžalovaný skutečně v době vyhotovení a předložení darovací smlouvy věděl, že poškozený J. U. není schopen činit právní úkony, nabývat práv a brát na sebe právní povinnosti. Obžalovaný tvrdil, že byl přesvědčen celou dobu o tom, že jeho otec byl omezen toliko po stránce fyzické, nikoli psychické. Měl sice problém v komunikaci s vyjadřováním, ale „v hlavě to měl v pořádku“. Postupně se naučil s otcem komunikovat, a tak mu na jeho projevu nepřišlo nic divného. Tato jeho obhajoba je však pro soud jen těžko uvěřitelná. Obžalovaný s poškozeným v inkriminované době roku 2018 bydlel, byl s ním pravidelně ve styku a denně o něj pečoval a také s ním docházel k lékařům na nejružnější lékařské prohlídky. S ohledem na to mu muselo být zřejmé, že jeho otec má problémy s komunikací. Na to usuzuje soud už proto, že již při komunikaci stran základních věcí týkajících se péče o poškozeného bylo nutné používat názorných

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

ukázek, aby vůbec pochopil, co se po něm požaduje. Lze si jen velmi těžko představit, jak by v kontextu shora uvedeného dokázal poškozený pochopit složité právní úkony a domyslet jejich důsledky, stejně jako to, že by obžalovaný nezapomněl, že jeho reakce nejsou adekvátní. To v situaci, kdy sama matka obžalovaného I. U. již v roce 2014 jako důvod návštěvy lékaře mimo jiné uváděla, že její manžel „má dosti nejistý pohyb a nereaguje adekvátně na všechny pokyny a dotazy“, přičemž poškozený byl od 12. 11. 2014 do 6. 12. 2014 hospitalizován v Nemocnici Xxx. Tvzení obžalovaného – o tom, že jeho otec chápal význam a důsledky svého jednání – není s ohledem na výše uvedené pro soud vůbec uvěřitelné. Obžalovanému muselo být již od počátku zřejmé, že poškozený není schopen právního jednání. Tím spíše, když jde o vysokoškolsky vzdělanou osobu, která má vedle ekonomického vzdělání taktéž vzdělání právní v oboru právo a právní věda, xxx Nadto pracuje jako xxx v xxx ve společnosti XXX Česká republika s.r.o. a současně xxx xxx xxx xxx.

135. Městský soud v Praze pak neuvěřil ani tomu, že obžalovaný neměl k dispozici žádné lékařské zprávy, z nichž by vyplývala diagnóza jeho otce. Lékařské zprávy – jak sám uvedl – dostával jeho otec vždy po příslušném vyšetření do ruky a měl je ve svém pokoji. V situaci, kdy nebyl schopný číst a měl problém s komunikací, musel se s lékařskými zprávami obžalovaný seznamovat už proto, že mohly obsahovat doporučení nebo medikaci, kterou by si jeho otec nemohl zajistit sám. Tak tomu ostatně i bylo, neboť užíval celou řadu léků a jeho manželka P. U. to v roce 2018 „kontrolovala“ a také připravovala. Nadto, praktická lékařka MUDr. I. S. potvrdila, že obžalovanému dne 11. 1. 2019 předala kompletní zdravotní dokumentaci poškozeného, což bylo sice až po podpisu darovací smlouvy a pouhé dva dny poté, co nastaly právní účinky zápisu vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí, ale minimálně od této doby musel být obžalovanému otcův duševní stav znám. Ani přesto obžalovaný na tuto skutečnost nijak nezareagoval a takto uzavřenou darovací smlouvu i nadále považoval za platnou a koncem roku 2019 dokonce podal proti L. K. žalobu na zrušení a vypořádání jejího spoluvlastnického podílu k domu. Konec konců i v řízení o omezení svéprávnosti jeho otce i nadále tvrdil, že poškozený chápal smysl a obsah toho, co činí. Soud má však zato, že tomu bylo ve skutečnosti daleko dříve, než po získání kompletní zdravotní dokumentace od praktické lékařky MUDr. I. S.. Již v roce 2005 totiž byla na CT mozku poškozeného popsána xxx. Nadto, svědkyně L. K. i její manžel M. K. uváděli, že duševní stav otce se v rodině samozřejmě řešil a jeho diagnóza byla známa nejen rodině, ale i širšímu okolí. To, že má poškozený problém s komunikací ostatně zaznamenali všichni slyšení svědci v této trestní věci. Nicméně, i kdyby žádné lékařské zprávy o duševním stavu svého otce obžalovaný skutečně neměl – byť tomuto tvrzení soud neuvěřil – pak se o jeho stavu musel dozvědět minimálně v srpnu roku 2018, tedy ještě před uzavřením předmětné darovací smlouvy, a to od neurologa doc. MUDr. Z. V., Ph.D., MBA, který poškozeného vyšetřoval naposledy v roce 2018 za přítomnosti obžalovaného Ing. Mgr. J. U..
136. Obstat pak nemohlo ani tvrzení obžalovaného spočívající v tom, že poškozená L. K. disponovala lékařskými zprávami, které osobně nikdy neviděl, neboť L. K. získala lékařské zprávy od praktické lékařky MUDr. I. S.. K těmto lékařským zprávám měl obžalovaný také možnost přístupu, stejně jako jeho sestra. Této možnosti ostatně také využil a praktickou lékařku požádal o předání kompletní zdravotní dokumentace. Sice se tak stalo až v lednu roku 2019, ale klíčové zprávy o duševním stavu měl nepochybně obžalovaný u sebe, anebo s nimi byl alespoň seznámen. To vše je pak rámováno tím, že po smrti jejich matky I. U. u obžalovaného jeho otec bydlel, měl u sebe v pokoji lékařské zprávy a jeho syn s ním navštěvoval neurologa doc. MUDr. Z. V., Ph.D. MBA. Ten s obžalovaným zdravotní stav jeho otce zcela jistě probíral, a to už proto, že poškozený vůbec nekomunikoval a na jeho výzvy v rámci vyšetření nereagoval, takže by ani neměl komu po vyšetření předat svou výstupní lékařskou zprávu. Musel jí tedy zcela logicky předat přítomnému obžalovanému Mgr. Ing. J. U..
137. Nad rámec shora uvedeného a pro dokreslení celé situace Městský soud v Praze poukazuje na to, že nijak důvěryhodně nevyznívá ani jednání obžalovaného v době, kdy jeho otce vyšetřovala

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

MUDr. I. Divácká. Ta totiž ve svém znaleckém posudku uvedla, že během vyšetření poškozeného jí obžalovaný vůbec nesdělil, že má starší lékařskou dokumentaci u sebe a předal jí pouze lékařské zprávy od roku 2019. Až poté, co mu sdělila, že od praktické lékařky ví, že má kompletní ambulantní dokumentaci od 11. 1. 2019 u sebe, zaslal je znalkyni poštou, avšak až poté co provedla vyšetření poškozeného v souvislosti s podaným návrhem na omezení jeho svéprávnosti. Jmenované znalkyni MUDr. I. Divácké také k jejímu dotazu uváděl, že v průběhu dědického řízení v říjnu 2018 nebyl schopen pronášet žádné věty, jen říkal „ano“ či „ne“. Obžalovaný si tak musel být špatného duševního stavu svého otce velmi dobře vědom.

138. Konečně, nijak logicky a věrohodně nevyznívá ani tvrzení obžalovaného spočívající v tom, že mu v polovině roku 2018 jeho otec řekl svůj záměr darovat mu část domu. Obžalovaný tehdy měl nakreslit dům a napsat na lístečky „J.“, „L.“, „oba“ a jeho otec přisunul jeho jméno k obrázku domu, což si vyhodnotil tak, že mu chce darovat svou část domu. Kdyby tomu tak skutečně bylo, pak není zřejmé, proč k takovému jednání nepřizval svou sestru L. K.. Vztahy v rodině sice byly v té době napjaté a obžalovaný s poškozenou nevycházeli dobře, nicméně z opatřené emailové komunikace je patrné, že spolu byli v té době schopni komunikovat. Navíc jejich komunikace se týkala fakticky jen vypořádání majetku po jejich zemřelé matce a způsobu péče o poškozeného, a proto není soudu zřejmé, proč obžalovaný svou sestru L. K. k jednání nepřizval, anebo jí o tom alespoň neinformoval. To tím spíš v situaci, kdy šlo rovněž o majetkoprávní rozdělení.
139. Městský soud v Praze nerozporuje tvrzení obžalovaného o tom, že byl svému otci schopen „rozumět“. To však neznamená, že byl poškozený schopen uvažování na vyšší úrovni ve smyslu chápání složitostí textu. Tato skutečnost navíc byla zcela jasně v případě poškozeného viditelná a bylo patrné, že byl schopen pouze „projevit bazální přání“, které se týkají „jídla a činností, které se neustále opakují“. Blízké okolí, jenž bylo s poškozeným dlouhodobě v kontaktu se s ním naučilo komunikovat, a dokonce mohli mít pocit, že jim poškozený rozumí, ale tak tomu ve skutečnosti nebylo. I kdyby obžalovaný takový pocit měl, pak ho mohl získat pouze ve vztahu k oněm již zmíněným „bazálním přáním“, nikoli ve vztahu ke složitějším právním úkonům, kterých poškozený J. U. z objektivních důvodů nebyl schopen. V tomto smyslu se ostatně vyjádřil i soudní znalec MUDr. Vlastimil Tichý a psychiatr MUDr. Tomáš Turek a MUDr. I. Divácká, kteří shodně uvedli, že obžalovaný rozuměl potřebám svého otce.
140. Další otázkou, kterou se soud zabýval byla výše způsobené škody. Právě ta má stěžejní význam především u majetkových trestných činů z hlediska posouzení otázky, zda byla naplněna skutková podstata trestného činu podvodu podle § 209 trestního zákoníku.
141. V této trestní věci byly opatřeny celkem dva znalecké posudky týkající se ocenění předmětné nemovitosti, jejíž část byla předmětem darovací smlouvy uzavřené mezi obžalovaným Mgr. Ing. J. U. a jeho otcem J. U.. Jeden z nich zpracovávala znalkyně Miroslava Dostálová již v přípravném stádiu řízení, zatímco druhý z nich byl předložen obžalovaným až v průběhu hlavního líčení. Ten zpracovával znalec Ing. Tomáš Rybín. Nutno konstatovat, že oba znalecké posudky jsou v souladu a navzájem se nikterak nevyvracejí. Soudní znalec Ing. Tomáš Rybín převzal veškeré dílčí výpočty ze znaleckého posudku Miroslavy Dostálové. Oba znalci se shodli na tom, že cena obvyklá za celý dům a pozemek činí 11 675 000 Kč, přičemž pozemek včetně porostů je nejsprávnější ocenit částkou ve výši 5 271 096 Kč. Pozemek a dvě třetiny domu tedy nemohou mít vyšší hodnotu než 11 675 000 Kč. Z obžaloby je však patrné (bod 44 obžaloby), že nesčítá dohromady správné položky, takže je výsledek chybný. Pokud je obvyklá cena domu 11 675 000 Kč a hodnota pozemku 5 271 096 Kč, pak cena celého domu činí 6 403 904 Kč (tj. cena obvyklá všeho dohromady minus hodnota pozemku). Hodnota dvou třetin domu pak s ohledem na to činí částku ve výši 4 269 270 (tj. $\frac{2}{3} \times 6\,403\,904$ Kč). Jednoduše pak lze dopočíst hodnotu pozemku s porosty a dvou třetin domu, což je 9 540 366 Kč (po zaokrouhlení 9 540 370 Kč). Pak by totiž neplatil součet 100 % všeho (tedy částka 11 675 000 Kč), což je cena obvyklá celého domu a pozemku s porosty, na které se shodli oba znalci. Tím pádem je výpočet podle obžaloby v rozporu se znaleckým posudkem, který předložila sama strana obžaloby. Ostatně částka vypočtená obžalobou je v rozporu i

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

s vyjádřením znalkyně Miroslavy Dostálové učiněné v průběhu hlavního líčení v tom směru, že 2/3 podíl na domě má reálně dokonce ještě nižší hodnotu než pouhý matematický propočet. Obžaloba však tuto hodnotu ještě navyšuje (namísto 4 269 270 Kč, tj. 2/3 z ceny obvyklé celého domu) chybně připočítává částku ve výši 4 801 819 Kč, zatímco by ji měla snížit, jak potvrdila i znalkyně Miroslava Dostálová. Tento postup je navíc ve prospěch obžalovaného, a proto se k němu Městský soud v Praze přiklonil, neboť vedl ke snížení způsobené škody, a to z původních 10 072 915 Kč (škody velkého rozsahu) na 9 540 370 Kč (škody značné). S ohledem na to se soud odchýlil v popisu skutku a rovněž v právní kvalifikaci žalovaného skutku od obžaloby, a to s ohledem na zjištěnou výši způsobené škody.

142. Pro úplnost je namístě zdůraznit, že Městský soud v Praze zamítl návrhy na doplnění dokazování ze strany obžalovaného, a to výslechem svědků Ing. M. S., O. P., Mgr. I. E., Mgr. V. D., E. P., M.C., J. F., J. Š., MgA. J. B., V. S., Mgr. M. H., Mjr. MUDr. J.Z., Mgr. K.S., J.K., DiS., Ing. M. J., L.P. a pracovníků České spořitelny a.s., Úřadu městské části Praha 8, mBAnk S.A., organizační složka, Air Bank a.s., Nadačního fondu na podporu a rozvoj zdravotnických zařízení a zařízení sociálních služeb, notářské kandidátky Mgr. M. R., a dále opatřením si popisu úkonů provedených s poškozeným J. U. od těchto institucí a konečně vyžádáním záznamů o volební účasti a o hlasování do přenosné volební schránky, neboť má Městský soud v Praze za to, že tyto návrhy jsou nadbytečné. Soud vyslechl řadu osob ohledně způsobu, jakým poškozený komunikoval a jak fungoval v péči o svou osobu a okolí a k těmto skutečnostem rovněž provedl velké množství listinných důkazů, takže se soudu shora uvedené návrhy na doplnění dokazování jeví jako nadbytečné, neboť by v projednávané věci nepřinesly nic nového, i když jde o svědky z řad příbuzných, přes pracovníky zdravotnických služeb až po notářskou kandidátku, která s poškozeným J. U. vyřizovala právní úkony právě v roce 2018. Nikdo ze shora uvedených svědků totiž nebyl přímo účasten při uzavírání darovací smlouvy a nežil ani s poškozeným J. U. v jedné domácnosti a nestýkal se s ním na denní bázi, a pokud jde o duševní poruchu poškozeného, pak soud slyšel soudní znalce MUDr. Vlastimila Tichého a psychiatry MUDr. Tomáše Turka a I. Diváckou. Z jejich svědectví přitom získal dostatečný přehled o celkovém duševním zdraví poškozeného a také o tom, jakým způsobem komunikoval a zda byl schopen rozhodování. To platí i ve vztahu k opatření záznamů o volbách, které patrně proběhly ve stejném duchu jako dědické řízení po I. U. v říjnu roku 2018. Městský soud v Praze pak ani nepřehrál videozáznam na DVD zachycující podané vysvětlení J. U. na čl. 283, neboť to ve světle opatřených důkazů v tomto trestním řízení považoval za nadbytečné, a navíc v průběhu hlavního líčení přehrál videozáznam zachycující poškozeného J. U., který předložil obžalovaný, což považoval za dostatečné.
143. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že obžalovaný si byl velmi dobře vědom toho, že zdravotní stav poškozeného vylučoval (v důsledku v té době již znatelných projevů duševní poruchy) schopnost poškozeného J. U., činit právní úkony, nabývat práv a brát na sebe právní povinnosti, a tedy i svobodnou vůli, přesto v místě svého bydliště vylákal od poškozeného podpis na darovací smlouvě a na návrhu na povolení vkladu vlastnického práva k nemovitostem na základě uvedené darovací smlouvy. Obžalovanému byl znám vážný zdravotní stav poškozeného a věděl, že poškozený není schopen řádně předvídat možné následky svého jednání, a že obsah listiny neodráží jeho pravou vůli. Této indispozice poškozeného zneužil a uvedené listiny mu předložil k podpisu. Situace, kdy poškozený trpěl takovou duševní poruchou, pro kterou nebyl schopen samostatně právně jednat a posoudit, co podepisuje, neznamená, že by nemohl být subjektem, vůči kterému se pachatel může dopustit protiprávního jednání v podobě uvedení v omyl. Za uvedení v omyl ve smyslu ustanovení § 209 trestního zákoníku lze totiž považovat i jednání pachatele, který k tomu, aby se obohatil, vytvořil situaci záměrně vyvolávající u poškozeného pocit důvěry, kterou poté zneužil např. tím, že neinformoval poškozeného o podstatných okolnostech určité majetkové dispozice, pokud pod vlivem důvěřivosti vyvolané pachatelem a při neznalosti záměru pachatele mu poškozený umožnil nebo sám provedl transakci na úkor vlastního majetku. To platí zejména za situace, jestliže je poškozený vyššího věku a psychicky nebo mentálně oslabený nebo z jiného

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

důvodu neschopný domyslet důsledky svého počínání (srov. usnesení NS ze dne 27. 2. 2018, sp. zn. 8 Tdo 97/2018, usnesení NS ze dne 19. 9. 2019 sp. zn. 3 Tdo 1047/2019). Daný závěr zcela koresponduje s podřazením takovýchto osob pod pojem zvlášť zranitelné oběti ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 45/2013 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o obětech trestných činů. Pokud osoba, která převádí na jinou osobu svůj majetek, nejedná ze své svobodné vůle, ale činí-li tak z vůle jiného, jde o velmi závažný zásah do oprávněných zájmů této osoby, resp. jeho majetkových práv.

144. Na základě takto zhodnocených důkazů dospěl soud k závěru, že je na místě **kvalifikovat** jednání obžalovaného J. U. jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku. Uvedeného trestného činu se dopustil obžalovaný tím, že vědomě zneužil dlouhodobého špatného zdravotního stavu a rozumové slabosti svého otce, tedy poškozeného J. U. staršího, a přiměl jej podepsat darovací smlouvu, kterou sám vyhotovil, a na základě které mu otec daroval pozemky a spoluvlastnický podíl o velikosti id. 2/3 na rodinném domě, to vše v celkové hodnotě 9 540 370 Kč. Následně nechal ověřit jeho podpis a dal otci podepsat návrh na vklad vlastnického práva k nemovitostem uvedeným v darovací smlouvě, který sám vyhotovil, a poté jej doručil na katastrální úřad, který vklad vlastnického práva povolil. Shora uvedeného jednání se dopustil i přesto, že věděl o vážném zdravotním stavu svého otce, který v důsledku znatelných projevů těžké kognitivní poruchy nebyl schopen činit právní úkony, nabývat práva a povinnosti, domýšlet důsledky právních jednání, a tedy i vyjádřit svobodnou vůli. Tímto jednáním tak obžalovaný uvedl poškozeného J. U. staršího v omyl a způsobil mu škodu ve výši 9 540 370 Kč a naplnil znaky trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku. Aplikace odstavce 4 písmene d) téhož ustanovení je opodstatněna tím, že obžalovaný takovým činem způsobil značnou škodu, tj. škodu dosahující nejméně 1 000 000 Kč ve smyslu § 138 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku, konkrétně pak ve výši 9 540 370 Kč. Soud v souladu s § 2 odst. 1 alineou druhou trestního zákoníku z hlediska výše škody posuzoval trestnost činu podle pozdějšího zákona účinného v době od 1. 10. 2020, neboť tato úprava je pro obžalovaného příznivější. Škoda způsobená obžalovaným by totiž do 30. 9. 2020 v souladu s § 138 trestního zákoníku představovala škodu velkého rozsahu, jelikož přesáhla částku 5 000 000 Kč, tedy by odůvodňovala přísnější postih podle § 209 odst. 5 písm. a) trestního zákoníku s trestní sazbou odnětí svobody na 5 až 10 let. Jednání obžalovaného bylo přitom vedeno úmyslem přímým podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť výše popsaným způsobem jednal cíleně a získal tak pro sebe finanční prospěch v celkové výši 9 540 370 Kč.
145. Při úvaze o druhu a výši **trestu** pro obžalovaného J. U. vycházel Městský soud v Praze ze skutečností charakterizujících škodlivost a závažnost spáchaného činu a osoby obžalovaného, specificky pak z popsaných okolností případu, z možností jeho nápravy a z jeho poměrů. Přihlížel též k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem podle § 41 trestního zákoníku a § 42 trestního zákoníku.
146. Ve prospěch obžalovaného bylo namíste zohlednit skutečnost, že obžalovaný dosud nebyl soudně trestán, ani projednáván za přestupek. Obžalovaný má dobrou pověst a velmi kladné hodnocení ze svého pracoviště, před spácháním trestného činu vedl řádný život, k čemuž soud přihlédl jako k polehčující okolnosti ve smyslu § 41 písm. p) trestního zákoníku.
147. Na druhé straně soud přihlédl i k přitěžujícím okolnostem, když obžalovaný spáchal trestný čin s rozmyslem ve smyslu § 42 písm. a) trestního zákoníku, ze ziskuchtivosti ve smyslu § 42 písm. b) trestního zákoníku, a ve smyslu § 42 písm. h) trestního zákoníku se dopustil trestného činu vůči svému otci, tedy vůči osobě blízké, a způsobil mu škodu.
148. Obžalovaný J. U. byl za spáchanou trestnou činnost ohrožen trestem odnětí svobody v trestní sazbě podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku od dvou do osmi let odnětí svobody. Stupeň společenské škodlivosti jednání obžalovaného je dán významem předmětných ustanovení trestního zákoníku chránících zájem společnosti, který byl trestným činem dotčen, v tomto případě zájem

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

státu na ochraně majetkových práv jeho občanů. Soud se zabýval společenskou škodlivostí jednání i z hlediska osoby obžalovaného, přičemž má za to, že se jedná o excés z jinak dosud řádně vedeného života. V této souvislosti je třeba se zabývat rovněž účelem trestního řízení a ukládaného trestu, které by měly plnit zejména účel výchovný a s tím související účel individuálně preventivní, zajišťující jak nápravu pachatele trestného činu, tak s tím související jeho převýchovu a vyvarování se páchání další trestné činnosti. Dle názoru soudu není nutné ukládat obžalovanému takový trest, který je spojen s bezprostředním výkonem a za těchto okolností je možné uložit obžalovanému trest alternativní.

149. Soud dospěl k závěru, že jako přiměřený se pro obžalovaného jeví trest odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon bude podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let. Soud nepovažoval za nutné vyslovit nad obžalovaným dohled, neboť má za to, že obžalovaného není třeba zvýšeně sledovat a kontrolovat jeho chování ve zkušební době. Obžalovaný dosud nebyl ve výkonu trestu, a pokud by byl nařízen výkon trestu, tak lze věřit, že trest v délce trvání tří let postačí k jeho nápravě. Prozatím mu však byl výkon trestu odložen na zkušební dobu, a to v trvání pěti let, aby obžalovaný mohl prokázat, že se skutečně jednalo o ojedinělý excés a trestu spojeného s bezprostředním výkonem není třeba. Současně soud vzhledem k charakteru spáchané trestné činnosti a způsobené škodě uložil podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 48 odst. 3 trestního zákoníku obžalovanému přiměřenou povinnost, aby nahradil během zkušební doby podle svých sil škodu, kterou trestným činem způsobil.
150. V případě obžalovaného je nepochybné, že pakliže dokáže po dobu uložené zkušební doby vést i nadále řádný život, sám soudu prokáže, že výkonu trestu odnětí svobody není v jeho případě k dosažení účelu trestu třeba. V opačném případě by soud musel přeměnit trest obžalovaného na nepodmíněný trest odnětí svobody. Soud bude monitorovat, zda obžalovaný v rámci podmíněného odsouzení žije řádným životem a nedopouští se protiprávního jednání, což bude obžalovaného motivovat k řádnému životu více než výkon trestu odnětí svobody.
151. V rámci **adhezního řízení** se řádně a včas připojila poškozená L. K. s nárokem na náhradu škody ve výši 10 072 915 Kč. Obžalovaný protiprávním jednáním způsobil poškozené škodu, neboť poškozená je dcerou J. U. staršího, a tedy také nepochybně i jeho dědicem. Uzavřením darovací smlouvy došlo k převodu předmětné nemovitosti z majetku J. U. staršího a předmětná část nemovitosti by tak nebyla součástí pozůstalosti. Soud si je však vědom toho, že ve výroku o náhradě škody chybně přiznal poškozené L. K. celou částku 9 540 370 Kč, tedy celkovou hodnotu převedené části nemovitosti. Poškozená má však zcela zřejmě nárok pouze na určitou část z této celkové hodnoty, která pravděpodobně bude odpovídat velikosti jejího dědického podílu. Tato otázka bude předmětem dědického řízení, které nebylo dosud skončeno, a soud měl proto správně ve výroku o náhradě škody pouze odkázat poškozenou na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Odvolání podané osobou oprávněnou a včas má odkladný účinek.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká,
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci nebo zabránění části majetku
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

Toto právo nepřisluší osobám, které se jej výslovně vzdaly.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku jej může napadat také proto, že takový výrok nebyl učiněn, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve své svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů ode dne doručení opisu rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán, a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Praha 31. ledna 2024

JUDr. Ing. Daniella Sarah Sotolářová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.M.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)